

ကလေးတို့အတွက်

SILAS MARNER

တစ်စုံတစ်ရာ

M. Agnew

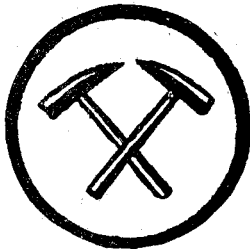
SILAS MARNER

ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကိုတိုက်ရိုက်အပြည့်အစုံ

မြန်မာ ပြန်ထားသော

မေတ္တာမူနီ

တက်တိုးမြန်မာပြန်သည်

အဘိုး-ဂျီ

နယဉ်စာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၁-လန်ကက်စတာလမ်း။ ရန်ကင်းမြို့။

“ဆိုင်းလတ်စ်မားနား” ဝတ္ထုကို ရေးသော

ဂျော့အဲလီယတ်

(၁၈၁၉-၁၈၈၀)

တနေကုန်တနေခန်း ရက်ကန်းတကုတ်ကုတ်ယက်၍ ရသမျှရွှေဒင်္ဂါး ကလေးများကို စုဆောင်းပြီးလျှင် သူခိုး ဘေးမှ ကင်း ဝေး စေ တော့ ဟူသောသဘောနှင့် အထုပ်ပြုပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်အောက်တွင်မြှုပ်ထား ပြီးနောက်၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထုတ်၍ ကြည့်လေ့ရှိသော ကပ်စေးနံကြီး ဆိုင်းလတ်စ်မားနားခံမြာမှာ တနေ့သ၌ ရွှေထုပ်ပျောက်၍ အရူးကြီး ပမာဖြစ်ရှာလေသည်။ နောက်နေ့ အိမ်အပြန် ခပ်မှောင်မှောင် အချိန် ကလေးတွင် သူ့အိပ်ရာအနီး၌ ရွှေထုပ်နှင့်တူသော အရာကိုမြင်၍ ငုံ့ ကောက်လိုက်ရာ၊ ရွှေထုပ်မဟုတ်ဘဲ ရွှေရောင် ဆံပင်ကောက်ကလေး များနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် လူမမယ် ကလေး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ဆိုင်းလတ်စ်မားနားသည် ကလေးကို ပွေ့ ချီ ယင်း မွန်မြတ်သောမေတ္တာစိတ် ပွားများလာပြီးလျှင် ပျောက်ဆုံးသော ရွှေ ထုပ်ကို နှမြောကပ်ငြိသောစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင်၊ ဖြူစင် လှသည့် မေတ္တာတရားပွားလျက်၊ သူ့ဘဝအတွင်းသို့ရောက်လာသော ကလေးကို မိဘတို့၏မေတ္တာမျိုး နှင်းအပ်ကာ သူ့ဘဝ၏ မျက်နှာသစ် ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

ဤသို့သောမေတ္တာမွန်ကို စာပေအနှစ်သာရနှင့်ပြည့်စုံအောင် ဖော် ပြလိုက်သော Silas Marner (ဆိုင်းလတ်စ်မားနား) ဝတ္ထုကို ရေးသူ၏အမည်မှာ “ဂျော့အဲလီယတ်” ဖြစ်သည်။

ဂျော့အဲလီယတ်ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ကြားရသူတို့၏စိတ်ဝယ် စာရေး သူသည် ယောက်ျားပင်ဖြစ်ချိန်မည်ဟုမှန်းဆနိုင်စေကာမူလည်း၊ စာရေး သူသည် ယောက်ျားမဟုတ်ပေ၊ ယောက်ျားကလေးခင် နာမည်ယူထား သော မိန်းမစာရေးဆရာပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဂျော့အဲလီယတ်

ဂျော့အဲလီယတ်၏အမည်ရင်းမှာ မေရီအင်အီဗင်းစ်ဖြစ်သည်။ မေရီသည် အင်္ဂလန်ပြည်ဝါးရစ်ရှိုင်းယားနယ်ရှိ ရွာတရွာတွင် လယ်သူကြီးတဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ ၁၈၁၉-ခုနှစ်တွင်ဖွားမြင်လေသည်။ သူ့ဖခင်ကြီးမှာ အစိုးရဆိုလျှင် အသံကြားရုံနှင့် ကြောက်ဦး တုန်ရှာသော သားကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ‘ဆင်မကြောက်ယင် ဘိနပ် ဖြစ်သွားမှာပေါ့’ ဟူသောသဘောမျိုးနှင့် မင်းစိုးရာဇာနှင့် မနီးစပ်သည်နှင့်အမျှ မင်းစိုးရာဇာကို အဝေးကပင်ကြည့်၍ကြည့်ညိုနေလေသည်။ အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ်သူကောင်းကြီး ဝဲလင်းတန်က ပြင်သစ် စစ်ဘုရင် နပိုလီယံကို နှိမ်နင်းလိုက်သည့် သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ၊ သူသည် အားရမ်းအားရ ဖြစ်၍ “ဒီလိုမှပေါ့ ဒို့မင်းဘုရား” ဟု ရွတ်ဆိုချီးကျူးလေသည်။ လယ်သူကြီးသည် သမားရိုးကျကို ဖောက်ဖျက် တော်လှန် သူ မှန်သူမျှကို အမှန်းကြီးမှန်းသည်။ ရှေးရိုးထုံးစံသည် အမွန်မြတ်ဆုံးဟု ယုံကြည်လေသည်။ သူ့ဖခင်ခံမြာမှာကား နကိုကပင် ပင်ကိုယ်ဉာဏ် မရှိသူဖြစ်ရကား၊ သူ့ခင်ပွန်း၏ဝါဒအတိုင်းပင် ရှေးရိုးကိုစွဲ၍သူဖြစ်လေသည်။

ရှေးရိုးကိုမပယ်လိုသူမောင်နှံတို့တွင် ရှေးရိုးထုံးတမ်းကို မနှစ်သက်ကြောင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ဖော်ပြလေ့ရှိသော သမီးကလေး တယောက် ထွန်းကား လာလေသည်။ မေရီအင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဒေါသကြီးသည့် အရာတွင် အံ့ဘနန်း ဖြစ်လေသည်။ သူတပါးအဖို့ အကြောင်း မရှိသော်လည်း၊ သူ့အဖို့ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ရန် အကြောင်း များစွာ ပေါ်ပေါက်လာလေရကား၊ မေရီသည် မည်သူ့ကိုမျှ မနိုင်နိုင်သေးသည့် ကွေးလေးနုနယ်သည့်အရွယ်တွင် သူ့ကစားစရာ အရုပ်ကလေးကိုပင် နိုင်ရလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အရုပ်ကလေး၏ခေါင်းတွင် သံချောင်းများ အစီအရီ မြုပ်နေလေသည်။ သူ့ဖခင်ကြီးကို သဘောမကျလျှင် သူ့အရုပ်ကလေး၏ထိပ်ကို သံတချက် နှက်လိုက်သည်။ သူ့ မိခင်ကြီးကို စိတ်ကောက်လျှင် သူ့ အရုပ်ကလေး၏ ထိပ်တွင် သံတချက် ဝင်သွားပြန်၏။ နောက်ဆုံး သူတို့ခြံထဲ၌ နွားများကို စိတ်ဆိုးလျှင်ပင် သူ့အရုပ်ကလေးကိုသာမဲ၍ သံစွဲလေတော့သည်။

ကျော့အဲလိယတ်

ကျောင်းတွင်သူ့အားမျက်နှာထားတည်လွန်းသဖြင့် “မေမေလေး” ဟု ကျောင်းနေဘက်များက ပြောင်လှောင်ခေါ်ကြသည်။ သူသည် ရှစ်နှစ်အရွယ်ကပင်လျှင် ဘာသာတရား၌သက်ဝင်ကိုင်းရှိုင်းလေသည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရောက်လေလျှင် မေရီသည် ဘာသာရေးသင်တန်းတွင် သင်ပြရသောဆရာမကလေးအဖြစ် စေတနာ့ဝန်ထမ်းဆောင်ရွက်ရလေသည်။ ဘာသာရေး၌ သက်ဝင် ကိုင်းရှိုင်းသော်လည်း မေရီသည် သမားရိုးကျဘာသာအယူဝါဒကို ထောက်ခံမှုမပြုပေ။ စိတ်ထားမြင့်မြတ်အောင် သမားရိုးကျ ဘာသာရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်အပ်သည် ဟူသောအချက်ကို မေရီကလက်မခံချေ။ သူသည် သဘာဝဓမ္မဆရာကြီးဖြစ်သော ကဗျာဆရာ ဝပ်ဒ်စ်စပ်သ်၏ ကဗျာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာသည်။ သူ့အား သမားရိုးကျဝါဒထွန်းကားသော တောရွာကလေးရှိ လူကြီးသူကြီးတို့က မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေကြကုန်၏။ “ဘယ်နှယ်သူငယ်မပါလိမ့်” ဟု အောက်မေ့ကြသည်။

မေရီသည် ကိုယ်ကျင့်တရားကိုအဓိကထားသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်ရေးကို အထူးဂရုစိုက်သော မေရီသည် ယောက်ျားရှာကလေးကဲ့သို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြုမူလေ့ရှိသည်။ သူသည် သူ့အကိုအားပြန်၍နပ်လုံးသည်။ တကိုယ်လုံး ရှိအလူးလူးဖြစ်သည်အထိအရှုံးမပေးသေးပေ။ တောသူပီပီကောက်ရိုးပုံထဲတွင်အိပ်၍တောတွင်းပေါက်သစ်သီးသစ်ဥများကို သဘာဝအလျောက် စားသောက်လေ့ရှိသည်။

ယင်းသို့ “ယောက်ျားမိန်း” ကလေး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အပျိုဘော်ဝင်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဣန္ဒြေရရနှင့် မိန်းကလေးပီသစွာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာလေသည်။ သူသည် စာကြီးပေကြီးများကို ဖတ်ပြီးလျှင် နက်နဲသော အတွေးများ၌ဝင်စားနေလေသည်။ အခြားအခြားသော အပျိုကလေးများ ရည်းစား ဖမ်းနေခိုက်၊ သူသည် သူတပါးကဲ့သို့ ကော့စမတစ် လိမ်းပြီးလျှင် ဆံပင် ကောက်မနေဘဲ မျက်မှန်တပ်၍ ပညာကိုသာ ဖမ်းလျက်ရှိလေသည်။ အခြားအခြားသော အပျိုကလေးများသည် ဖမ်း၍ရသော လင်သားများနှင့် ပျော်ရွှင်နေခိုက်တွင် မေရီ

ဂျော့အဲလ်ယတ်

သည် နှစ်ဆယ့်တနှစ်အရွယ်တွင် ပညာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဖြစ်လာလေ တော့သည်။

မေရီအင်အိဗင်းစ်သည် ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်ပြီးနောက် နိုင်ငံခြား သို့သွား၍ပညာရှာမှီးလေသည်။ ဥရောပတိုက်မှ ပြန်ရောက်လာသော အခါ၊ မေရီသည် မိမိ၏တောရွာသို့ ပြန်မသွားတော့ဘဲ လန်ဒန်မြို့တွင် “ဝက်မင်းစတားရီမြူး” မဂ္ဂဇင်း လက်ထောက် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်လေသည်။ မေရီသည် လက်ထောက် အယ်ဒီတာအဖြစ်ဖြင့် ပညာအမျိုးမျိုးကို ဆည်းပူးလေသည်။ လူဦးခေါင်း ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပိုင်ရှင်၏ စာရိတ္တနှင့် စိတ်နေ စိတ်ထားတို့ကို လက္ခဏာဖတ်သောအတတ်လည်း မေရီဆည်းပူးသော အတတ်ပညာ များစွာတွင် ပါဝင်လေသည်။

မေရီသည် မဂ္ဂဇင်းလက်ထောက်အယ်ဒီတာအဖြစ်ဖြင့် ထွက်လာ သမျှ ဝတ္ထုများကို မထောက်မညှာ ဝေဖန်နေသောကြောင့် ဝတ္ထုရေး ဆရာတို့သည် ထို‘မိန်းမ’ကို အထူးပင် ကြောက်ရွံ့ကြကုန်၏။ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်တဦးအဖြစ် မေရီသည် စာပေလောကတွင် အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ခိုးတူဘောင်ဘက် ဆက်ဆံနိုင်သည့် အလျောက်၊ စာပေခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်သော ဟတ်စလီ၊ ကာလိုင်း၊ မစ်လ်၊ တင်ဒယ်လ်စသည်တို့နှင့်ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီ တာ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ဖြင့်လည်း မေရီသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၊ အီတလီ ပုန်ကန်မှုခေါင်းဆောင်ကြီး မဇီနီ၏ဝါဒတို့ကို တွင်တွင်ကြီး ဝေဖန်လေ့ ရှိလေသေးသည်။

တွေ့ရာကြိုရာကို ဝေဖန်တတ်သော အကျင့်ကလေးရနေပြီဖြစ်သော မေရီသည် ဝေဖန်မှု၌ ပါရဂူဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်တဦးနှင့်ကြုံတွေ့လေသည်။ ယင်းသည်ကား ‘လူမှုရေး စာရင်းအင်းများ’ ဟူသော စာအုပ်ကို ရေးသော ဟားဘတ်စပင်းဆားပင်ဖြစ်သည်။

စပင်းဆားသည် မည်သည့်အရာ၌မဆို စာရင်းအင်းချ၍ ဝေဖန်မှ အမှန်သို့ ရောက်မည်ဟူသော စွဲမြဲမှုရှိလေရကား၊ သူ့ဘဝ တခုလုံး၌ စာရင်းအင်းချည်းဖြစ်နေချေသည်။ ထိုသို့စာရင်းအင်းများ၏ အကြား

ကျော့အဲလီယတ်

မှ မေရီကိုကြိုတွေ့ရသဖြင့် နှစ်သက်အားရဖြစ်ကာ ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံလေသည်။ စပင်စားသည် မေရီအား မိန်းမတို့၏ လိုအပ်သော အရည်အချင်း အင်္ဂါလက္ခဏာများစွာတို့ စုပေါင်းလျက်ရှိသူ ထူးခြားသော မိန်းမပေတစားဟု အောက်မေ့ကြည်ညိုမိလေသည်။ မေရီကလည်း စာရင်းအင်း ပါရဂူ ဝေဖန်မှုဆရာကြီး စပင်းဆားသည်သာ လျှင်အလိုရှိအပ်၊ တောင့်တအပ်သော ခင်ပွန်းယောက်ျားလက္ခဏာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသူ ပါပေတည်း ဟု အောက်မေ့ကြည်ညို မိလေသည်။

ယင်းသို့လျှင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ကြည်ညိုမှု လေးစားမှု ရှိပါလျက်နှင့် စပင်းဆားသည် သူ့တွက်ကိန်း သူ့စာရင်းအင်း နည်းနာနယတို့ဖြင့် တွက်ချက်လိုက်ရာ အဖြေမှာ သူ့ဘဝအဖို့ လူမျိုးကြီးအဖြေသာ ရဟန်ရှိရကား၊ မကြာမီပင်လျှင် မေရီထံမှ ခွါရှုလေတော့သည်။

အချစ်၏ အပြစ်ဒဏ်ကို အပြစ်မဲ့ဖြစ်လျက်နှင့် ခံရရှာသော မေရီသည် နောင်အခါ သူ့ကလောင်မှ မွေးထုတ်လိုက်သော “ဆိုင်းလတ်စ် မားနား” ရက်ကန်းသည်ကြီးကဲ့သို့ လောကကြီးကို စိတ်နှာတိုင်း အလုပ်၌သာ စွဲမြဲလေတော့သည်။ တခါတပါး၌ မေရီက “အရွယ်ရင့်ရော်သူတို့အဖို့ သောကသည် သောကဖြစ်သော်လည်း ငယ်ရွယ်သူတို့အဖို့ကား သောကသည် စိတ်ပျက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်” ဟု လေးနက်စွာ ဆိုလေသည်။ ယင်းသို့ ပညာရှိစကားဆိုငြားလည်း မေရီမှာ မိန်းမသည် မိန်းမမျှသာဖြစ်သည့်အလျောက် စိတ်ညစ်သည့် အခါ ကြုံကြုံပါအောင် ငိုပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ချစ်စိတ်နာနေသော မေရီထံပါးသို့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲက မင်းသားကလေးနှင့် ပမာထားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်သည် ရောက်လာလေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ဝေဖန်သူ ပညာရှိကြီး ‘ကျော့ဟင်နရီလီဝစ်’ ပင် ဖြစ်သည်။ လီဝစ်မှာ ပညာရှိဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြသည်နှင့် အမျှ ပညာရှိဟန်ဆောင်တတ်ပေသည်။ ဟန်ပါလှပေသည်။ အရုပ်ဆိုးရာတွင် သူမတူဖြစ်သဖြင့် လူအများက သူဖြတ်သွားလျှင်—“လန်ဒန် တိရစ္ဆာန်ရုံမှူးက မျောက်လွဲကျော်ကြီး ပျောက်

ကျော့အလိယတ်

တယ်လို့ အော်ပြီး လိုက်မလာသေးဘူးလား’ ဟု ပျက်ရယ်ပြောဆိုကြလေသည်။

ယင်း ‘မျောက်လွဲကျော်’ ပညာရှိကြီး လိဝစ်သည် စာကြီးပေကြီးအားလုံးကို မှန်မှန်ညက်ညက် ချေ၍ ငါးမျိုးပြီးလေပြီ။ မေရီသည် ထိုပညာရှိကြီး၏ ပညာကို အထူးပင် အံ့ဩကြည်ညိုမိလေသည်။ အရပ်ဆိုးသည်နှင့်အမျှ စိတ်ထား ကျယ်ပြန့်လှသည်ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။ “နံနက်စာနှင့်အတူ ‘ကန့်’ ၏ ယထာဘူတဗေဒ ကျန်းစာကို သုံးဆောင်၍ ညစာနှင့်အတူ ‘ဝီးထား’ ၏ ကဗျာတိုဒ်ကို အမြဲတမ်း ပွဲတော်ခေါ်သော” ကျော့ဟင်နရီလိဝစ်အား မေရီအင်အီးဗင်းစ်သည် ကြည်ညိုရာမှ သဒ္ဓါ၊ သဒ္ဓါရာမှ မေတ္တာမျှလာလေတော့သည်။

လိဝစ်သည် စာပေ၌သာ ဝါသနာထုံသည်မဟုတ်၊ ပြဇာတ် အနုပညာ၌လည်း ဝါသနာထုံလေသေးရာ သူ့ရုပ်ရည်နှင့် ဇာတ်လိုက် မဖြစ်စေကာမူလည်း လူကြမ်းဖြစ်နိုင်သေးသည့်အလျောက် သူသည် ရှိတ်စပီးယား ပြဇာတ် (ဝိနစ္စယ ကုန်သည်ကြီး ပြဇာတ်) တွင် ကပ်စေးနဲ ရေဟူဒီကြီး-“ရှိုင်းလော့” အဖြစ် အသုံးတော်ခံဘူးလေရာ လူကြိုက်များလှလေသည်။

ပြဇာတ်အဖွဲ့မှထွက်၍ ပြဇာတ်များကို ကိုယ်တိုင်ရေးသားသည်။ ထိုနောက် နိုင်ငံခြား ဘာသာ စကားသင်ဆရာ လုပ်လိုက်သေးသည်။ ပြင်သစ်အရေးတော်ပုံကြီးကို အမှီအငြမ်းပြုသော ဝတ္ထုတိုဒ်ရေးလိုက်သေး၏။ ဂျာမနီပြည်သို့သွား၍ သိပ္ပံပညာ သင်လိုက်သေးသည်။ ဆေးပညာကိုလည်း လိုက်စားလိုက်သေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူဌေးသမီးတယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီးလျှင် ယောက္ခမကြီးထံမှ ငွေယူ၍ စီးပွားဘက်တဦးနှင့် ဖက်စပ်၍ မဂ္ဂဇင်းတစောင် ထုတ်ဝေလေရာ မဂ္ဂဇင်းထွက်ကာမျှရှိသေးသည် သူ့စီးပွားဖက်က သူ့ဇနီးကို ဆွဲသွားလေတော့သည်။

သူသည် စီးပွားပျက်၊ မယား လင်ငယ်နောက် လိုက် ပြေးနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည့် အဖြစ်ကြောင့် လောကကြီးကို စိတ်အနာကြီးနာလေသည်။ သို့ရာတွင် စာပေရေးရာ၌ လစ်ဟင်းသည်ဟု မဆို

ကျော့အဲလီယတ်

သာအောင် ဆောင်ရွက်ပေသည်။ သူ၏ဝေဖန်ချက်များသည် ယခင်က ထက် ပို၍ ကြမ်းထမ်း ထက်မျက်၍ အဝေဖန်ခံရသူတို့ ဆက်ဆတ်နာ ဖြစ်ကြရလေသည်။ ယင်းသို့ ရက်ရက်စက်စက် ဝေဖန်မှုကို လူအများက နှစ်သက်၍ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြကုန်၏။ သူ့ နာမည်လည်း ယခင်ကထက် ပို၍ ကြီးလာလေသည်။ ထိုအခိုက် တနေ့သောအခါ ဝယ် သူသည် “ဝက်စမင်စတားရီမြူး” မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာကြီးနှင့် တွေ့၍ “ဝက်စမင်းစတားရီမြူး” မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ လိုက်လေရာ မေရီ နှင့် တွေ့ဆုံလေသည်။

မေရီနှင့်တွေ့ဆုံ၍ မကြာမီပင်လျှင် မေရီသည် လီဝစ်၏နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါလိုက်သွားလေတော့သည်။ တရားဥပဒေ အခက် အခဲကြောင့်တကြောင်း၊ လီဝစ်၌ တရားတွေ့စရာ ငွေကြေးလုံလောက် စွာ မရှိခြင်းကြောင့်တကြောင်း၊ ယင်းသို့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူ့ဇနီးနှင့် ထုံးစံအတိုင်း ကွာရှင်းခြင်းမပြုရသောကြောင့် မေရီနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းစေကာမူလည်း တရားဝင် လင်မယားအဖြစ် မနေနိုင်ချေ။

မေရီသည် တရားဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဝင်သည်ဖြစ်စေ သူ့စိတ်တွင် အတော်ဆုံး၊ ကြည့်ညိုဘွယ် အကောင်းဆုံးဟု အောက်မေ့ထားသော လူနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရလျှင် တော်ပြီ ဟု သဘောထားကာ သူ တပါး၏ ကဲ့ရယ်ခြင်းကို ရဲတင်းစွာ ကြိုကြိုခံလေသည်။

ယင်းသို့ လူပြော သူပြော ခံနိုင်ပါသည်ဟု ဆိုရစေကာမူလည်း တကယ်တမ်း ခံနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ နှစ် ယောက် သည် အတူ နေထိုင်၍ မကြာမီပင်လျှင် မင်္ဂလာဦး ခရီးထွက်သည့်အနေနှင့် ဂျာမနီ ပြည်သို့ထွက်သွားကြလေသည်။ ဂျာမနီပြည်၌ သူတို့နှစ်ယောက်ကြေနပ် ပျော်ရွှင်စွာအတော်ကြာနေခဲ့ကြသည်။ ဂျာမန်စာရေးဆရာကြီး ဂီးထား အတ္တပုတ္တိတစောင်ကို လီဝစ်က ရေးသားပြုစုနေသဖြင့် ဆရာကြီး၏ နေရာထိုင်ရာ အရပ်ဒေသတွင် ဆရာကြီး၏ ဓါတ်သက်ပါလာအောင် နေထိုင်စံစမ်းကြသည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် လွတ်လပ် စွာ ပြေးလွှားပျော်ပါးနေကြသည်။ သောင်ပြင်တွင် ပင်လယ်ဂဏန်း နှစ်ကောင် ရန်ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်၍ အားရပါးရ ရယ်မောနေကြ

သည်။ ဤဒေသ၌ ယင်းသို့လွတ်လပ်စွာ နေကြရသော်လည်း အင်္ဂလန် ပြည်သို့ ပြန်၍ မေရီက သူ့ကိုယ်သူ “မစွပ်ရှော့ဟင်နရီလီဝစ်” ဟု လက်မှတ် ရေးထိုး ထား သော အခါ အင်္ဂလိပ်တို့က နှာခေါင်းရှုံ့ကြ ကုန်၏။

လီဝစ်သည် သူ့ဇနီးဟောင်းကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ရသည်။ သူ့ ဇနီးဟောင်းမှာ လင်ငယ်နှင့်ကွဲ၍ ဆင်းရဲစွာနေရလေသည်။ သူ့သား ကလေးများ ပညာသင်ကြားရေးအတွက်လည်းစရိတ်ထောက်ရသည်။ ယင်းသို့ ပါးစပ်ခုနစ်ပေါက်ကိုကျွေးနေရသဖြင့် လီဝစ်မှာ ဆောင်းပါး ခကလေးများနှင့်မလုံလောက်နိုင်အောင်ဖြစ်၍ အတော်ပင်ကြပ်တည်း လေသည်။ သို့ရာတွင် ရှိသမျှသောကကို စာပေလေ့လာခြင်းတွင် မြှုပ်နှံ ကာ စိတ်ချမ်းသာသလို နေတတ်ကြသော တရားမဝင်သည့် မေရီ- လီဝစ်မောင်နှံတို့သည် မီးလဲတန်၏ “အဲလိယတ်” ကဗျာကိုဖတ်လိုက် သည်နှင့်တပြိုင်နက် နတ်ဘုံနတ်နန်းသို့ ရောက်သွားသည်ဟု ထင်မှတ် ကြလေသည်။ မေရီက လီဝစ်ကို “ဖေဖေလေး” ဟုခေါ်သည်။ လီဝစ်က မေရီကို “မြတ်မိခင်” ဟုလည်း ခေါ်သည်။ တခါတရံ “ပေါ်လီ” ဟုလည်းခေါ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူတောသူတောမဝင်ဘဲ နှစ်ဦးတည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြသည်။

တနေ့သောအခါ လီဝစ်သည် သူ၏တရားမဝင်သော ဇနီးသည်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ “ပေါ်လီ-မင်း ဝတ္ထုရေး ပါလား၊ မင်းဝတ္ထုရေးယင် မင်းမှာ ဝတ္ထုရေးဆရာမကြီးဖြစ်ဖို့ အင်္ဂါ လက္ခဏာတွေ ငါမြင်နေတယ်....” ဟု ဆိုလေသည်။

အချစ်စကားကြားထဲမှ ယင်းသို့သောအကြံပေးချက်ကို မမြော်လင့် ခဲ့သော မေရီသည် အံ့အားသင့်ကာ သူ့တရားမဝင်သော ခင်ပွန်းကို ပြုံး၍ငေးကြည့်နေပြီးမှ “ဖေဖေလေးက ပေါ်လီကိုဝတ္ထုရေးဆရာမကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ယင် ပေါ်လီ ဖြစ်မှာအမှန်ပေါ့။ ရေးမယ်လေ.... အို-ရေးမယ်ဆိုပေမဲ့ ဘာရေးရမှန်းမသိပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။
“ပေါ်လီ-မင်းမမှတ်မိဘူးလား၊ ဆာဖီးလစ်ဆစ်ဒ်နီးရဲ့စကားကို”
“ဘာများလဲ၊ ပေါ်လီတော့မေ့နေတယ်”

ကျော့အထိယတ်

“ဆာဖီးလစ်ဆစ်ဒ်နီးက ‘သင့်နှလုံးသားထဲကိုကြည့်ပြီးရေးပါဇလ’ ဆိုတဲ့စကားပေါ့”

“ဪ-ဟုတ်သားဘဲ...ပေါ့လီ ဘာရေးရမယ် ဆိုတာ သိပါပြီ။ ရေးပါတော့မယ်”

“၁၈၅၆-ခုနှစ် စက်တင်ဘာလမှစ၍ ကျမဘဝ နှစ်သစ်ကူးပြောင်း သည်” ဟု မေရီက သူ့ခိုင်ယာရီထဲတွင် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ထို အချိန်သည်ကား သူ့ ဝတ္ထုစံရေးရေးသော အချိန်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုသည့် အတိုင်း မှန်ပေသည်။ သူ့ဘဝသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဖြစ်ကြောင်းစဉ် ပြောင်းသွားလေသည်။ သူသည် ပထမဦးစွာ သူငယ်စဉ်က တွေ့ကြုံရ သော တောသူတောသားဘဝကို “ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တွေ့မြင် ရသည့် အဖြစ်အပျက်များ” ဟူသော အမည်နှင့်ဝတ္ထုတိုများရေးလေ သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုများကို ‘ဘလက်စစ်’ မဂ္ဂဇင်းက လက်ခံ ထည့်သွင်း လေသည်။

မေရီသည်အခြားအခြားသောဝတ္ထုရေးဆရာများကဲ့သို့မျက်နှာကြီး အထက်တန်းစားပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကိုမရေး။ သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်သော တောသူ တောင်သား ဆင်းရဲသား အလုပ် သမား များ အကြောင်းကိုသာရေးလေသည်။ လူ့ဘဝတွင် ဒုက္ခခိုင်ခံ့သော ဒုက္ခိတ များ၊ လူ မခေါ်ချင်သူများ အကြောင်းကို ကျနသေချာစွာ ရေးလေ့ ရှိသည်။

“နတ်သား နတ်သမီးများအကြောင်း ရေးချင်ရေးပါ။ သို့သော် လည်း ကြမ်းတိုက်နေသော အရပ်ဆိုးလှသည့် မိန်းမအိုကို အနုပညာ နယ်မှနှင့်မထုတ်ပါနှင့်။ လမ်းဘေးဆိုင်တွင် ပျော်ပါး ဘောက်စားနေ သော ဇာတ်လူပြန်များအကြောင်း၊ တူရွင်း ပေါက်တူးကို ကိုင်လျက် မျက်နှာကြမ်းထမ်း ခက်ထရော်လျက်ရှိသည့် အလုပ်ကြမ်းသမားများ အကြောင်းကိုရေးသား၍ အနုပညာ စာပေ အဖြစ် ပြုစုပါလော့။ ထို ‘သာမန်လူများ’၏ ရင်တွင်း၌ သစ္စာတရား ကောင်းမှု ပြုလိုသောဆန္ဒ တို့သည်ရှိ၏။ ယင်းတို့၏သန္တာန်ဝယ် မဖော်ပြဘဲ သည်းခံ သိမှီးထား

ဂျော့အဲလိယတ်

သော သောကဒုက္ခ များစွာတို့သည် မွန်မြတ် ရိုးသားသော သုခ စေတသိက်ကဲ့သို့ပင်ရှိပေသည်။”

ဤသို့လျှင်မေရီသည် ရေးသားလေသည်။မေရီသည် စာပေဆောင်း ပါးများ၊ ဝေဖန်စာများကို မေရီအင်-ဟူသော အမည်နှင့် ရေးသော် လည်း ဆင်းရဲသားဝတ္ထုများကိုမူ ‘ဂျော့အဲလိယတ်’ဟူသော ကလောင် အမည်နှင့်ရေးလေသည်။ ဘာကြောင့် ဒီအမည်ကို ယူသလဲ-ဟု မေး လာသူအချို့အား မေရီက၊ ပထမနာမည်ဖြစ်သော ‘ဂျော့’ မှာ သူ၏ ချစ်ခင်ပွန်း၏ပထမနာမည်ပင်ဖြစ်၍ ‘အဲလိယတ်’မှာမူ ‘ဆိုလို့ကောင်း’ သဖြင့် ထည့်သွင်း လိုက်ရသော အမည်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြ လေ သည်။

‘ဂျော့အဲလိယတ်’ သည် ပထမဦးစွာ ရွာလက်သမားကြီး ‘အေဒင် ဘိဒ်’ (Adam Bede) အကြောင်းကို ထို အမည်တပ် ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြလိုက်လေသည်။ ‘အေဒင်ဘိဒ်’ဝတ္ထုတွက်လာလျှင်ပင်၊ အင်္ဂလန် ပြည် စာပေလောက၌ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားလေ တော့သည်။ ဂျော့အဲလိယတ်ဆိုသူကား မည်သူနည်း ဟူသော အမေးကို လူတိုင်း မေးနေတော့သည်။ မည်သူမျှမသိကြချေ။ သို့ရာတွင်မကြာမီပင် တော တရားသူကြီးတဦးက သူသည် ‘အေဒင်ဘိဒ်’ ဝတ္ထုရေးဆရာကို တွေ့ရ သည်ဟု ဆိုလေသည်။ “ဒီဝတ္ထုရေးတဲ့ လူဟာ နန်နီတန်မြို့မှာ နေတဲ့ ပေါင်မို့ဖုတ်သမားရဲသား ‘မစ္စတာလစ်ဂင်း’ တဲ့။ တကယ့် သာမန် လူပါ။ သူတခါမျှ ဝတ္ထုရေးဘူးတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အခု ရေးလိုက်တဲ့ အေဒင်ဘိဒ် ဝတ္ထုအတွက် သူ့ခမြာငွေကြေး ရရှာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘလက်ဝုဒ်မဂ္ဂဇင်းကို အလကား ရေးပေးဒါဘဲတဲ့”ဟု တရားသူကြီး က ကျေနပ်နပ် ပြောလိုက်လေရာတွင် များစွာသောစာဖတ် ပရိသတ် သည် မစ္စတာလစ်ဂင်းရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

ဝတ္ထုကောင်း ရေးနိုင်သည့် ထူးခြားလှသော ဝတ္ထုရေး ဆရာ အညကြထံသို့သွားကြသော ကြည်ညိုသူအပေါင်းသည်ဂျော့အဲလိယတ် အမည်ခံ မစ္စတာလစ်ဂင်းအား လမ်းဘေး ရေဘုံဘိုင်တွင် အဝတ် လျှော်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ကြည်ညို သူတို့သည် သူတို့၏

ကျော့အဲလိယတ်

စာရေးဆရာကြီး သူ့အဝတ် သူ့လျှော်ခွပ်နေတာကိုတွေ့ရ၍ ရင် တမမ ဖြစ်ကာ၊ “သနားစရာဘဲနော်...ဒို့တတွေ ငွေစုပြီး ထောက်ပံ့ ကြမ္မာ ဘဲ” ဟု အောက်မေ့လျက် ရေဘုံဘိုင် ဘေးပတ်လည်၌ စုရုံးလျက် ရှိကြကုန်သော စာပေကြည်ညိုသူ အပေါင်းတို့က ချက်ခြင်းပင် ငွေစု ၍ မစ္စတာ လစ်ဂင်းအား ပေးအပ် လှူဒါန်း ကြကုန်၏။ အူကြောင် ကြောင်ဖြစ်နေရှာသော မစ္စတာလစ်ဂင်းမှာ အကြောင်း မသိရှာဘဲ၊ သူတို့ပေးသော ငွေကိုလက်ခံရရှာလေသည်။ သူ့ခမြာ မည်သို့သော ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမည်ကို မသိသည့်အလျောက် ဝေးကြောင် ကြောင်နေရာမှာ စာပေကြည်ညိုသူ ဒါနရှင်အပေါင်း တို့ကို ဦးညွတ် လိုက်ရရှာလေတော့သည်။

ဒါနရှင်များ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ‘ကျော့အဲလိယတ်အမည်ခံသူမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ကျမပင်ဖြစ်ပါသည်’ ဟူသော မေရီအင်အီးဗင်းစ် ၏ ကျေညာချက်ကို ဖတ်လိုက်ကြရလေ သည်။

မေရီသည် ဒုတိယဝတ္ထုကိုရေးပြန်သည်။ သူ့စိတ်၌ နာမည်ကျော် ဘို့ အရေးကိုထည့်မတွက်မိချေ။ သို့သော် သူရေးသော ဝတ္ထုများမှာ အနုပညာ အဆင့်အတန်း မှီမမှီကိုသာ အထူးဂရုပြုလေသည်။ သူ့ ဒုတိယဝတ္ထု (The Mill on the Floss) မှာ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစိတ်တဒေသပါရှိလေသည်။ ထိုဝတ္ထုမှာလည်း ထွက်လျှင် ထွက်ခြင်း ပင် လူကြိုက်များ၍ သူ့နာမည်လည်း ကျော်သည်ထက် ကျော်လာ လေသည်။

မေရီ၏တတိယဝတ္ထုမှာ လူအများနှင့် မဝင်ဆန့်ဘဲ အရူးကြီးပမာ တကိုယ်တည်း လောကကို စိတ်နာ နေသော ကပ်စေးနဲ ရက်ကန်း သမားကြီး ‘ဆိုင်းလတ်စ်မာနာ’ ၏ အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေထုပ် ပျောက်၍ ရွှေရောင် ဆံပင်ကောက်မကလေး ရောက်လာသည့်အခါ၊ ရှေးအခါက နှမြောကပ်ငြိသော စိတ်ညစ် စိတ်ညမ်းတို့သည် ဖြူစင် မွန်မြတ်လာပြီးလျှင် ဘဝသစ် ပြောင်းရပုံကို ဖော်ပြရာ၌ အနုပညာ ဂုဏ်မြောက်သည်ဟု စာပေသုတေသီတို့ ချီးကျူးကြလေသည်။

ကျော့အလိယတ်

မေရီသည် ခရီးထွက်၍ လူအမျိုးမျိုးနှင့်တွေ့ဆုံကာ၊ လူ့သဘာဝကို လက်တွေ့ဆည်းပူးလိုသည့်အလျောက်၊ အီတလီပြည်သို့ ခရီးထွက်လေသည်။ ခရီးထွက်နေစဉ် ရှေးခေတ်က ခရစ်ယန် သာသနာရေးစစ်စဉ်ပါဝင်ဆင်နွှဲသော စပိန်လူမျိုး ဂျစ်ပစီခေါ် လူတစ်စု အကြောင်းကို ကဗျာပြဇာတ် တပုဒ် ရေးလေသည်။ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင် ဖီးလစ်ဟိုလ်ထ်ဆိုသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးလေသည်။ ထိုနောက် “ မစ်ဒစ်လ်-မားချ် ” အမည် ရှိသော တောရွာဝတ္ထုတပုဒ်ကိုရေးပြန်သည်။ ထိုဝတ္ထုကိုရေးပြီးနောက် ဥရောပတိုက်သို့ခရီးထွက်ပြန်သည်။

အငြိမ်မနေနိုင်သော မေရီသည် ဟော်လန်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ရေဟူဒီဘာသာဝင်တစ်စု၏ ပြုမူချက်တို့ကို လက်တွေ့စုံစမ်းလေ့လာပြီးလျှင် ရေဟူဒီခေါင်းဆောင် “ ဒယ်နီယယ်ဒီရှန်းဒါး ” ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးလေသည်။

စာအုပ်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ခရီးထွက်ပြန်သည်။

မေရီသည် တရားမဝင်သော အိမ်ထောင်ရေးအတွက်၊ မိမိ၏အယူအဆအားဖြင့် မည်သို့မျှ အပြစ်မမြင် သော်လည်း၊ ရှေးရိုးကျသော အင်္ဂလန်ပြည်၏ အမြင်ကို ပြောင်းပစ်ရန် ခဲယဉ်းလှကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်လေတော့သည်။ သူသည် ကျဉ်းမြောင်းသော လူတို့၏ အမြင်ကို ရှုတ်ချလိုလှသည်။ အမြင် ကျဉ်းရကောင်းလားဟု ဒေါသမာန်ပွားလိုလှ၏။ သို့သော် သူသည်လည်း လူပင်ဖြစ်၍ မစွမ်းသာချေ။ လူတို့အား အမြင်ကျဉ်းမှု အတွက် ဝေဖန်နေမည့်အစား မေတ္တာဓါတ်၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှသော အကြောင်းထုပွတ်တို့ကို ဟောပြော ဆုံးမမှသာ လူတို့သည်လိမ္မာ၍ အမြင် ကျယ်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုကြောင့် ပင်လျှင် သူသည် “ မေတ္တာမွန် ” (ဆိုင်းလတ်စ်မားနား) ဝတ္ထုကို ရေးပေသည်။ “ အေဒင်ဘိဒ် ” ဝတ္ထုကို ရေးပေသည်။

မေရီသည်အသက်လေးဆယ်အရွယ်က လီဝစ်၏ “ ဘုရင်မ ” မှသာ ဖြစ်သော်လည်း၊ အသက်ခြောက်ဆယ်မတိုင်မီ လန်ဒန်မြို့စာပေနယ်၌

ကျော့အဲလီယတ်

“စာပေဘုရင်မ” ဖြစ်လာလေသည်။ သူသည် ရီဂျင့်ပန်းခြံရပ်ကွက်တွင် အိမ်ဝယ်၍ စာပေနယ်ရှိမိတ်သင်္ဂဟအပေါင်းတို့ကို နည်းခံလျက် သိုက်မြိုက် တင့်တယ်စွာ နေလေသည်။ သူ့ခင်ပွန်း လီဝစ်သည် “ဖို့တနိုက်လီး ခီပြူး” မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် လက်ခံဆောင်ရွက်လေသည်။ သူတို့ အိမ်သို့ ထိုခေတ်က အဓိကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်သော ကဗျာဆရာကြီး ဘရောင်းနင်း၊ လောကဓါတ်ဆရာကြီး ဟတ်စလီ၊ စာရေးဆရာကြီး တင်ဒယ်လီတို့သည် မကြာခဏ အလည်အပတ်ရောက်ကြသည်။

မေရီတို့အိမ်တွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှရောက်လာသော စာပေသမားကြီး များလည်းလာရောက်ကြလေသည်။ အမေရိကန်ပြည်မှရောက်လာသော ဆောင်းပါးရေးဆရာကြီး အီမာဆန်နှင့် ရုသျှ စာရေးဆရာကြီး တာဂိုနိုဗ်တို့သည် မေရီတို့၏အိမ်တွင် စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသည်။ ဂီတကဗျာဆရာကြီး ဝပ်ဂနားက သူ၏ နောက်ဆုံးဂီတဇာတ် (အော်ပရာ) အကြောင်းကို အိမ်ရှင်မကြီးမေရီအားပြောပြနေသည်။ မေရီကို အားလုံးကပင်လေးစားကြသည်။ စကားပြောကောင်းသည်။ ဖေါရွေ့သည် စသည်ဖြင့်ပြောဆိုချီးကျူးကြကုန်၏။

စင်စစ်သော်ကား မေရီမှာ အပြောအဆိုမကောင်းလှ။ ဖေါဖေါရွေ့ရွေ့ မနေတတ်ချေ။ သူ့ခင်ပွန်း လီဝစ်က ရှေ့ဆောင်နေသဖြင့်သာ သူ့အား ယင်းသို့ ချီးကျူးခြင်း ခံရပေသည်။ လီဝစ်သည် အရပ်ဆိုးသလောက် အပြောကောင်းသည်။ ဖေါရွေ့သည်။ သူ့တပား၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပြုတတ်ပေသည်။ သဘောထားကြီး၍ စိတ်ထားမြင့်မြတ်ပေသည်။ မေရီကိုချစ်မြတ်နိုး၏။ မေရီအား အကူအညီပေး၏။ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေ၏။ မေရီဝတ္ထုရေးဆရာမကြီး ဖြစ်သည်မှာလည်း လီဝစ်၏ ကျေးဇူးပင်ဖြစ်သည်။

လီဝစ်သည် မေရီအား အမြဲတစေ အရိပ်ကြည့်၍ ပြုစုနေသည်။ ထိုသို့ပြုစုနေခိုက်မှာပင် လောကဓါတ်ပညာကို ဆည်းပူးပေးသေး၏။ စာပေကို လေ့လာသေးသည်။ ဂရိပညာရှိကြီး အရစ္စတောတလီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးပေးသေးသည်။ လောကဓါတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍

ကျေးဇူးလိယတ်

“ကလပ်စည်းကလေးမှ သည်လူအဖြစ်သို့” ဟူသော အမည်နှင့် လူဖြစ်လာပုံသဘာဝကို ဓါတုဗေဒနည်းဖြင့် ပြသော ပြောဟောချက်များကို စီရင်ပြောဟောလိုက်လေသေး၏။

ယင်းသို့ အလုပ်ကို အားလပ်ခွင့်မရှိဘဲ လုပ်ရရှာသောကြောင့် လီဝစ်ခမြာမှာ နောက်ဆုံး၌ ရောဂါစွဲလေတော့သည်။ သူ့ဇနီး ကြေးရေတတ် ဖြစ်လာလေလေ၊ သူ့ခမြာမှာ နားလေးလာလေလေဖြစ်တော့သည်။ သူတို့သည် လန်ဒန်မြို့မှ ဆာရေးနယ်ရှိ ကျယ်ပြန့်သော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့ကာ အေးချမ်းစွာနေကြလေသည်။ လီဝစ်သည် တောပိုင်း၌ ရာသီဥတုကောင်းသဖြင့် ကျန်းမာလာလေသည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြောလား ဆိုလားနှင့် နေရာမှ တနေသောအခါ လီဝစ်သည် အိမ်ရာထဲတွင် အသက်ပျောက်လျက်ရှိတော့သည်။ မေရီလည်း လီဝစ်ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ယူကြီးမရဖြစ်ရလေသည်။ သူ့အား ပြုစုယူမည့်ချစ်သူ ကွယ်ပျောက်သွားသည်မှာ အသဲနာစရာအကြောင်းတရပ်ပင်တည်း။

မေရီသည် သူ့ခင်ပွန်း၏ အမည်နှင့် လောကဓါတ်ပညာ (စကောလားရှစ်) ပညာသင်ဆုတခု တီထွင်လေသည်။ “ကွယ်လွန်သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ မမေ့သေးသမျှ ယင်းတို့သည် ကွယ်လွန်သည် မဟုတ်သေးပေ” ဟု မေရီက သူ့ဒိုင်ယာရီတွင် မှတ်တမ်းစာင်ထားလေသည်။

မေရီသည် လီဝစ် ကွယ် လွန် ပြီးကတည်းက စိတ်ပျက်လျက်ရှိရာ၊ အတန်ကြာမှ နုကိုအခြေသို့ပြန်ရောက်လာလေတော့သည်။ နုကို အခြေသို့ပြန်ရောက်ပြီးလျှင် လူ့ဘဝ လူ့စည်းစိမ်ကို ခံစားရန် အကြောင်းပေါ်လာသည်မှာကား သူ့ဝတ္ထုများကို ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် ဖတ်လာကြကာ၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ချီးကျူးသံတို့သည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာကြကုန်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ချီးကျူးသံများသာမက ချီးကျူးသူများစွာလည်း သူ့ထံသို့ ရောက်လာ ကြလေသည်။ ထိုသူများအနက် အမေရိကန်တိုင်း ပါလာသည်။ ဝှန်ကရော့သည် မေရီထက် အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှငယ်၏။ သို့သော် မေရီကိုကြည်ညိုရာမှ ချစ်ကြိုက်လာသော

ကျော့အဲလိယတ်

ကြောင့် သွားလေသူ လိဝ်၏နေရာတွင်နေ၍ တသက်လုံး ပြုစုယူယ
ပါရစေဟု တောင်းပန်လေသည်။ မေရီလည်း အပြုစု အယူယ ခံနေကျ
ဖြစ်လျက်၊ လိဝ်ကွယ်လွန်ကတည်းက ထိုသုခချမ်းသာကို မရရှိသည့်
အားလျော်စွာ ဝှန်ကရော့၏ တောင်းပန်ချက်ကို သဘောတူ လိုက်
လျောလိုက်လေတော့သည်။

မေရီသည် ငယ်ရွယ်သူ ဝှန်ကရော့နှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍ နှစ်မကူး
ခင်ပင်လျှင် သွားလေသူ လိဝ်၏ နောက်သို့ လိုက်လေတော့သည်။
“ကျော့အဲလိယတ်” အမည်ခံ မေရီအင်သည် ၁၈၈၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ
လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်လေသည်။

၌

အမ္ဗာ

မှ.စ၍ ဖတ်ကြ စေလိုပါသည်

၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မက်ထရစ်စာမေးပွဲအတွက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သင်ကြားရန် ပြဋ္ဌာန်းသော စာအုပ်များတွင် ဂျော့ဆဲလိယတ် ရေးသော “ ဆိုင်းလတ်စ်မာနာ ” ကို ဘလက်ကီကုစွဏီက ကျောင်းများအတွက် ပြုပြင်ထားသည့် (Adapted For Schools) စာအုပ်ကလေး ပါရှိလာလေသည်။

ထိုစာအုပ် ကလေးမှာ “ အိုင်ဗင်ဟို ” ဝတ္ထု ကဲ့သို့ စာသင်သားများ ဖတ်ရ လွယ်အောင် “ ပြန်ပြော ” (Retold) ထားသော စာပေစဉ်မျိုးပါ စာအုပ်များနှင့် မတူချေ။ ဂျော့ဆဲလိယတ်ရေးသော မူရင်းဝတ္ထု၌ ပါရှိသော စာသားများအတိုင်း ထား၍ အချို့သော အခန်းများ စာပိုဒ်များကို ဖြုတ်ပြီးလျှင် အကျဉ်းချုပ်လုပ်ထားသော စာအုပ်မျှသာဖြစ်သည်။

ဂျော့ဆဲလိယတ်အမည်ခံ စာရေးဆရာကြီးမှာ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ရာခန့်က ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုခေတ်က အင်္ဂလိပ်စာ အရေး အသားနှင့် ရေးထားသော ကြောင့် ဆိုင်းလတ်စ်မာနာဝတ္ထုမှာ ဇာတ်လမ်း အားဖြင့်

ဖြောင့်စင်း၍ ဇာတ်ကွက် ကောင်းလှ သော်ငြားလည်း၊ စာသားမှာ အလွန်ရှည်လျား၍ ကွေ့လည် ကြောင်ပတ် ဖြစ်ချေသည်။ ထိုကြောင့် စာသင်သားများသည် စာသားကို နားလည်တို့ခက်လှတော့သည်။ ဝါကျကြီးများ ရှည်လျား၍ ပဒစယ များစွာတို့ကို ထိုးထည့် ထားသဖြင့် ဆိုလိုသည့်အကြောင်းအရာများ ငြိတ်ထိပ်နေသဖြင့် အဓိပ္ပါယ် ရှုပ်ထွေးလှချေသည်။

ထိုသို့ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးသော ဝါကျများကို အစဉ်လိုက် မြန်မာပြန်ရန်မှာ ခက်ခဲရုံသာမက၊ အချို့ နေရာများတွင် မဖြစ်နိုင်အောင်ပင် ရှိတော့သည်။ သို့သော် တတ်စွမ်းသမျှ ဝါကျအစဉ်လိုက် ပြန်ဆို၍ ထားသဖြင့် စာသင်သားတို့သည် ဤဘာသာပြန် စာအုပ်ကို မူရင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် တိုက်၍ ဖတ်လျှင် အင်္ဂလိပ် စာသား များကို နားလည် နိုင်တန်ရာ၏ဟု ကျွန်တော် အောက်မေ့ မိပါသည်။

မူရင်းကို တိုက်ရိုက် သက်သက် ပြန်ဆိုထားသဖြင့် စာအသွား အလော “ထောင့်” သည့် နေရာများ စွာကို တွေ့ရှိကြရပေလိမ့်မည်။ အချို့မှာ မူရင်းကို ဝဲလွန်း၍ အဓိပ္ပါယ်မရှင်းဘဲ နေကောင်းနေလိမ့်မည်။ စာသင်သားများအဖို့ သက်သက် ရည်စူး၍ ပြန်ထား သောကြောင့် ဤစာအုပ်ကို သာမန် စာဖတ်သူက နှစ်သက် လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းမပျက်အောင် မြန်မာစာသား ချောချော ပြန်ဆိုရလျှင် အလွန် လွယ်ပါသည်။

စစ်၍ ကောင်းသည် ဟုလည်း ခြီးမွမ်းခံနိုင်ဘွယ် အ
ကြောင်းလမ်းရှိပါ၏။ သို့သော် ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း၊ ဤ
မြန်မာပြန်မှာ စာသင်သားများအဖို့သာ ဖြစ်သည်။ စာ
သင်သားများသည် ဤမြန်မာပြန်ကို အကြောင်းပြု၍ မိမိ
တို့သင်ကြားလေ့လာရမည့် မူရင်းပြဋ္ဌာန်းချက် အင်္ဂလိပ်
စာအုပ်ပါ စာသားများကို ပိုမိုနားလည် ကြသည်ဆိုပါ
လျှင် ကျွန်တော် အထူးကြော်နပ် ဝမ်းမြောက်ရပါတော့
သည်။

အဓိပ္ပါယ်ဂုဏ်နေသော အချို့ နေရာများတွင် မူရင်း
စာသား၌မပါဘဲ မြှုတ်ထားသည့် အကြောင်း အရာများ
ကို ကွင်းပိတ်များနှင့်ထည့်ထားပါသည်။

တက်တိုး

ဆိုင်းလတ်မာနာ

လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်များ၏ရှေ့ပိုင်းနှစ်များတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာ အမည်ရှိသော ရက်ကန်းသည် တဦးသည့် ရေးဗလိရွာအနီးရှိ အသီးပေါသော ချုံတန်းများကြား၌ ရှိသော ကျောက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲကလေး တဲတွင် သူ့လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုကျောက်တဲကလေးမှာ ယခုအခါ၌ မလုပ်မကိုင်တော့ပဲ ပစ်ထားသော ကျောက်တွင်းတတွင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိလေသည်။ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ရက်ကန်းသံသည် သဘာဝကျ၍ နာပျော်ဘွယ်ဖြစ်သော ငွေ့စက်၏ ဂျောက်ဂျောက်သံနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ထိုအသံထက်ရှင်း၍ အချက်မှန်သော ကောက်ရိုက်တံ၏ အသံနှင့်သော်လည်းကောင်း မတူလေရကား။ ထိုအသံသည် ရေးဗလိရွာရှိသူငယ်များအဖို့ကြောက်စရာတပိုင်းပါရှိသည့် မက်မောစရာ တမျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းတို့သည် သစ်သီးခူးခြင်း၊ ငှက်သိုက် နှိုက်ခြင်း အမှုတို့ကို မကြာခဏ ပစ်ထား ခဲ့ကြပြီးလျှင် ကျောက်တဲဖြူတင်းပေါက်တွင် ချောင်းမြောင်းကြည့်ကြလေသည်။ ယင်းသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်လေရာတွင် သူငယ်တို့သည် သူတို့နားမလည်နိုင်သောရက်ကန်းစင်၏ထုပ်ရှားမှုမှ ထွက်ပြု။

လာသောကြောက်စိတ်နှင့် ရက်ကန်း သမားကြီး၏ နင်းစက်တွင် ကုန်း၍နင်းနေသော အမူအရာမျိုးအပြင် ရက်ကန်းစင်မှ ဂျောက်ဂျက်ဟူသော အသံနှစ်မျိုး၊ တလှည့်စီ ထွက်လာသော အသံကို ပြက်ရယ် ပြုရသဖြင့် ရရှိသော စည်းစိမ်တို့သည် မဲတင်း၍ နေလေသည်။ တခါတရံ မာနာသည် ခြည်မြင်များမညီညာသဖြင့် ရက်ကန်း ရက်ခြင်းကို ခေတ္တရပ်၍ ညှိသည့်အခိုက် လူဆိုးကလေးများ ချောင်းကြည့်သည်ကို သတိပြုမိသည့်အခါ၊ အချိန်လစ်ဟင်းမည့်စိုးလှသော်လည်း ထိုသူငယ်များ၏နှောက်ယှက်မှုကို မထိုလားရကား၊ ရက်ကန်းစင်မှ ဆင်း၍ သူတို့အား စိုက်၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ယင်းသို့ကြည့်ယုံမျှနှင့် သူတို့သည် ကြောက်အားဖြင့် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။

မာနာ၏ကြီးမားညီမဲ၍ ပြူးထွက်နေသောထိုမျက်လုံးကြီး များမှာ အနီးရှိအရာဝတ္ထု မဟုတ်သည်တို့ကို ပြတ်ပြတ် သားသားမမြင်နိုင်ပါဘဲ ထွက်နှင့်ထိုအရာဝတ္ထုများ နောက်ပိုင်းတွင် ရှိသော ကလေးသူငယ်တို့အား စိုက်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် အဘယ်သို့လျှင်ကြွက်တက်ခြင်း၊ သူငယ်နာ ထခြင်းစသည့်အဖြစ်တို့ကို ပေါ်ပေါက်လာစေနိုင်ပါသည်။ ထိုသူငယ်တို့သည် သူတို့၏မိဘများက ဆိုင်းလတ်မာနာသည် မိတ်ဆန္ဒရှိလျှင် လူတို့အား ထုံနာ ကျင်နာများ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်သည်။ အကယ်၍ သာ သူနှင့် လေပေးဖြောင့်ပါမူ ဆရာဝန်ခ သက်သာနိုင်သည်ဟူ၍ ပြောသံကို ကြားဘူးကြသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာ ရေးဗလိရွာသို့ လာရောက်နေထိုင်သည်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်တိုင်လေပြီ။ ထိုစဉ်အခါကသူသည် မှန်သောမျက်လုံးညှိကြီးနှင့် ဖြူဖတ် ဖြူလျော် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ သာမန်အထွေအကြွ ဗဟုသုတရှိသူတို့အဖို့မည်သို့မျှမထူးဆန်းစေကာမူလည်း၊ သူလာ၍နေသော ရေးဗလိရွာရှိ ရွာသူရွာသားများအဖို့ ထူးဆန်းသော အချက်အလက်များ ရှိနေလေတော့သည်။ မာနာ၏ ထူးခြားသော အလုပ်အကိုင်နှင့် “မြောက်ပိုင်း” ဟု ခေါ်နေ ကြသော မိမိတို့ မထိသည့် အရပ်ဒေသမှ ရောက်လာခြင်း တို့သည် ထူးဆန်းသော အချက်အလက်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုနည်းတူစွာ ထူးဆန်းသည်မှာ သူ၏နေပုံထိုင်ပုံပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ထံသို့လာသူတို့အား သူ့အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ သူသည် “သက်တန့်” အမည်ရှိသော အရက်ဆိုင်သို့ဝင်ရန် ရွာထဲသို့ လျှောက်သွားသည်ဟူ၍ ဘယ် သော အခါကမျှ မရှိ။ ထည်း ထောင် အိမ် တွင် အတင်းအဖျင်း ဘယ်သောအခါကမျှမပြော။ သူ့အလုပ် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ဖြစ်စေ၊ သူ့အဖို့ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းရန်ဖြစ်စေ ပြောဆိုသည်မှအပ၊ မည်သူကိုမျှ စကားစပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

4 မာနာ၏ဖြောင့်တော့သောမျက်နှာနှင့် သူမတူ မျက်လုံးများအတွက်သာ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို လူအများအထင်မှားကြသည်မဟုတ်သေး၊ အခြားအကြောင်းတရပ် ရှိချေ

သေးသည်။ ပွေးဖမ်းသမား ဂျင်ရော့ဒနီက တညနေ၌ သူ့အိမ်အပြန်တွင် ဝင်းထရုံ အတက်အဆင်း လှေကား တခုကိုမြို့ထွက်ရှိသော ဆိုင်းလတ်မာနာကိုတွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က မာနာသည် သူ၏ ကျောပေါ်တွင် လေးလံသောအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို ပိုးလျက်ရှိသည်။ သာမန် ဥာဏ်ရှိသူတို့သာဆိုလျှင် အိတ်ကိုလှေကားတိုင်တွင် ချိတ်၍ နားမည့်ဖြစ်သော်လည်း၊ မာနာသည် ယင်းသို့ မပြုဘဲ အိတ်ကြီးကို ကျော်ပိုးလျက်လှေကားတိုင်ကိုမြို့၍ နေလေသည်။ ဂျင်ရော့ဒနီက သူ့ထံသို့သွားလေရာ၊ သူ့ မျက်လုံးကြီးများမှာ သူသေ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ကြောင်တောင်ဖြစ်၍ နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဂျင်ရော့ဒနီက သူ့အား စကားပြောသည်။ လက်ဖြင့်ထုပ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခြေလက်တို့မှာ တောင့်၍ နေလေသည်။ သူ့လက်များသည်လည်း အိတ်ကို သံချောင်းကြီးများ ပမာတင်းကြပ်ခိုင်မာစွာဆုတ်ကိုင်၍ထားလေသည်။ ယင်းသို့ တွေ့မြင် ရသဖြင့် ဂျင်ရော့ဒနီက ဇာတ်ကန်းသည်ကြီး (ဆိုင်းလတ်မာနာ) သေလေပြီဟု စိတ်တွင်ထင်မှတ်လိုက်သည့် အခိုက်၌ပင်လျှင် သူသည် မျက်စိတခြိတ် အတွင်း သတိပြန်လည် လာပြီးလျှင်၊ ရော့ဒနီအား “ဝွတ်ဒ်နိုက်” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ထွက်သွား လေသည်-ဟူ၍ ပွေးဖမ်းသမား ဂျင်ရော့ဒနီက အသေအချာ ပြောပြလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို သေချာစွာ တွေ့မြင်ရပါသည် ဟု ဂျင်ရော့ဒနီက ကြိမ်တွယ်၍ ဆိုလေသည်။ သူ ထို

အခြင်းအရာကို အထူးသဖြင့် မှတ်မိသည်မှာ၊ ထိုနေ့က သူသည် ဣစင်ဟောင်းအနီးရှိ မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကက်စ်၏ မြေကွက်ထဲတွင် ပွေးဖမ်းနေခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ အချို့က မာနာသည် တက်သွားသည်ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ တက်သွားသည်၊ မေ့မြောသွားသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ အခြားနည်းအားဖြင့်ပြော၍ မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်မျိုးကိုဖော် ပြသောအချက်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အငြင်းသန့်လှသော မြို့နယ်စာရေးကြီး မစ္စတာ မေစိကမူ ခေါင်းခါ၍ လဲမကျဘဲ မေ့မြောသွားသူကိုတွေ့သူးကြပါ သလောဟုမေးလေသည်။ တက်သွားသည်ဆိုခြင်းမှ လေ ဖြတ်သကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းမျိုးပင်မဟုတ်ပါလော။ ယင်းသို့ဖြစ် လျှင် တက်သွား သူ၏ ခြေလက် အင်္ဂါများ သေသွား၍ မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်ဘဲ ဒုက္ခိတဖြစ်ကာ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်မည့်သားသမီးများမရှိခဲ့လျှင်၊ မြို့နယ်၏ ထောက်ပံ့မှုကို ခံယူနေရ ချေမည်ပင်တည်း။ မဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်။ မာနာဖြစ်သည်မှာ လေဖြတ်သကဲ့သို့သော တက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ လူတဦးတယောက်အား လေဖြတ် ပါလျက်နှင့် ရပ်တည်နေနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်၊ တန်းနှစ်ခု ကြားတွင် ရပ်နေသောခြင်းအား “ဂီး”ဟု အော်လိုက်ရုံနှင့် မြင်းဖောင်းမှ ထွက်သွားစေနိုင်သကဲ့သို့ လေဖြတ်ပြီးလျှင် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်မသွားနိုင်ပေ။

5 သို့ရာတွင် ငှက်သည်မိမိ၏အသိုက်ထဲမှ ထွက်လိုက် ပြန်ဝင်လိုက်ပြုသကဲ့သို့ လူ၏ ဝိညာဉ်သည်လည်း ကိုယ်

မှ ထွက်ထိုက် ဝင်ထိုက်နှင့် လွတ်နေသည် ဆိုသည့် အချက်မျိုးကား ရှိနိုင်ပေသည်။ ဤသို့ဖြစ်သော သူတို့သည် ကျောင်းတွင် ဖုန်းကြီးထံမှ သင်ယူသော အာရုံငါးပါးရှိနေသော သာမန်လူများထက်ပို၍ ပညာသင်ယူတတ်မြောက် နိုင်ကြသည်။ ဦးမာနာသည် သစ်ဥ သစ်ဖုများနှင့် ပတ်သက်သည့် (ဆေး) ပညာနှင့် လက်ဖွဲ့များ ပြုလုပ်ပေးသိုလျှင် ပေးနိုင်သည့်အတတ်တို့ကိုမည်သည့်နည်းနှင့်သင်ကြား ဆည်းပူးပါသနည်း။ ဆရာဝန် ကုသနေစဉ်က နှလုံးတုန်လွန်း အားကြီး၍ မအိပ် နိုင်သော်လည်း၊ ကလေးပမာ အိပ်ပျော်သွားသော ဆယ်လီအုတ်ကို မာနာက မည်သို့ ကုသထိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရသူ မှန်သမျှသည် ဂျင်ချော့ဒနီ ပြောပြသော အကြောင်းခြင်းရာကို ကြားရလျှင် အံ့ဩမည် မဟုတ်ပေ။ မာနာသည် လူများကို ဆေးဝါးကုသပေးလိုက ပေးနိုင်၏။ သို့သော် သူ့အား သင့်အပေါ်တွင် မတော်မလျော် မပြုအောင် ချော့မော့ပေါင်းသင်းထားတို့ သင့်လှသည် (ဟု စာရေးကြီး မေစိက ပြောလေသည်)။

၆ ယင်းသို့ သူ့အားကြောက်လန့် ကြသောကြောင့်ပင် လျှင်၊သူသည် သူ၏ ထူးဆန်းချက်များကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ဘွယ်ရှိသော နှိပ်စက်ခြင်း ဘေးရန်မှ ကင်းသည်ဟု တနည်းအားဖြင့် ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထိုပြင် တရပ်၊ ထိုရွာအနီးရှိ တာလီ အမည်ရှိသော ရွာတွင်

နေထိုင်သော ပိတ်ရက်ကန်းသမားကြီး ကွယ်လွန်သွား
 ဖြစ်သဖြင့် ချမ်းသာသော အိမ်ရှင်မများနှင့်နှစ်ကုန်လျှင်
 ခြည်ထုပ် အသင့်အတန် ကျန်ရှိနေသော တတ်နိုင်သည့်
 ဆင်းရဲသားပိုင်းက မာနာ၏လက်မှု ပညာမှာ ထိုလား
 အပ်သည် အဖြစ်သို့ ရောက်နေ သောကြောင့်လည်း
 တေးရန်ကင်းသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ရွာသူ ရွာသားတို့က
 မာနာအား အသုံး ဝင်သည်ဟူသော ယုံကြည် ထင်မှတ်
 ချက်သည်၊ သူတို့အဖို့ ယက်ပေးသော ပိတ်သားညွှဲခြင်း၊
 ညွှဲသည်ဟုဆိုခြင်းတည်းဟူသော အချက်က အထောက်
 အပံ့မပေးသည့် မသင်္ကာမှု၊ မထိုလားမှု တို့ကို ပယ်ဖျက်
 နိုင်ပေလိမ့်မည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်လာသည့်
 တိုင်အောင် ယခင်ကကဲ့သို့ အသစ်အဆန်းမဟုတ်တော့
 ဘဲ မြင်နေကျ တွေနေကျ သဘောမျိုး ဖြစ်သည်မှ အပ၊
 မာနာနှင့် ပတ်သက်၍ အိမ်နီးချင်းတို့၏ ထင်မြင်ချက်မှာ
 ပြောင်းလဲခြင်း လုံးဝမရှိချေ။ ဆယ့်ငါးနှစ် ကုန်ဆုံးသော
 အခါ၌ ရေးဗလိ ရွာသား တို့သည် ဆိုင်းလတ်မာနာ
 အကြောင်းကို အစဦး အခါက ပြောဆိုကြသည့်နည်း
 အတူပင် ပြောဆိုကြ၏။ သို့သော်ယခင်ကကဲ့သို့ မကြာ
 ခဏ မပြောကြတော့ချေ။ သို့ပင် ဖြစ်ငြားလည်း သူတို့
 သည် သူတို့ ပြောသမျှဆိုသမျှ အားလုံးကို ကောင်းစွာ
 ယုံကြည် ကြကုန်၏။ နှစ်များစွာ ကျော်လွန် ခဲ့သည်တွင်
 ထင်မိမြည့်စွက်ရမည့် အချက်တခုသည်ရှိ၏။ ထိုအချက်
 သည်ကား ဦးမာနာသည်တနေရာတွင် ငွေကြေးအတော်

အတန် သိုဦးထိမ်းဆည်းမိပြီ ဖြစ်၍ သူ့ထက် ဂုဏ်ကြီး သူတို့ကိုပင် ဝယ်ယူနိုင်ပေပြီ ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ် လေသည်။

၇ တဖြည်းဖြည်းလျှင် ဂိနို၊ ကရောင်း၊ ကရောင်းဝက် ရွှေဒင်္ဂါးတို့သည် အစုအပုံဖြစ်၍ လာလေသည်။ မာနာ သည်လည်း တနေ့လျှင် ဆယ် ခြောက်နာရီ အလုပ်လုပ် နိုင်အောင် အင်အားရှိစေရေး ပြဿနာအတွက် ထိုအပ် သည်တို့ကို ငွေကြေးနည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်သုံးစွဲ၍ ထိုရွှေ ပုံ ထဲ မှ အယူနည်း သည် ထက် နည်း အောင် ကြံဆောင်လေသည်။ ငွေကြေးသည် သူ၏ရက်ကန်းရက် ခြင်းကို အချိန်သတ်မှတ်ပေးသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ငွေကြေး သည် တိုးတက်လာရုံသာမက သူ့ထံမှ မခွါဘဲသူနှင့်သာ နေလေတော့သည်။

၈ မာနာသည် ထိုရွှေဒင်္ဂါးများသည် သူ့ ရက်ကန်းစင် က သူ့ကိုမှတ်မိသလို သူ့ကို မှတ်မိနေပြီဟု ထင်မြင်စ ပြုလာသည့် အလျောက် သူသည် ထို ဒင်္ဂါးများမှာ သူ့အဖို့ အကျွမ်းတဝင် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လေသော ကြောင့် မျက်နှာမထိသော အခြားသော ဒင်္ဂါးများနှင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလဲလှယ်တော့ချေ။ သူသည် ထိုဒင်္ဂါး များကို ကိုင်တွယ် ရေတွက်ဖန်များရကား ယင်းတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် အရောင်တို့ကို မြင်တွေ့ရခြင်းသည် သူ့အဖို့ ရေထော်ပြေ၍ ကြေနပ်ခြင်းနှင့်ပင် တူလေတော့ သည်။ သူသည် အလုပ်ပြီးစီးသည့် ညအချိန်ကျခါမှ ထို

ဒင်္ဂါးများနှင့် အဖော်ပြု၍ ကြေနပ်လေသည်။ သူသည်
 ရက်ကန်းစင်အောက်ရှိကြမ်းမှအုတ်ခဲအချို့ကိုထုတ်နုတ်
 ပြီးလျှင် တွင်းပြုလုပ်ပြီးနောက် သူ၏ ဝိနိစ္ဆဒင်္ဂါးများနှင့်
 ငွေဒင်္ဂါးများ ထည့်ထားသော သံအိုးကို မြှုပ်ပြီးလျှင်
 အုတ်ခဲများဖြင့်အုပ်လျက် ထဲဖြူးထားလေသည်။ သူသည်
 သံအိုးကို ညအခါတွင်ထုတ်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ပြန်၍ထည့်
 သောအခါတိုင်း၌ပင် အုတ်ခဲများအုပ်၍ ထဲများဖြူးထား
 လေသည်။ ယင်းသို့ ပြုခြင်းမှာ အခိုးအတိုက်ခံရမည်ဟု
 ထင်သောကြောင့်မဟုတ်။ ထိုခေတ်၌ တောအရပ်ဒေသ
 များတွင် ရွှေငွေများကို မြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းခြင်း အလေ့
 ကို အများကပင် ပြုလုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ရေးဗလိမြို့
 နယ်ရှိ အလုပ်သမားအိုများသည် သူတို့ ဝုထားသော
 ငွေကြေးကို သူတို့၏မွေ့ရာတွင် သွတ်သွင်း သိမ်းဆည်း
 ထားကြသည်။ သူတို့၏ အိမ်နီးချင်းများမှာ အဲလ်ပရက်
 ထုရင်ကြီး လက်ထက်က သူတို့၏ ဘိုးဘေးများ ကဲ့သို့
 အားလုံး ရိုးသားလှသည် မဟုတ်သော်လည်း သူတို့၌
 ခိုးယူရန် အကြံပြုနိုင်လောက်အောင် ရဲရင့်သောစိတ်ကူး
 ဥာဏ်မရှိကြချေ။ သူတို့သည် ယင်းသို့ခိုး၍ရသော ငွေ
 ကြေးကို သူတို့ရွာတွင် မပေါ်အောင် မည်သို့သုံးနိုင်ကြ
 မည်နည်း။ သူတို့သည် ငွေကြေးကို ခိုးယူပြီးလျှင် ထွက်
 ပြေးကြရပေမည်။ ထိုသို့ပြုရန်မှာလည်း မီးအိမ်ပျံကိုစီးရ
 သကဲ့သို့ မရေမရာ စိတ်ပျက်စရာနည်းလမ်းပင် ဖြစ်ချေ
 သည်။

ထိုကြောင့် ဆိုင်းလတ် မာနာသည် တကိုယ်တည်း
 နေ၍လာရာ နှစ်ပေါင်းများစွာရှိလေပြီဖြစ်ရကား၊ သံအိုး
 ထဲတွင် သူ့၏အင်္ဂါးတို့သည်လည်း တိုး၍တိုး၍ လာကြ
 လေသည်။ ယင်းသို့ တိုးလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ဘဝသည်
 လည်း ကျဉ်းမြောင်းမာကြော၍လာလေတော့သည်။ သူ့
 ဘဝမှာ ဆန္ဒပြင်းပြမှုဖြစ်ပေါ် လာပြီးလျှင် လူသူလေးပါး
 နှင့် မသက်ဆိုင်သောကိစ္စဖြင့် ကြော်နပ်မှုရသည့်အခါတွင်
 ထိုဆန္ဒ ပြေပျောက်သွားခြင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်း
 မြောင်း မာကြောလာလေသည်။ (သူသည် ရှေ့ထုတ်ကို
 ကြည့်၍ ကြော်နပ်မှု ရနေခြင်းဖြင့် လူနှင့် သူနှင့် ဆက်ဆံ
 မှုနည်းပါး၍ သူ့ဘဝမှာ ကျဉ်းမြောင်းမာကြော၍ သွား
 လေတော့သည်။) သူ့ဘဝမှာ ရက်ကန်း ရက်ခြင်းနှင့်
 ငွေကြေးစုဆောင်း သိမ်းဆည်းခြင်း အလုပ်နှစ်မျိုး၌သာ
 တည်နေ၍ ထိုအလုပ်များက ပိုဆောင်မည့် အခြေကို
 တွေးတောခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သူထက်ပို၍ အမြော်အမြင်ရှိ
 သူတို့အားလည်း မာနာ၌ ဖြစ်ပျက်ပုံနည်းတူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
 ဘူးပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းတို့အား ဤသို့ ဖြစ်သည့်
 အကြောင်းမှာ ယုံကြည်မှုတရားနှင့် မေတ္တာတရားတို့နှင့်
 ကင်းကွာခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ပင်ဖြစ်ငြားလည်း
 ယင်းတို့သည် မာနာကဲ့သို့ရက်ကန်းတစင်နှင့် ရှေ့တထုတ်
 ကို ခုံမင်၍ လောကကြီးတခုလုံးကိုပစ်ပယ်သည်မဟုတ်။
 ယုံကြည်မှုပျက်ပြား၍ မေတ္တာတရားနှင့် ကင်းကွာသည့်
 အခါ ထိုအမြော်အမြင်ကြီးသူတို့သည် ပညာဖြင့် ပြည့်စုံ

သော သုတေသနလုပ်ငန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အကြံ
 ဉာဏ် ကောင်း လှသည့် စီမံကိန်း တခုကို သော်လည်း
 ကောင်း၊ အကြောင်းအကျိုး ညီညွတ်၍ သေချာစေ့စပ်
 လှသည့်ဝါဒတခုကိုသော်လည်းကောင်း ပြုစုဆောင်ရွက်
 ကြပေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ မာနာ၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်
 လက် ပုံပန်းတို့သည်စက်ကြိယာဖြစ်သော ရက်ကန်းစင်
 နှင့်အခြေမပြတ်ဆက်သွယ်၍ ထိုရက်ကန်းစင်ထဲသို့ ရှေ့၍
 ကုန်းဝင်နေသကဲ့သို့ဖြစ်လေရကား သူသည်ထီးထီးကျံ
 ကျံနေလျှင် အဓိပ္ပာယ်မရှိသောလက်ကိုင် သို့မဟုတ်ပိုက်
 လုံးကောက်ကောက်ကြီးနှင့်တူနေလေတော့သည်။ ယခင်
 ကယုံကြည်သောအကြည့်မျိုးကြည့်၍အတွေးပိုသောဟန်
 ရှိခဲ့သည့် မျက်လုံးပြူးကြီးများသည် ယခု၌မူ ထိုမျက်လုံး
 ကြီးများမှာ အမြဲလျှောက်၍ရှာသော ကောက်ဆံငယ်နှင့်
 တူသည့် သေးငယ်သော အရာတခုကိုသာ မြင်ရန်ပြုလုပ်
 ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူသည် အတော်ပင် ခြောက်
 သွေ့၍ အသားဝါနေရကား၊ အသက်လေးဆယ်ပင် မရှိ
 သေးသော်လည်း ကလေးများက သူ့အား “ အဖိုးကြီး
 မာနာ” ဟု အမြဲတမ်းခေါ်ကြသည်။

ယင်းသို့သွေ့ခြောက်နေသည့်အခြေ၌ပင်လျှင် မေတ္တာ
 ဓာတ် အကုန် ခန်းခြောက် သွားသည်ဟု မဆိုသာသော
 အဖြစ်ကိုပြုသည့် အချက်ကလေးတခု ပေါ်ပေါက်လာ
 လေသည်။ မာနာသည် လယ်ကွက်နှစ်ကွက်အကွာတွင်ရှိ
 သောရေတွင်းမှနေ့စဉ်ရေသယ်သော အလုပ်ကို လုပ်လေ

သည်။ သူသည် ရေးဗလိရွာသို့ ရောက်လာကတည်းက ရေ
 သယ်ရန်အလို့ငှါ ညှိသော မြေရေအိုး တလုံးရှိလေရာ၊
 ထိုရေအိုးကို သူသည် သူ၏အလွန်နည်းပါးလှသော ပရိ
 တောဂများအနက် တန်တိုးအထားဆုံး အိုးတလုံးအဖြစ်
 အမှတ်ပြုခဲ့လေသည်။ ထိုအိုးသည် ဆယ်နှစ်နှစ် ကာလ
 ပတ်လုံး သူ၏အဖော်အဖြစ်နေခဲ့၍ တနေရာထည်း၌အမြဲ
 တည်နေ၍ နံနက်စောစောတွင်အမြဲတမ်းသူ့ အား ယင်း
 ၏ လက်ကိုင်ကိုပေးခဲ့လေရာ၊ ယင်းသည် လိုလိုလားလား
 ပေးသော အကူအညီ၏ပြယုဂ်အဖြစ်ဖြင့် ရှိနေလေသည်။
 ယင်းကို သူ့လက်နှင့်ထိကိုင်ရခြင်းသည် ကြည်လင်အေး
 မြသောရေကို သောက်ရခြင်းအရသာနှင့်အတူ ကြော်နပ်
 မှုကိုပေးပေ၏။

တနေ့သ၌ သူသည် ရေတွင်းမှ ပြန်လာစဉ် ဝင်းထရုံ
 အဆင်းအတက် ဂြောဟ်းထစ်နှင့် တိုက်မိလေရာ၊ သူ၏
 ရေအိုးညိုမှာ သူ့အောက်တွင် ရှိသော မြောင်းပေါ်ရှိ
 ပေါင်းကူး ကျောက်တုံး များနှင့် တအား တိုက်သဖြင့်
 သုံးခြမ်း ကွဲသွားလေသည်။ ဆိုင်းလတ်သည် အိုးခြမ်း
 ကွဲများကို နှလုံးတွင်း၌ပူဆွေးဒုက္ခဖြစ်လျက်ပင် ကောက်
 ၍ အိမ်သို့ ယူလာလေသည်။ ရေအိုးညိုသည် သူ့အဖို့
 အသုံးမဝင်တော့ချေ။ သို့သော်လည်း သူသည် အိုးခြမ်း
 ကွဲတို့ကို ဆက်ပြီးလျှင် အိုးကွဲကြီးကို ယခင် နေရာ၌ပင်
 အမှတ်တရတည်ထားလေသည်။

ဤသည်ကား ရေးဗထိ ရွာသို့ လာရောက် နေထိုင်
 သည်နောက် ဆယ့်ငါးခု မြောက်နှစ် အထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
 သော ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းစဉ်
 ပင်ဖြစ်ပါသည်။ တနေကုန် တနေခန်း ရက်ကန်းစင်တွင်
 ထိုင်နေခိုက်သူ၏ နားများသည် တချက်ချက်နှင့် ငြီးငွေ့
 ဘွယ် ကောင်းသော ရက်ကန်း သံများဖြင့် ပြည့်လျက်
 ရှိသည်။ သူ၏ မျက်စိများသည် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာ
 သော တဆင်တည်းဖြစ်သည်။ အညိုရောင်ပိတ်ကို ငုံ့၍
 သေချာစွာကြည့်ခဲ့ကြသည်။ သူ့လက်မောင်း ကြွက်သား
 တို့သည်လည်း အမြဲတမ်း ထွပ်ရှား နေကြရသဖြင့် ရပ်
 လိုက်လျှင် အသက်ရှူ အောင့်ထားရ သကဲ့သို့ တင်း
 ကြပ်ကြပ် ဖြစ်နေကြ လေသည်။ သို့ရာတွင် ညသို့တိုင်
 ရောက်သော် သူအဖို့ ဖျော်ပါးစရာအချိန်သို့ ရောက်လာ
 လေပြီ။ ညဉ့်သူသည် တရုပ်ကပ်များကိုပိတ်၍ တံခါးများ
 ကို ကန့်လန့် ထိုးပြီးနောက် သူ့ရွှေကို ထုတ်လေတော့
 သည်။ လွန်ခဲ့သောကာလကပင် ဒင်္ဂါးပုံကြီးမှာ သံအိုးနှင့်
 မဆန့်တော့သဖြင့် သူသည် သားရေအိတ် ထူကြီးနှစ်
 အိတ်ကို ချုပ်လုပ်ပြီးလျှင် ဒင်္ဂါးများကို ထည့်လေသည်။
 ထိုအိတ်ကြီးများမှာ နေရာပိုမယူဘဲ တွင်းထဲတွင် ကြပ်
 ကြပ် ဆိပ်ဆိပ် ဝင်ကြလေသည်။ ညိုမဲသော သားရေ
 အိတ်ကြီးများမှ လျှောထွက်လာသော ဂီနီဒင်္ဂါးများသည်
 မည်မျှတောက်ပြောင်လေသနည်း။ ငွေဒင်္ဂါးမှာ ရွှေဒင်္ဂါး
 လောက်မပြားချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ များသော

၂

ကက်စ် ညီနောင်

ရေးဗလီ ရွာတွင် အကြီးကျယ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား
 မြေပိုင်ရှင် ကက်စ် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဘုရားရှိခိုး
 ကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မရှိတရှိတွင်ရှိသော ရှေ့
 ဘက်တွင်လှပသော ကျောက်လှေခါးထစ်များရှိ၍ နောက်
 ဖက်တွင် မြင်းစောင်းမြင့်ကြီးများရှိသော အိမ်နိကြီးတွင်
 နေလေသည်။

မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ ဇနီး ကွယ်လွန်သည်မှာ ကြာမြင့်
 လေပြီ။ ထိုကြောင့် အိမ်နိကြီးတွင် ညွှော်ခန်းနှင့်မီးဖိုချောင်
 တို့တွင် မွန်မြတ်လှသည့် မေတ္တာတရားနှင့် ကြောက်ရွံ့
 ရိုသေရခြင်းတို့၏ ပင်ရင်းဖြစ်သော ဇနီးနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ
 မရှိဘဲနေခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ မရှိခြင်းကြောင့် ပင်လျှင်
 ပွဲလမ်းသဘင် အခါသမယ၌ အစား အသောက် ရိက္ခာ
 များသည် ပေါများသော်လည်း ကောင်းမွန်ခြင်း မရှိ။
 မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ သားများသည်လည်း ပျက်စီးချင်သလို
 လို ဖြစ်နေလေသည်။ ရေးဗလီရွာတွင် စာရိတ္တပျက်ပြား
 မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အပြင်းအထန်ဝေဖန်မှုဟူ၍ မရှိလှစေ
 ကာမူလည်း မြေပိုင်ရှင်ကြီးက သူ့သားများကို စာမသင်
 မကြား အလုပ်အကိုင်မလုပ်စေဘဲ အိမ်တွင် ပျင်းအား

ကြွယ်ဝလေအောင်ထားသည်ကို ချို့တဲ့ချက်တရပ်ဟူ
 သောအနေနှင့် ထင်မြင်လျက်ရှိကြသည်။ တတ်နိုင်သည့်
 မိဘများ၏ သားအား များအား ပျင်းအားကြွယ်တို့ အခွင့်
 အရေးပေးရမည် ဖြစ်သော်လည်း လူအများက ဒန်စီ
 ကက်စ်ဟု အများက ခေါ်နေကြသော မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏
 ဒုတိယသား ဒန်စတန်၏ပစ္စည်းတချက်ကို အခြား တချက်
 နှင့် လဲလှယ်ခြင်း၊ လောင်းစားခြင်း တို့ကို လိုက်စားမှု
 သည် နောက်ဆုံး၌ရမ်းကားမှု သောင်းကျန်းမှုအဖြစ်သို့
 ရောက်သွားမည်ဟုယူဆကာ ခေါင်းခါ၍ မနှစ်လိုသည့်
 အခြင်းအရာကို ပြကြကုန်၏။

အမှန်မှာကား၊ သူတပါးကို မထိုမနားထားမှု ရှိသော
 ဒန်စီကဲ့သို့သောအကောင်ဘာဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးသော်
 လည်း၊ သူလုပ်ပုံကိုင်ပုံများကြောင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
 တွင် မှတ်တမ်း အတင်ခံရသော မြေပိုင်ရှင် ကက်စ်၏
 မိသားတရမှာ ဒုက္ခရောက်မည် စိုးရိမ်သည်ဟု အိမ်နီး
 ချင်းတို့ကဆိုကြသည်။ တနေ့နေ့တွင် မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်လာ
 မည့် ရက်ရော၍သတောထားကောင်းလှသည့် လူငယ်ဖြစ်
 သော သားအကြီး မစ္စတာဂေါ့ဗဖရီး ကလည်း သူ့ညီ
 လမ်းဗို ယခုအတောအတွင်းလိုက်နေပုံရလေရာ၊ ယင်း
 သို့သာလိုက်ခဲ့ပါမူ အတော်ပင်သနားစရာ ဖြစ်လေတော့
 မည်ဟု ဆိုကြသည်။ အကယ်၍သာ သူသည် ထိုလမ်း
 အတိုင်း ဆက်၍ သွားနေပါမူ၊ သူသည် လွန်ခဲ့သည့်
 ဝှစ်ဆန်းပွဲတော်ကတည်းက သူ့ရှက်စနိုးကြည့်ခဲ့သော

မဂ္ဂနန်စိလမ်မီတားကို ဆုံးရပေထိခွဲမည်။ ယခု အပြော
 များနေသည်မှာလည်း သူသည် ရက်ပေါင်းများစွာအိမ်မှ
 ထွက်ခွါ၍ နေကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂတာ ဂေါဒဖရီး
 သည် ယခင်ကကဲ့သို့ လန်းဆန်းရက်ရောခြင်း မရှိတော့
 သဖြင့် တခုချချာတ်ယွင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အတော်ပင်
 ထင်ရှားနေလေသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာ ရေးဗလိဂ္ဂာတွင် နေထိုင်ရာ ဆယ့်
 ငါးနှစ်မြောက်အချိန် နို့ဝင်ဘာလ တနေ့သောညနေခင်း
 တွင် သစ်သားမှန်ကူကွက်နံရံများရှိသော မှောင်နေသည့်
 ညှော်ခန်းတွင် မီးဖိုကို ကျောပေး၍ အင်္ဂါဘေးအိတ်များ
 တွင် လက်များထည့်ကာ မတ်တတ် ရပ်နေသူ မှာကား
 ဂေါဒဖရီးပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် သူတဦး တယောက်၏
 အလာကိုနားစွင့်၍စောင့်ဆိုင်းနေဟန်ရှိသည်။ မကြာမီပင်
 ထျင် လေချွန်သံနှင့် တွဲထွက် ခြေသံပြင်းပြင်းကို လူသူ
 မရှိသော အဝင်အခန်းကြီးထဲမှကြားရလေသည်။

ထံခါး ပွင့်လာပြီးထျင် လေးလံ သော ဟန်ရှိသည့်
 တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ထူငယ်တယောက် ဝင်လာ လေသည်။
 ယင်းသည်ကား ဒန်စီဖြစ်သည်။ သူ့ကို မြင်ထိုက်ရထျင်
 ပင် ဂေါဒဖရီး၏မျက်နှာထားမှ သုန်မှုန်နေသော အရိပ်
 အရောင်အချို့ ပပျောက်သွားပြီးထျင် ထကြွသော အာ
 ဃာတ အရိပ်အရောင်တို့သည် ရောက်လာလေသည်။ မီးဖို
 အနီးတွင် အိပ်နေသော ဟုပသော ခွေးညှိကလေးသည်

မီးခိုးခေါင်းတိုင်အနီးရှိ ကုလားထိုင်အောက်သို့ ဆုတ်ခွါ သွားလေသည်။

“ကဲ-ကိုရင်ဂေါ့ဒဖရီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလုပ် ချင်ယို ခေါ်ရတာလဲ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့အကြီး ကျုပ် ထက် တော်တော့ ခင်ဗျားခေါ်ယင် ကျုပ်က လာရတာ ပေါ့” ဟု ဒန်စီက သရော်သော လေသံဖြင့် ပြောလေ သည်။

“ဘယ်နှယ်။ ငါလိုချင်တာကတော့ဒါဘဲ။ ငါ မောင်း လားဆီက ရထားတဲ့ အငြားခ ငွေကို မြေပိုင်ရှင်ကြီးကို ပေးရလိမ့်မယ်။ မပေးနိုင်ယင် ဆဲဒီငွေ ငါမင်းကိုပေးထား တဲ့အကြောင်း ပြောရလိမ့်မယ် ဆိုတာ မင်း သိအောင် ပြောတာဘဲ။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးက အငြားခ ငွေ မရယင် ပစ္စည်းကို သိမ်းမယ်ယို၊ ခြိမ်းချောက်နေတယ်။ ဒီတော့ ငါက ဒီငွေ မင်းယူထားပါတယ်ယို၊ ဖွင့်ပြောပြော မ ပြောပြော မကြာခင် ပေါ်လာ တော့မှာဘဲ။ အခုဘဲ သူ ထွက်မသွားခင်ကလေးမှာ ပြောသွားတယ်။ မောင်းလား ဒီတပတ်အတွင်းမပေးယင် ကော့က်စ်ကို ပစ္စည်း သိမ်း တို့ မှာလိုက်ရမယ်တဲ့။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးဟာ ငွေ လိုနေ တယ်။ ဒီတော့ တောပြော တောင်ပြော လုပ်တာကို သည်းခံမှာမဟုတ်ဖူး။ မင်းနောက်တခါ သူ ငွေကို ယူသုံး တယ်ဆိုယင် သူက မင်းကိုဘာလုပ်မယ်ယို၊ ကြိမ်းထား တယ် ဆိုတာ မင်းအသိသားဘဲ။ ဒီတော့ ငွေကိုခပ်မြန်မြန် ကလေး ရအောင်လုပ်ပေတော့၊ ဟုတ်လား”

ဒန်စီသည်ခွဲခွဲရွဲရွဲနှင့် သူ့အစ်ကိုအနီးသို့ တိုးလာပြီး
 လျှင် သူ့အစ်ကို၏ မျက်နှာကို စေ့ စေ့ ကြည့် ကာ၊
 “အို.....” ဟုဆိုလိုက်လေသည်။ “ဒီလိုဆိုလဲ ခင်ဗျားဘဲ
 ငွေရှာပြီး ကျုပ်နုကွသက်သာအောင်လုပ်ပါလား-ဟင်။
 ခင်ဗျားကကျွန်တော်ကို သနားကြင်နာသဖြင့် ငွေကိုပေး
 လိုက်ပြီဥစ္စာ၊ အခု ကျွန်တော်အတွက်ငွေဆပ်ဖို့လဲ ငြင်း
 ပယ်ထိမှန်မယ်မဟုတ်ဖူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာ
 ဟာ ခင်ဗျားအထိဘဲ၊ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့
 ညီအစ်ကိုမေတ္တာတရားကြောင့်ပေါ့” ဟု ဆိုလေသည်။

ဂေါ်ဒဖရီးသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍ လက်သီး ဆုတ်
 လိုက်သည်။ “မင်း ဒီလို မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ငါ့နားမလာ
 နဲ့။ နို့ရဲ့ယင် ငါ မင်းကိုထိုးပစ်လိုက်မိမယ်”

“အို.....ခင်ဗျားကျွန်တော့ကိုမထိုးပါဘူးဗျာ.....” ဟု
 ဆိုသော်လည်း ဒန်စီသည်နောက်သို့လှည့်သွားလေသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ သိပ် သဘော
 ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိသားဘဲ။ ကျွန်တော်
 ခင်ဗျားကို အိမ်က နှင်ထုတ် လိုက်ပြီး အမွေ ဖြတ်လိုက်
 အောင် ဘယ်နေ့မှာမဆို လုပ်နိုင်သားဘဲ။ ကျွန်တော်က
 မြေပိုင်ရှင်ကြီးကို သူ့ သားချော သားဇာတိ အလွန်
 ကောင်းတဲ့မော်လီဖယ်ရှင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်
 ပြီး သူ့သောက်ထုပ်မယားနဲ့ အတူမနေရလို့ စိတ်မချမ်း
 မသာဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက် နိုင်ပါ
 တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အမွေစား အမွေခံ နေရာကို

ကျွန်တော်အသာကလေးဝင်နေထိုင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့၊ ခင်ဗျား သိသားဘဲ။ ကျွန်တော်က ဒီလို မလုပ် ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အေးအေးနေတဲ့ သဘောကောင်းတဲ့သူပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော် အတွက် ဘယ်ဒုက္ခမျိုးမဆို ခံပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော် အတွက် ပေါင် တရာ ရအောင်ရှာပေါ့။ ခင်ဗျားရှာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ငါဘယ်လိုနည်းနဲ့ ငွေရမှာလဲကွ” ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက တုန်တုန်ရိရိနှင့်ပြောလေသည်။ “ငါ့မှာငါ့အဖို့ တချို့လင် တောင်မျှမရှိဘူး။ ပြီးတော့ မင်းငါ့နေရာဝင်ပြီး နေထိုင် မယ် ဆိုတာ ပြီးတာ။ မင်းကငါ့အကြောင်းမကောင်းပြော ယင် ငါကလဲမင်းနည်းအတိုင်းပြောမှာပေါ့။ ဗောဓိဟာ ငါ့အဖေရဲ့အချစ်တော်ဘဲ။ ဒါကို မင်းကောင်းကောင်းထိ ပါတယ်။ သူက မင်းကိုကန်ထုတ်ရယင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်မှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”-ဟုဆိုကာ ဒန်စီကပြုတင်းပေါက် မှ အပြင်သို့ထွမ်းကြည့်ယင်း ခေါင်း ရမ်းနေလေသည်။ “ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားနဲ့ အတူ အိမ်က ထွက် သွား ရမယ် ဆိုယင် ဝမ်းသာ ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အစ်ကိုချော တယောက်ပေဘဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်ရတာ သိတ်ကောင်းတာဘဲ။ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားမရှိယင် မနေ တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လုံး အိမ်မှာဘဲအတူနေတာ ကြိုက်မှာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်အိပ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ငွေကလေးနဲ့နဲ့
ရအောင်ရှာပေါ့ဗျား။ ကဲ-ခွဲရမှာဝမ်းနည်းပေမဲ့သွားလိုက်
ပါအုံးမယ်”

ဒန်စိသည်ထွက်သွားမည်ပြု၏။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဒဗရီး
သည် သူ့နောက်သို့ အတင်းလိုက်၍ သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး
လျှင်-

“ငါ့မှာငွေမရှိဘူးလို့ မင်း အပြောသားတဲ့။ ငါ ငွေ
မရှာနိုင်ဘူးကွ” ဟုဆိုလေသည်။

“ကင်းဘစ်လ်ဆီကချေးပါလား”

“သူက ငါ့ကို နောက်ထပ်ချေးတော့မှာမဟုတ်ဖူးလို့
ငါ မင်းကို အပြောသားတဲ့။ ငါ သူ့ကို မပြောချင်တော့
ဘူး”

“ဒီလို ဆိုယင်လဲ ဝိုင်းထံဖိုင်းယားကို ရောင်း လိုက်
ပါလား”

“အင်း.....ဒါကတော့ ပြောလို့လွယ်တာတဲ့။ ငါက
ငွေချက်ခြင်းလိုချင်တာကွ”

“အင်းလေ.....ခင်ဗျား ဒီမြင်းကို နက်ဖြန် တောထိုက်
တဲ့ နေရာကိုစီးသွားရုံတဲ့။ ဟိုမှာ ဘရိုက်စ်နဲ့ ကိတင်းတို့
အမှန်ရှိမှာတဲ့။ ခင်ဗျားရဲ့မြင်းကို တယောက်မက ဝယ်
ချင်သူတွေရှိမှပါတယ်”

“မင်းပြောလိုက်ယင်ဒီလိုချည်းတဲ့။ ငါ့မြင်းကို ရောင်း
လိုက်ဖို့အကြောင်းကို ဒီလို အေးစက်စက် ပြောတာတဲ့။
ငါ့မှာ တသက်ထုံး မြင်းဆိုလို့ ငါ့ပိုင်တာ ဒီတကောင်တဲ့

ရှိတယ်။မင်းမှာသာ မာနကလေး နဲ့ပါးပါးရှိပေ။ မြင်း
 ဇောင်းထဲမှာ မြင်းတကောင်မျှမရှိဘဲ ဟာလာဟင်း ဖြစ်
 တာကို လူတိုင်းက မဲ့ခွဲမှာကို ရှက်မှာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်း
 ကတော့ တယောက် ယောက်ကို နှင်ချနိုင်မယ် ဆိုယင်
 မင်းကိုယ်မင်း ရောင်းမယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်”

“အင်း.....အင်း.....ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကို ပြော
 တာပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ အရောင်းအဝယ်မှာ လူတွေကို
 ဆွဲဆောင်ဘုဘက်က အင်မတန် တော်တာ။ ဒါကြောင့်
 ကျွန်တော် ကို ဝိုင်းလံဖိုင်းယား ရောင်းခိုင်းပါလို့ အကြံ
 ပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နက်ဖြန် တောလိုက်ရာကို
 ခင်ဗျားရဲ့ မြင်းစီးပြီးသွားပါမယ်။ ကျွန် တော် က တော့
 ခင်ဗျားထံ မြင်းပေါ်မှာကြိုက်သရေရှိတယ်လို့ မဆိုသာ
 သူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဝယ်မှာက မြင်းဘဲ။ မြင်းစီးတဲ့သူမှ
 မဟုတ်ပဲဗျာ.....” ဟု ကြေအေးစေသော လေသံဖြင့်
 ဒန်စတာန်ကပြောလေသည်။

“အင်း..... ငါက မင်းကို ယုံပြီး ငါ့မြင်းကို အပ်ရ
 မယ်”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောဘဲလေ.....” ဟု ဒန်စ
 တန်က ပြုတင်းဘောင်ကို အမှတ်မထင်သော ဟန်ဖြင့်
 ပုတ်ယင်းပြောလေသည်။ “ဖေါင်းလားရဲ့ ငွေကိုပေးရ
 မှာက ခင်ဗျားဘဲ။ ခင်ဗျားဘရမ်းကုတ် သွားတုန်းက
 သူ့ ဆီကငွေရတယ်။ ခင်ဗျားဘဲမြေပိုင်ရှင်ကိုငွေမရသေး
 သူးလို့ ပြောတာ။ ကျွန်တော် ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမျှ

မဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးပြုသည့် အနေနှင့်ငွေပေးတာတဲ့။ ခင်ဗျား ငွေမပေးချင်ဘူးဆိုယင် နေပေါ့။ ကျွန်တော် မှာဘာမျှမထူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အဖို့နက်ဖြန်ဒီလောက်ဝေးဝေးသွားဖို့ အလှည့်မသင့်ဘူး ဆိုတာထိလို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လိုက်လျှောက်တဲ့ အနေနဲ့ မြင်းကို ရောင်းပေးဖို့တာဝန်ကို လိုလိုလားလား တာဝန်ယူတာပါ။”

ဂေါ်ဖရီးသည် အတန်ကြာ ငြိမ်၍နေသည်။ သူသည် ဒန်စတန်ကို ခုန်အုပ်ပြီး သူ့လက်ကကြာပွတ်ကို ယူပြီး ထိုင် သေလုမြောပါးဖြစ်အောင် ရိုက်နှုတ်ပစ်ချင်လှ၏။ ယင်းသို့ပြုရန်အတွက် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပေ။ သို့သော် သူ့အားဖိစီးချုပ်ချယ်ထားသော ကြောက်စိတ်တရားကား ရှိ၏။ ထိုကြောက်စိတ်သည် ဒေါသစိတ်ထက် ကြီးမားလှ ပေသည်။ ထိုကြောင့် သူဆက်လက်၍ စကားပြောသော အခါ သင့်မြတ်လိုသော ဆန္ဒပါရှိသည့် လေသံဖြင့်ပြော ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကဲ-မင်းက မြင်းရောင်းဖို့ပြောနေတာဟာ ပေါက် ကရပြောနေတာ မဟုတ်ဖူးဆိုပါတော့ကွာ။ မင်း ဈေး မှာ ရောင်းပြီး ငါ့ကို ငွေအပ်မယ် မဟုတ်လား၊ မင်းငွေ မအပ်ဖူးဆိုယင် အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ငါ့မှာလဲဒီပြင်အားထားစရာ ဘာမျှမရှိတော့ဘူး။ မင်းက ငါ့အပေါ် ပြုကျအောင် ဆိုပြီး အိမ်ကြီးကို ပြုယင် မင်း

ခေါင်းလဲကွဲမယ်ဆိုတာမို့ မင်းအဖို့မှာ ဖိမ်ရှိမယ်မဟုတ်
ဖူးပေါ့”

ဒန်စတန်ကထ၍၊ “အင်း..... အင်း..... ကောင်းပါပြီ။
ကျွန်တော်အထင်သားဘဲ ခင်ဗျားအရည် လည်လာမယ်
လို့။ ကျွန်တော်က သမိုက်စံဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးကို နိုင်
အောင် လှည့်ပြောရမယ့် လူပါ။ ကျွန်တော်တကယ်ဘဲ
ပေါင် ၁၂၀ ယူလာခဲ့ပါမယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“နက်ဖြန်ခါလဲ မနေ့တုန်းကထို မိုးကြီးထိခိုက်မယ်ထင်
တယ်။ ဒီတော့ မင်းသွားနိုင်ထိခိုက်မယ် မဟုတ်ဖူး” ဟု
ဂေါ်ဒ ဖ ခိုး က မိုး အတား အဆီး ကို လိုလားသလား၊
မလိုလား ဘူးလားဆိုသည်ကို မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်လျက် ပြော
လေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ..... ကျွန်တော်က ရှာသိဥတုနဲ့ ပတ်
သက်လို့ အမြဲတမ်း ကံကောင်းတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားသွား
ချင်ယင်တော့ မိုးရွာချင် ရွာမယ်။ ခင်ဗျားက ရှပ်ချောတဲ့
ဂုဏ်ရှိတယ်။ ကျွန် တော် က တော့ ကံ တောင်း တဲ့
အကြောင်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ အခက်
အခဲဆိုယင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ကိုခင်ဗျား
အနားမှာ အမြဲထားရမယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်မရှိဘဲနဲ့
ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားဘူးဗျ” ဟု ဒန်စတန်က ဆိုလေ
သည်။

“တော်စမ်းပါကွာ.....” ဟု ဂေါ်ဖခိုးက စိတ်မရှည်
တော့သည့်အလျောက် ဆိုလိုက်ပြီးလျှင် “နက်ဖြန် သတိ

ထားသွား။ နို့ရိုယင် မင်း အိမ်အပြန်မှာ စောက်ထိုး
ရိုးမျှော် ဖြစ်လာပြီး ဝိုင်းလံဒိဒိုင်းယား အတွက် ဒီထက်
ဆိုးတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာအုံးမယ်” ဟု သတိပေးလေ
သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နို့နယိုတဲ့စိတ်ကလေးအေးအေးထားစမ်း
ပါ။ ကျွန်တော်ထိမ့်ကျယင် ခြေနဲ့ ကျတို့ အကြောင်းပါပြီး
သားပါဗျာ” ဟု ဒန်စတန်က တံခါးဖွင့်ယင်း ပြောလေ
သည်။

ဒန်စတန်ကကပ်စ်သည် ဆီနှင်းထူထပ်သော နံနက်ရှုခင်း
ထဲသို့ ထွက်သွားရာတွင် အမဲလိုက်မြင်းစီးသည် မုဆိုးကို
မိအောင် မြေးမြေးမှန်မှန် စီးရသကဲ့သို့ လမ်းကြားမှာ
ထွက်သွားရလေသည်။ ထိုလမ်းကြား အစွန်း၌ မြီမခတ်
ထားသော “စတုံးပစ်” ဟုခေါ်သော မြေကွက်ရှိသည်။
ထိုမြေကွက် ပေါ်တွင် ယခုခင်က ကျောက်ဆစ်သမား
တယောက် နေသော ကျောက်ထဲရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော
ဆယ်ငါးနှစ်ကတည်းက ထိုထဲတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာ
နေလေသည်။ ဤရာထီမျိုးတွင် ထိုနေရာကွက်ကလေး
မှာ အလွန်ပင်တိတ်တိတ်ပွေပွေရှိလှသည်။ တဲဘေးပတ်
လည်တွင် ရွှံ့စေးများရှိ၍ အနီးရှိ ကျောက်တွင်းကြီးထဲ
တွင် ရွှံ့နီရေများပြည့်လျက်ရှိသည်။ ယင်းသို့ တိတ်တိတ်
ပွေပွေအဖြစ်သည် ဒန်စတန်၏ ပထမအတွေးဖြစ်သည်။
ဒုတိယအတွေးမှာ တချက်ချက် ကြားနေရပြီး ဖြစ်သည့်
ရက်ကန်းစင်ပိုင်ရှင် ရက်ကန်းသမားအရူးကြီး၌ တနေရာ

ရာတွင် ဝှက်ထားသော ငွေအတော်များများ ရှိကြောင်း ပင် ဖြစ်သည်။ မာနာ၏ ကပ်စေးနဲခြင်း အကြောင်းကို မကြာခဏကြားနေရသော ဒန်စတန်ကပ်စ်သည် ဂေါ့ဒပရီးအား ဤအကောင်ကြီးကို ခြောက်၍ဖြစ်စေ၊ ချော့၍ ဖြစ်စေ၊ မကြာမီ မိမိကိုယ်တိုင် မြေပိုင်ရှင် ဖြစ်လာမည့် အချက်ကို အာမခံသတော့ထားပြီး ငွေချေးရန်အကြံပေး တို့ တာကြောင့် မတွေးမိပါသနည်း။ ယခု၌မူ ထိုလတ် တလောဥာဏ်သည် သက်သက်သာသာ အဆင်ပြေပြေ ပေါ် လာလေသည်။ မာနာ၏ စုငွေမှာအတော်များသဖြင့် ဂေါ့ဒပရီး အဖို့ လတ်တလော လိုသည့် ငွေထက် ပို၍ ကျန်ဦးမည် ဖြစ်ရာ သူကဲ့သို့ သစ္စာရှိသော ညီကိုလည်း ပေးတန်သလောက် ပေးနိုင်ပေမည်။ ထို အကြံသည် သင့်မြတ်လှသဖြင့်ဒန်စတန်သည် မြင်းခေါင်းကိုအိမ်ဘက် သို့ ပြန်လှည့်တော့မည် ပြုလိုက်သေး၏။ ဂေါ့ဒပရီးက လည်း ထိုအကြံကို ဦးမနှေးဘဲ လက်ခံပေလိမ့်မည်။ သူ့ အဖို့ ပိုင်းလဲဖိုင်းယားကို မစွန့်လွှတ်ရဖြစ်နိုင်သည့်အကြံ မျိုးကို စိတ်အားထက်သန်စွာလက်ခံပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဒန်စတန်၏ အတွေးသည် ဤအချက်သို့ ရောက်သော အခါ ခရီး ဆက်၍ သွားချင် စိတ်သည် တိုးတက်လာပြီးလျှင် ထိုစိတ်ကပင် စိုးမိုးသွားလေတော့ သည်။ သူသည် ဂေဒပရီးအား ဤအကြံကြောင့် ခံစား ရမည့် ကျေးဇူးကို မပေးလို။ ဂေါ့ဒပရီး စိတ်အနှောက် အယှက်ဖြစ်သည်ကို သူလိုလား၏။ ထို့ပြင်လည်း ဒန်စ

တန်သည်မြင်းတကောင်ရောင်းရမည့် သူ့ကိုယ်သူ့ဟုတ်
 လှပြီ ထင်နေခြင်း၌ မွေ့လျော်လေသည်။ ထိုသို့ရောင်းရ
 ခြင်းအားဖြင့် သူသည် အရောင်းအဝယ်စကား ပြောနိုင်
 သည်။ ကြားကြားဝါဝါ ပြောဆို၍ တယောက်ယောက်
 ကို နှင်ချနိုင်ပေသည်။ သူသည် သူ့ အစ်ကို၏ မြင်းကို
 ရောင်းရခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကြော်နပ်မှု အပြည့်အစုံရနိုင်
 သည်။ ထိုသို့မြင်းရောင်းပြီးခါမှ ဂေါ်ဒဖရီးအား မာနာ၏
 ငွေကိုချေးယူတို့တိုက်တွန်းခြင်းတည်းဟူသော ကြော်နပ်မှု
 ကိုလည်း ထပ်၍ရပေလိမ့်ဦးမည်။ ထိုကြောင့် သူသည်
 မြင်းကို တောထိုက်ရာ အရပ်သို့ဆက်လက်၍ စီးသွား
 လေသည်။

+ + +

ရွှေစိုးခြင်း

ဒန်စတန် သေချာသည့်အတိုင်းပင်လျှင် တောထိုက်ရာ ဌာန၌ ဘရိုက်စ်နှင့် ကိတင်းတို့ ရှိကြသည်။ ဒန်စတန်မှာ ဤမျှကံကောင်းသူ တယောက်ဖြစ်ပေသည်။

“ဟေး.....မင်းဒီနေ့ မင်းအစ်ကို မြင်းကို စီးလာ ပါလား။ ဘယ်ထိုများလဲ” ဟု ဝိုင်းလ်ဒ်ဗိုင်းယားကို မျက်စိ ကျသည်မှာ အတော်ကြာနေပြီ ဖြစ်သော ဘရိုက်စ်က မေးလေသည်။

“အို.....ကျွန်တော် သူနဲ့ မြင်းချင်းလဲလာခဲ့ပြီ။ ဝိုင်းဗိုင်းယားဟာ အခု ကျွန်တော် မြင်းဖြစ်ပြီဗျ” ဟု အကျိုးရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ လိမ်ပြောရလျှင် ကျေနပ်ပြီး၊ သူ့စကားကို ကြားရသူက ယုံမည်မဟုတ်ကြောင်း သိသော်လည်း လိမ်ပြောခြင်း၌ မွေ့လျော်သော ဒန်စတန်က ပြောလေသည်။

“ဘာ.....သူကမင်းရဲ့ အရိုးကြီးအချဉ်ကြီးမြင်းမျိုးနဲ့ သူ့မြင်း လဲသလား” ဟု ဘရိုက်စ်က မေးလေသည်။ ဘရိုက်စ်သည် ဒန်စတန်ထံမှ နောက်ထပ် မုသားစကား ကြားရဦးမည်ကို သိပေသည်။

“အို.....သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှင်းစရာ ငွေကလေး ကြေးကလေး ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ဝိုင်းလ်ဗိုင်းယားကို

ကျွန်တော်ယူထိုက်တော့ ကြေသွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့မြင်းကိုယူတာဟာ သူ့ကိုထိုက်လျှော ထိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှောင်တန်ခွဲ မြင်းမကြီးကိုသာ ထိုချင်နေတာမို့ ဒီမြင်းကို မယူချင်ဘဲနဲ့ ယူရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိုင်းလံဖိုင်းယားကိုရပြီမို့ သူ့ကို ယူရတော့မှာပေါ့။ ဟိုဖလစ်တန်က လူက တနေ့က ပေါင်တရဲ့ ငါးဆယ် ပေးတယ်။ သူက လော့ဒ်ကရောင်းမလက် အတွက် မြင်းဝယ်ပေးမယ့် တဲ့။ မျက်စိမှာတိမ်နဲ့ အတွင်းကွတ်အင်ချို အစိမ်းနဲ့ လူပေါ့ဗျာ.....။ ကျွန်တော်တော့ မိုင်းလံဖိုင်းယားကိုဘဲ ယူထားအုံးမှာဘဲ။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ မြင်းကိုချက်ခြင်းရနိုင်အုံးယေမဟုတ်ဖူးဗျ။ မြင်းမက အမျိုးတော့ ကောင်းပါရဲ့။ နောက်ခြေက သိပ်မသန်လှဘူး” ဟု ဒန်စီက အမှတ်မထင် သဘောမျိုးနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

ဘရိုက်စ်က ဒန်စီတန် မြင်းကို ရောင်းချင်မှန်း တတ်အပ် သိပြီးဖြစ်သည်။ ဒန်စီတန်ကလည်း ဘရိုက်စ်ရိပ်မိကြောင်းကို သိလေသည်။ (မြင်းအရောင်းအဝယ်ပြုခြင်းသည်။ ဤသို့ထိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြုလုပ်ရသော အလုပ်တခုပေတည်း။) သူတို့နှစ်ဦးလုံးသည် ဤသို့ပြောဆိုခြင်းသည် ပင်လျှင် အရောင်းအဝယ် စကား ပြောရာထုင် ပထမစခန်းသို့ ရောက်ပြီဟု မှတ်ယူကြလေသည်။ ဘရိုက်စ်က ခပ်ကန်ကန်သဘောနှင့် ပြောသည်မှာ-

“မင်း-ဒီမြင်းကို သူ့ထားချင်တယ်ဆိုတာ မယုံလှဘူး ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုယင် မင်းအခုပြောတဲ့ ဈေးမျိုးရဲ့ တဝက်ရယင်လဲ ကိုယ့်မြင်းကို မရောင်းချင်တဲ့ လူရယ် လို့ မကြားဘူးပေါင်ကွာ.....။ မင်း ပေါင်တရာ ရယင် ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ပေတော့”

ကိတင်းသည် ထိုအခါ အနီးသို့မြင်းစီးလာလေသည်။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စသည်လည်း ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာတော့ သည်။ နောက်ဆုံး၌မြင်းကို ဘရိုက်စ်က ပေါင် ၁၂၀ ပေး ရန် သဘောတူသဖြင့် အရောင်းအဝယ်စကားသည် ပြီး ဆုံးသွားလေသည်။ ငွေကို ဝိုင်းထိမ်းယားအား ဘာသား လေးမြင်းစောင်းတွင် ချောမောစွာ အပ်သည့်အချိန်တွင် ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဒန်စတန်သည် ထိုနေ့အဖို့ အမဲလိုက် မြင်း အလုပ်ကို စွန့်ထွက် လိုက်ပြီးလျှင် ချက်ခြင်းပင် ဘာသားလေးမြင်းစောင်းသို့သွား၍ ဘရိုက်စ် ပြန်အလာ ကို စောင့်ပြီးလျှင် အိမ်ကိုငွေနှင့်အပြန်တွင်မြင်းတကောင် ငှားစီးရန် အကြံဖြစ်မိ၏။ သို့ရာတွင် သူကံကောင်းခြင်း ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အယုံအကြည်ရှိပြီးလျှင် တခေါက် လောက် မြင်းစီးထွက်လိုက်ချင်စိတ်မှာ တားဆီး၍ ရရန် မလွယ်ကူလှချေ။ အထူးသဖြင့် သူစီးထားသော မြင်းမှာ ခြံများကို ခုန်ရာတွင် အများက အံ့ဩချီးမွမ်းလိမ့်မည်ကို သိနေသောအခါ မလွယ်ကူလှချေ။ သို့ရာတွင် ဒန်စတန် သည် ခြံခုန်များလွန်း၍ သူ့မြင်းမှာ ခြံစည်းရိုးတံစူးသွား လေတော့သည်။ ရောင်း၍ မရနိုင်သည့် ကံမကောင်းလှ

သောသူ့ ကိုယ်မှာမူ ဒဏ်ရာမရဘဲလွတ်သွား၏။ သို့သော် သူ့ တန်ဖိုးကို သူမသိရှာသော ဝိုင်းလံဖိုင်းယား ခြာ မှာ လိမ့်သွားပြီးလျှင် ပြင်းထန်စွာ ဝေဒနာခံရပြီးနောက် ဆုံးရှာလေသည်။

ဒန်စတန်သည် လိမ့်ကျရာမှ ထလာပြီးလျှင် လက်ျာ ဘက်ရှိ ချုံကလေးဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ထွောက်သွား လေသည်။ ထိုချုံကို ဖြတ်၍ ဘာသားလေးသို့ အမဲလိုက် အဖွဲ့ဝင်ထဲမှ တယောက်မျှ သူ့ ကိုမမြင်ရဘဲရောက်သွား နိုင်မည်ဟု အောက်မေ့ မိလေသည်။ သူ၏ ပထမအကြံ သည်ကား၊ မြင်းတကောင်ငှါး၍ အိမ်သို့ချက်ခြင်းပြန်ရန် ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လက်တွင် သေနတ်နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာကို လမ်းရိုးရိုးမှ ထွောက် သွားရန်မှာ သူကဲ့သို့သော စိတ်မြန် လက်မြန် သူငယ်မျိုး အဖို့ မဖြစ်နိုင် သောကြောင့်ပင်တည်း။ သတင်းဆိုးကို ဂေါ်ဒဖရီးအားပြောရမှာ သူ့ အဖို့ဝန်မလေးချေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော်သူသည်ထိုသတင်းဆိုးနှင့်အတူ မာနာ၏ ငွေကိုချေးယူဘို့အကြံပေးရပေမည်။ အကယ်၍ထုံးစံ အ တိုင်း ဂေါ်ဒဖရီးကနောက်ထပ်အကြွေးယူရမည်ဆိုသည့် အချက်ကို လက်မခံနိုင်၍ သူ့အား ကန်ထုတ်လိုက်လျှင်၊ သူ့အဖို့ ယင်းသို့ အကြွေး ယူသည့် အတွက် အကျိုး အနည်း ငယ်မျှသာ ခံစားရမည် ဖြစ်ရာ၊ ဂေါ်ဒဖရီးသည် ကြာရှည် ကန်မထုတ်နိုင်ပေ။ ဒန်စတန်သည် ဂေါ်ဒဖရီး အား အမျိုးမျိုးအနှောက်အယှက်ပေးနိုင်ကြောင်း အသေ

အချာထိလေသည်။ မာနာ၏ငွေကိုချေးယူရန် အချက်မှာ ယခုအခါ အရေးတကြီး ထိုလားသည့်အလျောက် ပို၍ ပြတ်သား ထင်ရှား လာလေသည်။ ဘာသားလေး မြင်း ဇောင်းသို့ လမ်းညွှန်၍ နောက်ပိတ် ဘိနပ်များ ၏ ပေပေနှင့်သွားရပြီးလျှင် မြင်းထိန်းတို့က ပြုံးဖြိုးဖြိုးမေး မြန်းသံကိုခံရမည့် အရေးသည် ရေးဗယို ရွာသို့ချက် ခြင်းသွား၍ သူ၏ နှစ်ယိုဘွယ်အကြံ (မာနာ၏ ငွေချေး စေရန်အကြံ) အတိုင်း ဆောင်ရွက် ထိုသည့် ဆန္ဒကို ပိတ်ပင် တားဆီးလျက်ရှိလေသည်။ သူသည် လေးလေး နက်နက် စဉ်းစားယင်း အတွင်း ကွတ်အင်္ဂါ အိတ်ကို အမှတ်တမဲ့ နှိုက်ဆိုက်ရာ၊ သူ့လက်ချောင်း ကလေးများ တွေထိရသော ငွေစအနည်းငယ်မှာ ယခင် အကြွေးကို မပေးလျှင် ဒန်စတန် ကက်စ်နှင့် နောက်ထပ် အဆက် အသွယ်မလုပ်ဟု ဆိုထားသော မြင်းဇောင်းရှင်အားပေး ရန် ကြွေးကလေးအဖို့ မပြည့်စုံနိုင်ကြောင်း သတိမူမိ လေတော့သည်။

ဒန်စီကဲ့သို့ အထက်တန်းစားလူငယ်တယောက်လမ်း ညွှောက်ရသည်ဟူသော မလုပ်စဖူး အလုပ်မျိုးကိုလုပ်ရ သည့်အခါ လက်ထဲ၌နှင်တံသည် မရေမရာ ဖြစ်လွန်းလှ သည့် လမ်းညွှန်ခြင်းအလုပ်ကိုပြုပြင်ပေးရန် ထိုအပ် သော အရာဖြစ်ပေသည်။ ဒန်စတန်သည် တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်၍သာသောမြူနှင်းများထဲတွင် သူ့နှင်တံနှင့် ဟို ရိုက် သည်ရိုက် အမြဲတမ်း ရိုက်နေသည်။ ထိုနှင်တံမှာ

အခွင့်မရဘဲနှင့်ရှေးယူလာသော ဂေါ်ဒဖရီး၏ လက်ကိုင်
 ရွှေကွပ် နှင်တံပင် ဖြစ်သည်။ ဒန်စတန် ကိုင်ထားသော
 အခါ ရွှေ လက် ကိုင် ပေါ် တွင် “ဂေါ်ဒဖရီးကက်စ်”
 ဟူသောအမည်ကို ရွှေသားထဲတွင် နက်အောင် ထိုးထား
 ကြောင်း မည်သူမျှမမြင်နိုင်ပေ။ သူတို့မြင်နိုင်သည်မှာ ထို
 နှင်တံသည် အလွန်လှသောနှင်တံဖြစ်ကြောင်းပင်တည်း။
 ဒန်စီသည်အထိတယောက်ယောက်နှင့်တွေ့သွားလျှင် သူ့
 ကို သနားစရာဟုထင်သွားမည်ကိုမစိုးရိမ်မရှိချေ။ မြူနှင်း
 မှာ အနီးသို့ရောက်လာလျှင် တဦးနှင့်တဦးမမြင်ရအောင်
 ကွယ်မထားနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင်နောက်ဆုံး၌ သိနေကျဖြစ်
 သော ရေးဗထိရွာလမ်းကြားများသို့ မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့
 ဘဲ ရောက်သွားသောအခါ၊ သူသည် ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ
 လည်း သူ့အဖို့ ထုံးစံအတိုင်း ကံကောင်းခြင်းတရပ်ဖြစ်
 သည်ဟုစိတ်တွင်းကဆိုမိလေသည်။ ယခု၌မူ ညနေပိုင်း
 ဖြစ်၍ မှောင်လာသည့်အတွက် မြူနှင်းသည် သူလိုသည်
 ထက်ပင် ပို၍အကာအကွယ်ဖြစ်လာလေသည်။ အဘယ်
 ကြောင့် ယင်းသို့ မမြင်နိုင်စရာအကြောင်း ဖြစ်ရသနည်း
 ဟူမူ သူ့ ခြေများ မြောင်းကလေးများထဲသို့ကျမည်ကဲ့သို့
 ဖြစ်သည့်အပြင် အားလုံးကိုဖုံးကွယ်ထားသဖြင့် ခြံစည်း
 ရိုး တန်းရှေ့ရှိချိုလယ်ကလေးများကို နှင်တံနှင့် လျှောက်
 ဆွဲကာ သူ့ ခြေထမ်းကိုထိန်းသွားရလေသည်။ သူ မကြာ
 ခင်ပင် ကျောက်တွင်းများအနီးသို့ ရောက်တော့မည်ဟု

ထင်မိ၏။ရောက်လျှင် ခြံစည်းရိုးတန်း ဖျက်နေ သည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်ဟုမြော်လင့်လေသည်။

သူသည် မမြော်လင့်ခဲ့သော အကြောင်းရပ် တခုကို တွေ့ရလေသည်။ထိုအကြောင်းရပ်သည်ကား၊ ဆိုင်းလတ် မာနာ၏တဲမှ ထွက်လာ သည်ဟု သူ ရုတ်တရက် မှန်းဆ လိုက်သောမီးရောင်ပင်ဖြစ်သည်။ထိုတဲနှင့်ထိုတဲထဲ၌၅၅၅၅ ထားသော ငွေ အကြောင်းတို့ကို သူ လမ်းပျောက်လာ သည်အခိုက် အစဉ်မပြတ်တွေးလာခဲ့လေသည်။ သူသည် ရက်ကန်းသည်ကြီးအား အတိုးရမည့်အရေးကိုထောက် ရှု၍ သူ့ငွေကိုထုတ်ပေးလေအောင် မည်သို့ မြူဆွယ်ရ မည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို တွေးတောလာခဲ့လေသည်။ ဒန်စတန်ကမြူဆွယ်ရာတွင် အနည်းငယ် ခြောက်ယှန်ရ ဦးမည်ဟုထင်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အတိုး ရလျှင် မည်မျှအကျိုးရှိမည်ဆိုသည့်အချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင် ပြောနိုင်အောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွက်ချက်၍မပြ နိုင်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ အာမခံထားသည်ဆိုခြင်း မှာလည်း သူ့ငွေကို ပြန်ဆပ်မည်ဟူသော အထင်မျိုး ရရှိအောင် ညှဉ်နည်း တခုပင် ဖြစ်သည်ဟု ဒန်စတန် ယူဆလေသည်။ ကပ်စေးနဲ (မာနာ)၏ စိတ်ဝါတ်ပြုပြင် ရေး ကိစ္စကို ဂေါ့ဒဖရီးက သူ့ထက်ပို၍ရဲသော ဥာဏ် ကောင်းသော သူ့ညီအား လွှဲအပ်လိမ့်မည်ဟု အသေ အချာထင်မှတ်လေသည်။ ထိုကြောင့်မာနာ၏ တရုတ်ကပ် များကြားမှ ထွက်ပြုလာသော မီးရောင်ကို မြင်ရသည်

အခါ၌မူ သူ့စိတ်ထဲတွင် မာနာနှင့်အတူ စကားပြောရာ တွင် မည်သို့မည်ပုံပြောရမည်ကို အသေအချာ စိစဉ်ပြီး ဖြစ်ရကား သူနှင့်ပြောရမည်မှာ သူ့အဖို့ အထူးအခန်း မဟုတ်ဘဲ ချက်ခြင်းပင် ပြောဆိုလိုက်ရလျှင် သဘာဝ ကျသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ယင်းသို့ ချက်ခြင်း အသိဖွဲ့၍ ပြောဆိုရန် လွယ်ကူ သော အချက် အများအပြားရှိနိုင်ပေသည်။ ရက်ကန်း သည် ကြီး၌ မီးအိမ်ရှိပေမည်။ ဒန်စတန်သည် မှောင်ထဲ စမ်း၍ဈောက်နေရသည်မှာ မောလေပြီ။ အိမ်နှင့်တစ်ခိုင်၏ လေးပုံသုံးပုံ ကွာနေသေးသည်။ လမ်းကြားသည်လည်း စိတ်မသက်သာဘွယ်ရာချော့လှချော့သည်။ နှင်းသည်လည်း မိုးအဖြစ်သို့ပြောင်း၍ ရွာသွန်းနေလေပြီ။ သူသည် ကမ်း ဘက်သို့လှည့်သွားသည်။ မြင်ရသောမီးရောင်မှာ တဲရှေ့ ဘက်ကလော၊ တဲဘေးဘက်ကလောဟူ၍ မသေချာသော ကြောင့် ဤသို့လှည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် နှင်တံလက် ကိုင်ဖြင့် မြေကိုသတိနှင့်စမ်း၍သွားလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည်တံခါးဝသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားလေတော့ သည်။ သူသည် ကျယ်လောင်စွာ တံခါးခေါက်လေသည်။ ရုတ်တရက် အသံကြောင့် အဖိုးကြီး လန့်သွားမည်ဆို သည့် အချက်ကို တွေး၍ သဘောကျနေလေသည်။ သူသည် တဲထဲမှ လှုပ်ရှားသံမကြားရချေ။ တိတ်ဆိတ်၍ နေလေသည်။ ဒီလိုဆိုယင် ရက်ကန်းသမားကြီး အိပ်ပျော် နေလျှင်လား။ ဒီလိုဆိုလဲ ဘာဖြစ်လျှင်၊ မီးထွန်းထားရသလဲ။

ကပ်စေးနဲသူတို့အဖို့ ဤသို့ မေ့လျော့ခြင်းမှာ ထူးဆန်း
 လှသည်။ ဒန်စတန်သည် ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ တံခါး
 ခေါက်ပြီးလျှင် အထဲမှ ပြန်ကြားချက်ကို စောင့်မနေဘဲ
 မင်းတုံးမှနေ၍ သူ့လက်ချောင်းများကို တွန်းလိုက်သည်။
 သူ့အကြံမှာ တံခါးကိုထွက်၍ မင်းတုံးကြီးကို ဆွဲရန်ပင်
 ဖြစ်သည်။ သူသည်တံခါးကိုပိတ်ထားသည်ဟုပင် ထင်မိ
 လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖို့အံ့အားသင့်စရာကား၊ ဤသို့
 နှစ်မျိုးလုပ်လိုက်သည်တွင် တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် သူသည်
 တထဲလုံးထွန်းလင်းစေလျက်ရှိသော မီးဖိုခွေ့သို့ ရောက်
 ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ တဲထဲတွင် ကုတင်၊ ရက်ကန်း
 စင်၊ ကုလားထိုင်သုံးလုံးနှင့် စားပွဲတလုံးရှိလေသည်။ သူ
 သည် တဲထဲတွင် မာနာမရှိကြောင်းသိရတော့သည်။

ထိုအခိုက် အခါတွင် ဒန်စီအဖို့ အုတ်မီးဖိုပေါ်ရှိ
 ပြောင်လက်သော မီးထက်ပို၍ လိုလားအပ်သည့် အရာ
 ကား မရှိချေ။ သူသည် အထဲသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင်
 မီးအနီးတွင် ချက်ခြင်း ထိုင်လိုက်သည်။ မီးရှေ့တွင်ရှိ
 သောအရာတခုသည်လည်း ဆာလောင်နေသူ တဦးအဖို့
 သွားရေယိုစရာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကင်းထားပုံမှာ
 ကား ထူးခြား၍နေတော့သည်။ ယင်းသည်ကား ဝက်သား
 တုံးကလေးတတုံးပင် ဖြစ်၏။ ဝက်သားတုံးကို ဒေါက်
 များမပေါ်သေးမီက ရှေးအိမ်ရှင်မများ၏ နည်းအတိုင်း
 တံခါးသော့ကြီးကိုယှို၍ ချထားသော ကြိုးဖြင့် ရေခွေး
 အိုးချိတ်မှဆွဲထားသည်။ ဝက်သားတုံးကို ချိတ်အစွန်းတွင်

ချိတ်ထားသည်။ ဝက်သားတူးပိုင်ရှင် မရှိခိုက် ဝက်သား
 တူး မီးကျွမ်းသွားမည်စိုး၍ ယင်းသို့ ချိတ်ထားဟန် ရှိ
 သည်။ ဒီလိုဆိုတော့လဲ အေးစက်စက် ကြောင် တောင်
 တောင် လူအကြီးဟာ ညစာအတွက် အခဲသားပူပူစားပါ
 ကလားဟု ဒန်စတန်က တွေးမိလေသည်။ သူသည် ခံတွင်း
 ကောင်းခြင်းမှ ကာကွယ်ရန် မြို့တက် ပေါင်မုန့်ကို တမင်
 သက်သက် စားသည်ဟု လူများကဆိုကြသည်။ ဒါနဲ့ သူ
 အခုအချိန်မှာ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ ဒီလို ညနေမျိုးမှာ
 ဝက်သားကင်ကို ဒီလိုထားပြီး တံခါးကို မပိတ်ပဲ ထားခဲ့
 တာ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ဒန်စတန်က သူ့ကိုယ်တိုင်
 ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် လျှောက်ခဲ့ရသည်ကိုထောက်ထား၍ ရက်
 ကန်းသည်ကြီးသည် အပြင်သို့ ထင်းယူရန်သော်လည်း
 ကောင်း၊ အခြား ခဏတဖြုတ် ကိစ္စတခုခုကြောင့်သော်
 လည်းကောင်း ထွက်သွားရာတွင် ကျောက်တွင်းကြီးထဲ
 သို့ ခြေချော်ကျသည်ဟု တွေးထင်မိလေသည်။

ယင်းအတွေးသည် အသစ် အဆန်း နောက်ဆက်တွဲ
 အဖြစ်များကို ဖြစ်ပေါ် စေသည့် အလျောက် ဒန်စတန်
 အဖို့စိတ်ဝင်စားတွယ်ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ရက်ကန်း
 သည်ကြီး သေဆုံးခဲ့သည်ရှိသော် သူ့ရွှေငွေကိုမည်သူက
 ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသနည်း။ သူ့ရွှေငွေကို ဘယ်နေရာတွင်မြှုပ်
 ထား သည် ဆို သည် ကို မည်သူ သိ ရှိ ပါ မည် နည်း။
 ထို ရွှေငွေကို တယောက်ယောက်က လာပြီး ယူ
 သွားလျှင်မည်သူ သိပါမည်နည်း။ သူသည် သက်သေ

သာဓကဆိုသည်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပေါ် ပေါက်လာ တတ်သည် ဆိုသော သဘောတရားကို ဆက်လက်၍ မတွေးတော့ချေ။ “ငွေဘယ်မှာလဲ” ဟူသော အရေးကြီး သော မေးခွန်းသည် သူ့အားလွှမ်းမိုးနေသဖြင့် သူသည် ရက်ကန်းသည်ကြီးသေဆုံးသည်ဆိုခြင်းမှာ အမှန်စစ်စစ် ဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကို စဉ်းစား၍ မေ့သွားလေတော့ သည်(ဆန္ဒတချက်အားပေးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်သို့ရောက် သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုင်းမှိုင်းသော စိတ်ရှိသူသည် ထို ဆုံးဖြတ်ချက်သို့ ရောက်စေသော အကြောင်းတရားမှာ အတည် မပြုနိုင်သေးသော အချက်ပေါ်တွင် တည်နေ သည်ဟူသော) အကြောင်းကို စိတ်တွင်ထားရှိရန်မစွမ်း သာတော့ချေ။ ဒန်စတန်၏စိတ်သည်ကား သာမန်ရာဇ ဝတ်ကောင်၏ စိတ်ကဲ့သို့ပင် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလှချေ သည်။ တဲရှင်များ ငွေကြေးမြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းတတ်သော နေရာမှာသုံးနေရာသာရှိသည်ဟု သူကြားဘူး၏။ တံစက် မြိတ်၊ အိပ်ရာနှင့် ကြမ်းပြင်တွင် တူးထားသော တွင်းတို့ ပင်တည်း။ လောဘတိုက်တွန်းသည့်အလျောက် ပြုအပ် သော ဒန်စတန်၏ ပထမပြုလုပ်ချက်မှာ အိပ်ရာသို့သွား ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့အိပ်ရာတွင် ရှာနေခိုက်မှာပင် သူ၏ မျက်လုံးများသည် ကြမ်းပြင်ရှိ သဲများ ဖြူးထား သည့်အောက်၌မီးရောင်ဖြင့်ထင်ရှားစွာမြင်ရသော အုတ်ခဲ များကို ထက်သန်စွာ ကြည့်နေလေသည်။ သူ့မျက်လုံး များသည် နေရာအားလုံးကိုကြည့်သည်မဟုတ်။ တကွက်

ထည်းတွင် သဲများ သေသေချာချာ ဖြူးထား၍ လက်ရာ
 များ ထင်နေသော နေရာကိုသာကြည့်နေလေသည်။ ထို
 နေရာသည် ရက်ကန်းစင် ခြေနင်း အနီးတွင် ရှိလေ၏။
 ဒန်စတန်သည် ချက်ခြင်းပင်လျှင် ထိုနေရာသို့သွား၍ သူ့
 နှင်တံနှင့် သဲများကို ယက်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် နှင်တံချိတ်
 ကလေးကို အုတ်များကြားသို့ ထိုးကြည့်ရာ အုတ်များ
 သည် ပြုတ်နေကြောင်းတွေ့ရှိရလေသည်။ သူသည် အုတ်
 နှစ်ချပ်ကို အလျှင်စလို မ၊လိုက်ရာတွင် သူ့ရှာနေသော
 ပစ္စည်းဟု ယုံမှားတွယ်ရာမရှိသည့်အရာကို တွေ့ရသည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရွှေငွေများပါရှိသည့် သားဇေ
 အိတ်နှစ်အိတ် မဟုတ်လျှင် ဘာဖြစ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ အိတ်
 များ လေးပုံကို ထောက်သော် ငါ့နိ ရွှေဒင်္ဂါးများဖြင့်ပြည့်
 နေရမည် ပင်တည်း။ ဒန်စတန်သည် နောက်ထပ် ရှိအုံး
 မလားဟူသော အနေနှင့်တွင်းထဲသို့ လက်နှိုက်ကြည့်လေ
 သည်။ ထိုနောက်အုတ်ခဲများပြန်ထားပြီးလျှင် သဲဖြူးထား
 လိုက်လေသည်။ သူတဲထဲသို့ဝင်သည်မှာ ငါးမိနစ်ထက်
 ပို၍မကြာသေးချေ။ သို့ရာတွင် ဒန်စတန်က အလွန်ကြာ
 လှပြီထင်မိလေသည်။ သူသည် မာနာ အသက်မသေသေး
 တဲ ဘယ်အချိန်မဆို ပြန်ဝင်လာမည် ဆိုက ပြန်ဝင်လာ
 နိုင်သည်ဟူသော အချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မထွေး
 မိစေကာမူလည်း ရွှေအိတ်များကို လက်တွင်စွဲလျက် ထ
 လိုက်သည်တွင် ပြောမပြတ်အောင် တမျိုးကြီး ဖြစ်
 နေသည့် စိုးရိမ်ခြင်းသည် သူ့အား ဖိစီးလေတော့သည်။

သူသည် အမှောင်ထဲသို့ ကပြာကရာထွက်သွားပြီ ပြီးမှ
 သာလျှင် ရွှေအိတ်များကို ဘယ်သို့ ပြုရမည် ဆိုသည့်
 အချက်ကို စဉ်းစားရပေမည်။ သူသည် အလင်းရောင်ကို
 ပိတ်သွားစေခြင်းငှါ သူထွက်အလာတွင် တံခါးကို ချက်
 ချင်း ပိတ်လိုက်သည်။ ခြေထွမ်း အတော်အတန် ထွမ်း
 လိုက်ပြီးပါမူ တရုတ်ကပ်ကြားများနှင့် မင်းတုံးပေါက်တို့မှ
 ထွက်လာသော အလင်းရောင်က သူ့ကို မဖော်နိုင်ဘဲရှိ
 တော့မည် ပင်တည်း။ မိုးသည် ပို၍ သည်းလာသည်။
 အမှောင်သည်လည်း ပို၍ လာသည်။ သူသည် ယင်းသို့
 ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့ရာတွင် လက်နှစ်
 ဖက်ထိုးကိုင်ထားရသဖြင့် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ ဝှက်
 လှသည်။ နှင်တံကို သားရေအိတ်တခုနှင့် အနိုင်နိုင်ပူး၍
 ကိုင်ရသည်။ တကိုက်နှစ်ကိုက်လောက် ကွာအောင် သွား
 မိလိုက်ပြီးလျှင် (အမှောက်ထဲရောက်သွားသဖြင့်) အချိန်
 ယူနိုင်ပေသည်။ ဤသို့လျှင် သူသည် မှောင်ထဲသို့ ထွက်
 သွားလေသည်။

+ + +

၄

မာနာကင်္ခိဗိနိးချင်းဖျားကို မေတ္တာရပ်သည်

ဒန်စတန်ကက်စ်သည် တဲကို ကျောပေးသောအခါ၌ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ကိုက်တရာထက် ပို၍ မဝေးချေ။ သူသည် ဂုံအိတ်ကြီးကို ကျောပေါ်တွင် အပြင် အင်္ကျီ သဖွယ်ထွမ်း၍လက်တွင် ချိမီးအိမ်ကို ကိုင်လျက် ရွာမှ တလှုပ်လှုပ်နှင့်ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခြေဖျား ညောင်းသော်လည်း သူ့စိတ်မှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေသည့် အတွက် နိမိတ်ပြခြင်းမျိုး မပေါ်ပေါက်ဘဲ သက်သာလျက်ရှိလေသည်။ ဆိုင်းလတ်သည် ညစာအကြောင်းကို ကျေနပ်ခြင်းနှစ်မျိုးနှင့် တွေးနေလေသည်။ ပထမ ညစာသည်ပူ၍ ခံတွင်းလိုက်စရာ ဖြစ်ပေမည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ညစာအတွက် ငွေကြေး မကုန်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ဝက်သားတုံးကလေးမှာ အလွန်တော်သော အိမ်ရှင်မ မစ္စ ပရိဆစ်လား-လမ်းမိတာ၏ လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်းလတ်က သူ့ထံသို့ လှပသော ပိတ်စတစ် သွား၍ အပ်သောကြောင့် ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ လက်ဆောင် အဖြစ်ပေးသောအခါမျိုး၌သာလျှင် ဆိုင်းလတ်သည် အသားကင်

ကို စားသောက်လေသည်။ သူ့နှလုံးသားသည် အကြောနှင့် နှစ်ထိခိုက်အားရ၍ ဖျော်ရသော အချိန်တွင် စားသောက်ရ သဖြင့် ညစာသည် သူ့အနှစ် သက်ဆုံး စားသောက်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် (သူကြိုက်သော) အသားကင်ရရှိ သောအခါ ညစာအတွက်အမြဲ ဖယ်ထားလေ့ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညနေတွင် သူသည် သူ့ဝက်သားတုံး ကို ကြိုးနှင့် ကျင်လည်စွာ ချည်ပြီးလျှင် ထုခံအတိုင်း တံခါးသော့နှင့်ချိတ်၍ကြိုးကိုလက်ကိုင်မှ လျှို၍ ချိတ်တွင် ချည်ထားကာမျှရှိသေးသည် နက်ဖြန် နံနက်စောစောတွင် ပိတ်စအသစ်ရက်လုပ်ရန် အစပြုရာတွင် မပါမဖြစ်သော ချည်ချော အခင်တခင် အကြောင်းကို သတိရမိလာလေ သည်။ မစ္စတာလမ်းမိတား အိမ်မှ အပြန်တွင် ရွာထဲမှ ဖြတ်မလာခဲ့ရသဖြင့် ထိုချည်ခင်ကို သတိမေ့ သွားခဲ့ သည်။ နံနက်ကျကာမှ သွား၍ ဝယ်ယူရလျှင် အချိန်ပြုန်း မည်ဖြစ်၍ မသင့်လျော်ပေ။ အပြင်သို့ ထွက်ရမှာလည်း မြူက ဆိုးလှသည်။ သို့ရာတွင် ဆိုင်းလတ်သည် သက် သောင့် သက်သာနေခြင်းထက် အလုပ်ကိုပို၍ နှစ်သက် ရကား။ သူ့ဝက်သားတုံးကို ချိတ်အစွန်းတွင် ဆွဲတင်ခဲ့ပြီး လျှင် သူ့မီးအိမ်နှင့် ဂူအိတ်တို့ကို ယူလျက် သာမန်ရာသီ မျိုးတွင် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် သွားရသည့် ခရီးကိုထွက်သွား လေသည်။

သူသည် သူ့ကိစ္စပြီးခဲ့ရာ၊ ယခုသူ့အိမ်တံခါးသို့ ပြန် ရောက်ရသဖြင့် ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် တံခါးကို

ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ၏မှီသော မျက်စိများ အမြင်အားဖြင့် အားလုံးသော ပစ္စည်းတို့သည် သူထားခဲ့သည့် အတိုင်း အခြေမပျက် ရှိနေလေသည်။ မီးသင်္ဘောပေါ် ပိုတောက်၍ အအေးထဲမှ လာသူအား ကြိုဆိုသည့်နှယ် အပူခတ်ပို၍ နေလေသည်။ သူသည် မီးအိမ်ကိုချပြီးလျှင် သူ့ဦးထုပ်နှင့် ဂုံအိတ်တို့ကို ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်တွင် ဟို လျှောက် သည်လျှောက်လုပ်လေရာ၊ နန်စတန်၏ ခြေရာ များသည် သူ၏ သံချောင်းများတတ်ထားသော နောက် ပိတ် ဘိနပ်ရာကြီးများနှင့် ရောနှောသွားလေတော့သည်။ သူသည် သူ့ဝတ်သားကို မီးအနီးသို့ ဆွဲချလိုက်ပြီးလျှင်၊ ထိုင်၍ အလွန်ဟန်လှသော အသားကင်ခြင်း အလုပ်ကို လုပ်လျက် သူ့ကိုယ်သူလည်း နွေးအောင် မီးထုံနေလေ သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပူနွေးလာ စေပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူသည် ညစာ စားပြီးမှ ဝိနိစ္ဆေဒင်္ဂါးများကို ထုတ်ကြည့် လျှင် အချိန်လင့်နေထိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ကာ၊ သူစား နေကျမဟုတ်သည့် အစာကို စားပင်း စားပွဲပေါ်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးများကို မြင်ရလျှင် ကောင်းထိမ့်မည်ဟု ထင်မိ လေသည်။ စိတ်ချမ်းသာမှုသည် အကောင်းဆုံး အရက် ဖြစ်ချိ၏။ ဆိုင်းလတ်၏ ဝိနိစ္ဆေဒင်္ဂါးများသည် ထိုအရက်ချို မျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူသည်ထ၍ဖယောင်းတိုင်ကို ရက်ကန်းစင် ခြေရင်း တွင် ထားလိုက်သည်။ ထိုနောက်သဲများကိုလွှဲလိုက်သည်။

အခြေပျက် နေသည်ကို မမြင်မိချေ။ ထိုနောက် အုတ်ခဲ
 များကိုထုတ်လိုက်သည်။ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော
 တွင်းကို မြင်ရသောအခါ သူ့အသဲနှုလုံး တို့သည် ပြင်း
 ထန်စွာတုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရွှေပျောက်
 ဆုံး သွားပြီဆိုသည့် ယုံမှတ်ချက် သည်ကား ချက်ခြင်း
 မရောက် လာသေးချေ။ လန့်ထိတ်ခြင်းနှင့် ထိုလန့်ထိတ်
 ခြင်းကို ဖျက်သိမ်းရန် အားထုတ်ခြင်းသာလျှင် ရှိနေလေ
 သည်။ သူသည် သူ၏တုန်လှုပ်မှုကို ရှိသော လက်ဖြင့် တွင်းထဲ
 သို့ နှိုက်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက သူ့ကို လှည့်စား
 ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကြိုးစား၍ ထင်လေတော့သည်။
 ထိုနောက်သူသည် ဗဟောင်းတိုင်ကို တွင်းထဲသို့ သွင်း၍
 သေသေချာချာ စုံစမ်းစစ်ဆေးလေသည်။ တကိုယ်လုံးမှာ
 လည်း တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်သည်ထက် ဖြစ်၍ နေလေတော့
 သည်။ နောက်ဆုံး၌ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလေသောကြောင့်
 သူ့လက်မှ ဗဟောင်းတိုင်သည် လွတ်ကျသွားလေသည်။
 သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မ၍ သူ့ဦးခေါင်းကိုထိန်းကာ သက်
 ထား၍ တွေးတော စဉ်းစား နေလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်
 ညက ရုတ်တရက် တချခုဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် တခြားနေရာ
 တွင် ရွှေကို ပြောင်းရွှေ့ ထားခဲ့ပြီးနောက် မေ့သွားလေ
 သလော။ ရေနက်ထဲသို့ ကျသွား သူသည် ဈေးနေသော
 ကျောက်တုံးများကိုပင် ခြေထောက်ရန် ခဏအသုံးပြုရ
 သကဲ့သို့ ဆိုင်းလတ် သည်လည်း မမှန်သော မြော်လင့်
 ချက်ကိုပင် ယုံကြည် သလိုလို လုပ်ပြီးလျှင် သောက

ရောက်ရမည့် အချိန် မရောက်လာအောင် ကာကွယ်လေ
 တော့သည်။ သူသည် ချောင်ကြို ချောင်ကြား တိုင်းကို
 ရှာသည်။ အိပ်ရာခင်းကို ဝှန်၍ရှာသည်။ အိပ်ရာခင်းကို
 ခါ၍ကြည့်လိုက်သေး၏။ အားမလို အားမရနှင့် ဆုတ်နယ်
 လိုက်လေသေးသည်။ သူသည် ထင်းချောင်းများ ထည့်
 ထားသော အုတ်မီးဖိုထဲတွင် ရှာလေသည်။ ရှာစရာ နေရာ
 မရှိတော့သောအခါ၌ သူသည်တဖန် ဒူးထောက်ပြီးလျှင်
 တွင်းထဲတွင် စမ်း၍ ရှာလေသည်။ ကြောက်လန့်ဘွယ်
 ကောင်းလှသည့် အမှန်အဖြစ်အပျက်မှ ခဏမျှပင် ခိုလှုံ
 ရမည့်နေရာဟူ၍မရှိတော့ချေ။

သူသည် သူ၏တုန်ရီလျက်ရှိသော လက်ဖြင့်ဦးခေါင်း
 ကို ကိုင်ကာ ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်လေသည်။ ယင်း
 သည်ကား အလွန်အကျူး ဒုက္ခရောက်သံ အသံကြီးပေ
 တည်း။ သူသည် အတန်ကြာမျှ မတုန်မယှုပ်ရပ်၍ နေလေ
 သည်။ အော်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရူးလောက်သည့် အဖြစ်
 အပျက်၏ဒဏ်မှ သက်သာရာရလေတော့သည်။ သူသည်
 လှည့်၍ရက်ကန်းစင်ဘက်သို့ ယိုင်တိ ယိုင်တိုင်ထွက်သွား
 ပြီးလျှင် အလုပ်လုပ်သည့် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လေသည်။
 ထိုထိုင်ခုံမှာကား၊ သူ့အဖို့ အားကိုးစရာဌာနပင် ဖြစ်ပေ
 တော့သည်။

မမှန်သော မြော်လင့်ချက်များ ပျောက်ကွယ် သွားပြီး
 လျှင် ပထမအကြိမ် ထိတ်လန့်တုန်ယှုပ်ခြင်း လွန်မြောက်
 သည်နှင့် တပြိုင်နက် သူခိုးဟူသော အတွေးအခေါ်သည်

သူ့ထံတွင် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုအတွေးအခေါ်ကို သူသည်စိတ်အားထက်သန်စွာလက်ခံထားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ခိုးကိုဖမ်းမိပြီးလျှင် သူ့ရွှေကို ပြန်ပေး စေနိုင်ဘွယ်ရာ အကြောင်းရှိသောကြောင့်ပင် တည်း။ ဤအတွေးကြောင့် အားသစ်တိုးလာကာ၊ သူသည် ရက်ကန်းစင်မှတံခါးရှိရာသို့သွားလေသည်။ တံခါးကိုဖွင့် ထိုက်ရာတွင် မိုးသည် သူ့အပေါ်သို့ရိုက်၍ဝင်လာသည်။ မိုးမှာကား သည်းထန် သည်ထက် သည်းထန် လျက်ရှိ လေသည်။ ဤသို့သော ညမျိုးတွင် ခြေရာခံရန် မဖြစ်နိုင် ပေ။ ခြေရာဟုဆိုရာ၌ သူ့ခိုးသည် ဘယ်အချိန်အခါက လာသနည်း။ နေ့ခင်းတွင် ဆိုင်းလတ်မရှိခိုက်၌ အိမ် တံခါးကို သော့ပိတ်ထားခဲ့သည်။ သူပြန်လာသောအခါ နေ့ခင်း အလင်းရောင်တွင် အိမ်တွင်းသို့ဝင်သည့် အမှတ် များမရှိခဲ့ချေ။ ညနေ၌လည်း အားလုံးပင် သူထားခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သဲနှင့် အုတ်ခဲ များသည် မရွှေ့ မပြောင်းဘိသကဲ့သို့ရှိသည်။ ယူသွားသူမှာ သူ့ခိုးမှ ဟုတ် ပါလေစ။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အား ဒုတိယအကြိမ်အတိ နက္ခရောက်စေခြင်း၌မွေ့လျော်သော မည်သူမျှ မဖမ်းနိုင် သော ရက်စက်လှသည့် နာနာဘာဝများ ဖြစ်လေမည် လား။ သူသည် ထိုမပြတ်သားသော အတွေးမှ နောက် ဆုတ်၍ လက်ရှိသော သူ့ခိုး၊ လက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးနိုင်သော သူ့ခိုးဖြစ်ရမည် ဟူသော အတွေးကို စွမ်းအား ရှိသမျှ လက်ခံ၍ထားလေသည်။ သူသည်မသင်္ကာစရာအကြောင်း

ဖြစ်သည့် စကားများ အမေးများကို မေးမြန်း ပြောဆိုခဲ့သော အိမ်နီးချင်းအားလုံးတို့ကို စိတ်ထဲတွင် မှန်း၍စိစစ်လိုက်သည်။ ထိုသူတို့တွင် သူခိုးဟု အများသိ၍ မရိုးသားကြောင်း ကျော်ကြားသည့် ဂျင်ရော့ဒ်နီကို တွေ့ရသည်။ ရော့ဒ်နီသည် မာနာအား လယ်ကွင်းများ ဖြတ်သွားစဉ် မကြာခဏ တွေ့၍ ရက်ကန်းသည် ကြီး၏ ငွေကြေး အကြောင်းကို ပြောင်ပျက်ပျက် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ တခါကလည်း ဆေးတံမီးတို့ရန် လာရာတွင် မီးဖိုတွင် မီးတို့ ပြီးနောက်အချိန်တွဲ၍ နေသောကြောင့် မာနာက စိတ်တိုခဲ့ရသေးသည်။ ဂျင်ရော့ဒ်နီသည် မှန်ပေမည်။ ယင်းသို့ အတွေးရသည့်အတွက် သူသည် စိတ်သက်သာရာရလေတော့သည်။

ဂျင်ကိုရှာ၍ တွေ့နိုင်မည်။ ငွေကြေးကို ပြန်ပေးအောင် လုပ်နိုင်မည်။ မာနာသည် သူ့ကို အပြစ်မပေးထို။ သူ့အမှုကိုသာ ပြန်ထိုချင်သည်။ ယခုအမှုမရှိတော့သဖြင့် သူ့စိတ်မှာ အကြောင်းမထိသော သဲကန္တာရကြီးထဲတွင်ရောက်နေသော တကိုယ်တည်းခရီးသည်ကဲ့သို့ အပေါ် မဲဖြစ်နေလေသည်။ သူခိုးကို ဖမ်းမိရမည်။ မာနာသည် တရားဥပဒေနှင့် ပတ်သက်၍ ဗူးလုံးနားမထွင်း ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရှေ့ပျောက်သွားကြောင်းကို အများသိရန် ကြော်ငြာရမည်ဟု သူထင်မိလေသည်။ သို့မှ သာလျှင် ရွာတွင်ရှိသော လူကြီးလူကောင်းများ ဖြစ်သည့် ဇနီးဘောင်ကြီး၊ ပုလိပ်အရာရှိ၊ မြေပိုင်ရှင် ကက်စ်တို့က ဂျင်ရော့

ဒနိဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်ဦးဦးဖြစ်စေ အား ခိုးယူထားသော ငွေကြေးကို ပြန်ပေးစေထိခိုမည်။ ဤမြော်လင့်ချက်၏ တိုက်တွန်းမှုအဟုန်ကြောင့် သူသည်ဦးခေါင်းကို ဆောင်းရန် သော် လည်း ကောင်း၊ တံခါးပိတ်ရန်သော်လည်း ကောင်းကို မေ့၍ မိုးထဲသို့ အတင်းတိုးထွက် သွားလေသည်။ သူသည်တံခါးကိုပိတ်ရန် လိုမည် မထင်တော့ပေ။ သူ့၌ ပျောက်စရာအခြားပစ္စည်းဟူ၍ မရှိတော့ဟုထင်မိလေသည်။ သူသည်ထျင်မြန်စွာ ပြေးလေသည်။ အသက်ရှုမှားခါမှ “သက်တန့်” အရက်ဆိုင်လမ်းဘက်သို့ အချိုးတွင်အပြေးရှိန်ထျော့လိုက်တော့သည်။

မာနာ၏ အမြင်မှာ ‘သက်တန့်’သည် ပိတ်အပိုများ ရှိသောမိန်းမများ၏ချမ်းသာတောင့်တင်းသော လင်သယ်များ စုဝေးရာ ဌာနဖြစ်သည်။ ထိုဌာနတွင် သူသည် ရေးဗထိရွာ၏ မျက်နှာဖုံး အထက်တန်းစား လူကြီး လူကောင်း တို့ကို တွေ့နိုင်ဘွယ်ရာရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် သူ၏ပျောက်ဆုံးမှုကို ထျင်မြန်စွာ ကြော်ငြာနိုင်ပေမည်။ သူသည် တံခါး မင်းတူးကို မ၍ လက်ျာဘက်ရှိ ဖီးဖိုသို့မဟုတ် အရက်သောက်ရာ ဌာနသို့ လှည့်၍ သွားလေသည်။ ထိုနေရာ၌ အထက်တန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်များစုရုံးလေ့ရှိသည်။

ပူနွေးသော အလင်းရောင်ရှေ့တွင် ပိန်၍ ဖြူထျော်ထျော် ရှိသော ဆိုင်းလတ် မာနာသည် စကားတလုံးမျှ မပြောဘဲ သူ၏ ထူးဆန်းလှသော မျက်လုံးကြီးများနှင့်

ထိုင်နေသော လူစုကို ဖွည့်၍ ကြည့်ကာ မတ်တတ်ကြီး
 ရပ်နေလေသည်။ ဆေးတံရှည်ကြီး များသည် လန့်သွား
 သော အကောင်၏ လက်တံများကဲ့သို့ ဖျပ်ရှားသွားကြ
 သည်။ မြင်းသံခွါ ရိုက်သမား ဒေါင်းလတ်ပင်မကျန် နှိ
 သမျှ လူအားလုံးသည် သူတို့မြင်တွေ့ရသည်မှာသွေးနှင့်
 ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ်ဖြစ်သော ဆိုင်းလတ်မာနာ မဟုတ်ပဲ
 တစ္ဆေ သူရဲဖြစ်သည်ဟုထင်မိကြလေသည်။ ဆိုင်းလတ်
 မာနာ ဝင်လာသည့် တံခါးပေါက်ကို ကြောမြင့် ထိုင်ခုံ
 ကြီးများ ကားဆီးထားသဖြင့် သူဝင်လာသည်ကို မည်သူ
 ကမျှ မမြင်ထိုက်မိချေ။ တစ္ဆေနှင့် တူသော မာနာနှင့်
 ဝေးသော နေရာ၌ထိုင်နေသည့် မစ္စတာ မေစီကမူ သူ အ
 ငြင်းအချန်ပြောဆိုထားသည့်အချက် မှန်ပြီဟူသော အနေ
 နှင့် အနိုင်ရမိတ် ပေါ်ပေါက် နေသဖြင့် အများနည်းတူ
 လန့်ဖြန့်ခြင်း မရှိပေ။ ဆိုင်းလတ်မာနာ မေ့မြော သွား
 သည့်အခါ သူ့ပိညာဉ်သည် သူ့ကိုမှ ထွက်သွားတတ်
 သည်ဟု မေစီက မကြာခဏပြောခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။
 ယခုသက်သေ ထင်ရှားပြီလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည်
 ယင်းသို့ ထင်ရှားစွာပြုသည်ကို လန့်သဖြင့် မပြတ်နေက
 သာ၍ပင် ကျေနပ်ပေထိမ့်မည်။ အတန်ကြာမျှ အားလုံး
 တိတ်ဆိတ် နေကြသည်။မာနာမှာလည်း မော၍ အသက်
 ကို မှန်အောင် ရှူနေရသောကြောင့် စကား မပြောနိုင်
 သေးချေ။ လာသမျှလူကို လက်ခံ၍ မည်သူ့ ဘက်ကိုမျှ
 မထိုက်ပဲ အမြဲတစေကြားနေရသဖြင့် မိမိ၏အခြေအနေ

ကို ယုံကြည်အားကိုးသည့် အရက် ဆိုင်ရှင်က တစ္ဆေကြီးကို စ၍ စကားပြောရန် တာဝန်ကို နောက်ဆုံး၌ ယူလိုက်လေသည်။

“ဦးမာနာ.....တာဖြစ်လာသလဲ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီရောက်လာရတာတုန်း” ဟု သူကဖော်ရွေသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မိုးသွားပြီ.....ကျုပ်အမိုးခံရသဗျ” ဟု ဆိုင်းလတ်က လေသံရသလောက် အားစိုက်၍ပြောလေသည်။ “ကျုပ်ပုလိပ်ကို တွေ့ချင်တယ်။ တရားသူကြီးကို တွေ့ချင်တယ်။ မြေပိုင်ရှင် ကက်စ်နဲ့ မစ္စတာ ကရက်ကင်သော့တို့ကို တွေ့ချင်တယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“သူ့ကို ချုပ်ထားစမ်း၊ ဂျင်ရော့ဒနီး။ သူ့ရှူးလာတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ သူ့တကိုယ်လုံးလဲ ရှဲလို့” ဟု အရက်ဆိုင်ရှင်ကြီးက တစ္ဆေအတွေးပျောက်သွားသည့် အလျောက် အော်၍ပြောလေသည်။

ဂျင်ရော့ဒနီးမှာ အစွန်ဆုံးကွင် ထိုင်နေသူဖြစ်သည်။ သူသည် မာနာရပ်နေသောနေရာနှင့် အနီးဆုံး နေရာတွင် ထိုင်နေ၏။ သို့သော် မာနာအား ချုပ်ကိုင်ထားရန်ကိုကား မလုပ်လိုပေ။

“ခင်ဗျားဘာသာ လာပြီး ချုပ်ထားပါလားဗျ။ မစ္စတာ စနဲလ်ရယ်။ သူ့ကို ဒမြတိုက်ပြီး သတ်လိုက်ပြီလို့ ထင်တာဘဲ” ဟု အသံပြောပြောနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ (ရော့ဒနီးက မာနာအား တစ္ဆေဟုပင် ထင်နေသေး၏။)

ဆိုင်းလတ်သည် ထည့်၍ သူ မသင်္ကာဖြစ်ခဲ့သောသူ အား ထူးဆန်းသောမျက်လုံးကြီးများဖြင့်စိုက်ကြည့်ကာ၊ “ရှင်ရော့ဒနီး” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင်.....ဦးမာနာ.....ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို ဘာ လုပ်ချင်သိလဲ” ဟု ဂျင်က အနည်းငယ် တုန်လှုပ် ပြန် မေးလေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ခုခံရန် လက်နက် အဖြစ် အရက်ခွက်ကို ကိုင်ထားလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် တောင်းပန်သော အနေနှင့် လက်နှစ် ဖက်ကိုယှက်၍ ဗိုလ်ပါကြီးနှင့် “မင်း-ငါ့ငွေကို ခိုးထား ယင် ပြန်ပေးပါ။ ငါ-မင်းကို ဘာမျှမနှောင့်ယှက်ပါဘူး။ ငါ-မင်းကို ပုလိပ်လက်မအပ်ပါဘူး။ ငါ့ငွေကိုပြန်ပေးပါ။ ပေးယင်၊ ငါ-မင်းကိုတစ်နိမ့်ပေးပါမယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ကျုပ်ခင်ဗျားငွေကိုခိုးတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီထိုပြောယင် ကျုပ် ဟောဒီခွက်နဲ့ ခင်ဗျား မျက်နှာကို ပေါက်လိုက် မယ်” ဟု ဂျင်ကဒေါသနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ကဲဦးမာနာ.....ခင်ဗျားမှာ ပြောစရာ ရှိတဲ့ အ ကြောင်းရှိယင် ရေရေ ရာရာ ဖွင့်ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျား စကားကို နားထောင်ကြ စေချင်ယင်၊ ခင်ဗျား မရှူးဘူး စိတ်ကောင်းပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိအောင် ပြပါ အုံး။ ခင်ဗျားဟာ ရေနစ်ထားတဲ့ကြွက်ကလေးလို တကိုယ် လုံး ရွဲနေတာတဲ့။ ထိုင်ပြီးအဝတ်အစားတွေခြောက်အောင် မီးကင်ပါအုံး။ ပြီးတော့ ပြောစရာ ရှိတာကို တည့်တည့်

ပြောစမ်းပါ” ဟု ဆိုင်ရှင်က ထ၍ မာနာ၏ ပခုံးကိုဆွဲ၍ ပြောလေသည်။

“အင်း.....ဟုတ်သားဘဲ၊ ကိုယ့်လူ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ကြောက်အားပိုလှသည်ဟု ထင်၍ အိန္ဒြေဆည်သော မြင်း သံခွါရိုက် သမားက ပြောလေသည်။ “ကြောင်တောင် စိုက်ကြည့်ပြီး အော်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ လေ။ လုပ်ယင် ကိုယ့်လူကို အရှူးဆိုပြီး ကြိုးချည်ကြထိခွဲမယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က အစက ဝင်မပြောတာ။ ကျုပ်က တော့ ဒီလူရှူးသွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

“ကဲ.....ကဲ.....သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းပါ” ဟု အများက ပြောကြသည်။ သူတို့သည် တစ္ဆေဟူသော အရာမှာ ရှိချင်မှ ရှိမည် ဟူသော သံသယကြောင့် သူတို့လည်း အနေအထိုင်သက်သာရာရ၍ ကြေနပ်သွားကြလေသည်။

ဆိုင်ရှင်သည် မာနာအား အပြင် အင်္ဂါ ချွတ်ရန် အတင်းခိုင်းပြီးလျှင်၊ အများနှင့်အလှမ်းကွာသော ကုလား ထိုင် တလုံးတွင် ထိုင်ခိုင်း လေသည်။ မာနာ ထိုင်သော ကုလားထိုင်သည် အားလုံး ဝိုင်းထိုင်နေသည့် အလယ် တည့်တည့်တွင် ရှိ၍ မီးဖိုအရောင် တည့်တည့် ရသော နေရာ၌ရှိလေသည်။ သူ့ ၎င်းပြန်ရတို့ အကူအညီလိုသည်မှ အပ၊ အခြားကိစ္စအထင်အရှားရှိနိုင်လောက်အောင် အင်အား မရှိတော့သည့်ရက်ကန်းသည်ကြီးမှာ စေခိုင်းသည့် အတိုင်း မငြင်းဆန်ဘဲ ပြုလုပ်ရလေတော့သည်။ ခဏမျှ

ကြောက်ကြသည်။ လူရသည်လည်း ကြောက်စိတ်ပျောက်၍ သိလိုစောပြင်းပြစွာဖြင့် ဆိုင်းလတ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်က ပြန်ထိုင်ပြီးလျှင်၊ “ကဲ.....ဦးမာနာ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သလဲ။ သူ့ခိုး ခိုးခံရဆို ဟုတ်လား၊ ပြောလေ” ဟု တိုက်တွန်းလေသည်။

“သူ ကျွန်တော် ခိုးတယ်လို့ နောက်ထပ် မပြောပါစေနဲ့။ ကျွန်တော် သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဘာလုပ် ရမှာလဲ။ ဘုန်းကြီးဝတ်ရုံကို ခိုးပြီးဝတ်ရတာမှ လွယ်သေးတယ်” ဟု ဂျင်ရော့ဒ်နီးက အထွတ်စလို ပြောလေသည်။

“မင်းတိတ်စမ်းပါ။ ဂျင် သူပြောစရာရှိတာကို ငါတို့ ကြားကြရအောင်.....ကဲ-ဦးမာနာဆိုစမ်း” ဟု ဆိုင်ရှင်က မေးလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် ထိုအခါမှ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ သူ့ခိုးခိုးပုံ ထူးဆန်းကြောင်း ထင်ရှားလာသည့် အလျောက် ကြားရသူတို့က မကြာခဏ မေးမြန်းကြလေသည်။

ယင်းသို့သော ထူးဆန်းသည့် အခြေအနေတွင် သူ၏ ဒုက္ခကို သူ့အိမ်နီးချင်းများအား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း၊ သူ့မီးဖို မဟုတ်သည့် မီးဖိုတွင် မီးလှုံရခြင်း၊ သူ့အား အကူအညီပေးနိုင်မည့် အနီးဆုံးမြော်လင့်ချက်ပေးသည့် မျက်နှာများ အသံများကြားတွင် ထိုင်နေရခြင်း စသည် အချက်တို့သည် မာနာအား သူ့ဆုံးရှုံး ချက်ကြောင့် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်နေသည်အထဲတွင် အနေအထိုင်ပြုပြင်

ပေးပေသည်။ (ကျွန်ုပ်တို့သည် အကြောင်းတခုခု ကိုယ်
 တွင်း၌ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို အပြင်အပ၌ ဖြစ်
 ပေါ်လာသော အကြောင်းအချက်ကဲ့သို့ပင် ပထမ၌ ဂရု
 ပြုမိခဲ့ဖူးသည်။ ဝတ်ရည်များ မြောက်မြားစွာထွက်ပြီးခါမှ
 ကျွန်ုပ်တို့သည် ပွင့်ဖူးကလေး ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရ
 တော့သည်။)

ပထမက သူ့အပေါ်တွင် မသိုးမသန့် မသင်္ကာဖြစ်
 ခဲ့ခြင်းမှာ၊ သူ၏ဒုက္ခကို သဘောရိုးနှင့် ပြော၍ နားလည်
 သွားကြသည့်အခါ ဖျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ အိမ်နီး
 နားချင်းများက မာနာ အမှန်ကိုပြောနေသည် ဆိုသည့်
 အချက်ကို သံသယဖြစ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူတို့က ယင်း
 သို့ သံသယ မဖြစ်သည်မှာ မာနာကမဟုတ်မမှန် ပြော
 စရာ အကြောင်း ရည်ရွယ်ချက် မရှိဟု ဆိုနိုင်လောက်
 အောင်အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်၍ပြောပြနိုင်၍မဟုတ်။
 မစ္စတာ မေစီက “မကောင်းဆိုးဝါးက ထောက်ပံ့နေတဲ့
 လူတွေဟာ ဒီထိုဒုက္ခမရောက်နိုင်ပေဘူး” ဟုဆိုသကဲ့သို့
 ဆိုင်းလတ်မှာ တကယ်ပင်ဒုက္ခရောက်၍သာ ယင်းသို့ဖွင့်
 ဟ ပြောဆိုသည်ဟု ယုံကြည်ကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။
 သူရိုးက ခြေရာလက်ရာ ချန်မထားခဲ့သည့် ထူးဆန်းသော
 အချက်နှင့်ဆိုင်းလတ်အိမ်ကို တံခါးသေ့မခတ်ဘဲ ထွက်
 သွားသည့် အခွင့်ကောင်း ကလေးကို လူသားများ အဖို
 တွက်ချက်၍ မရ သော်လည်း။ ထိုသူရိုးက သိနေသည့်
 အချက်တို့ကြောင့် ဆိုင်းလတ်မှာ မကောင်း ဆိုးဝါးနှင့်

ပေါင်းသင်းရာမှ ကတောက်ကဆဖြစ်သဖြင့်ထိုမကောင်း ဆိုးဝါးကသူ့ ရွှေကိုခိုးသွားဟန်ရှိရာ၊ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ထို သူခိုးကို ပုလိပ်အထောက်ခိုင်းလျှင် အချည်းနှီးမျှသာဖြစ်မည် ဟု ယူဆကြလေသည်။ ထိုနာနာဘာဝ သူခိုးက တံခါး သော့ မပိတ်ပဲ ထားခဲ့သည့် အချိန်ကိုမှ စောင့်၍ ခိုးရ သလော။ နာနာဘာဝဖြစ်သည့် အလျောက် တံခါးမဖွင့်ဘဲ ထားလျှင်လည်း မခိုးနိုင်လေ သလောဟူသော အချက်ကို ကား သူတို့မစဉ်းစားမိကြချေ။

“ဂျင်ရော့ဒနီးလုပ်တာ မဟုတ်ဖူး၊ ဦးမာနာ။ ခင်ဗျား သူ့ကို မျက်စောင်းမထိုးအပ်ဖူး။ ယုန်ကလေး ဘာလေး ခိုးယင်တော့ သူ့ကို စွဲမယ်ဆိုယင် စွဲနိုင် ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းသာ ဆိုယင်၊ ခင်ဗျား အိမ်က ထွက်မသွားခင်ကတဲက ဂျင် ဒီမှာထိုင်နေတာဘဲ ” ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အပြစ်မရှိတဲ့လူကို မစွပ်စွဲရဘူး။ ဒီထို စွပ်စွဲတာဟာ တရား နည်းလမ်း မကျဘူးဗျ။ သက်သေ တွေ ဘာတွေရှိမှ လူတယောက်ကို စွပ်စွဲရတာ။ ဒီတော့ ဦးမာနာ အပြစ်မရှိတဲ့လူကို မစွပ်စွဲပါနဲ့ဗျာ” ဟု မစွပ်စွဲ မေစီက ပြောလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် သူ့ကုလားထိုင်မှထ၍ ဂျင်အနီးသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင် သူ့မျက်နှာထားကို သေသေ ချာချာ စုံစမ်းလိုဟန်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။

“ကျုပ်မှားတယ်၊ အင်း.....ကျုပ် အစကတဲက စဉ်းစား၍ ကောင်းတယ်။ မင်းခိုးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ထောက်ခံခဲ့သက်သေသာကေ မရှိပါဘူး-လျှင်၊ မင်းက ငါ့အိမ်ကို သူများထက်ပိုပြီး မကြာခဏရောက်တတ်ထိုမင်းကို ငါသတိရမိတာပါ။ ငါမစွပ်စွဲပါဘူး။ ငါဘယ်သူ့ကိုမျှမစွပ်စွဲပါဘူး” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆိုင်းလတ်သည်စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် ဒုက္ခကြီးစွာရောက်နေသည့် အနေနှင့် သူ့လက်များကို သူ့ဦးခေါင်းသို့ မြှောက်၍ ကိုင်ပြီး လျှင်တဖက်သို့ လှည့်သွားကာ “ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်စိန်ဒင်္ဂါးတွေ ဘယ်မှာရှိနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားနေတာပါဘဲ” ဟုဆိုလိုက်လေသည်။

“အင်း.....စိန်တွေကတော့ အရည်ပျော်မဲ့ နေရာကို သွားကြပြီဆို ကျုပ်ထင်တာဘဲ” ဟု မစွတာ မေစိက ပြောလေသည်။

“ဒီမှာ.....ခင်ဗျားအိတ်တွေဘဲမှာ ငွေ ဘယ်လောက်များ ရှိသလဲ ဦးမာနာ” ဟု မြင်းသံခွါ ရိုက်သမားက စစ်ဆေးသည့်လေသံဖြင့်မေးလေသည်။

“မနေ့ညကကျုပ်ရေထားတာတော့ နှစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ပေါင် ဆယ့်နှစ်ချွဲလျှင်၊ ခြောက်ပဲနိတ်” ဟု ဆိုင်းလတ်က ညည်းသံဖြင့် သူ့ကုလားထိုင်တွင်ပြန်ထိုင်ပင်းပြောလေသည်။

“အို.....ဒီအတိုင်းသာ ဆိုပင် ဒီငွေကို သယ်ရမှာ သိတ်လေးတာ ပါကလား။ လူလေ လူလွင့် တယောက်

ရောက်နေတယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပါတဲ့။ ခြေရာ မတွေ့ရဘူး။ သဲတွေ အုတ်ခဲတွေ အခြေ မပျက်ဘူး ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားမျက်စိက ပိုးကောင်ကလေး မျက်စိတွေထဲမှာတဲ ကို-ဦးမာနာရ။ အနားနားကပ်ကြည့်မှ မြင်ရတဲ့မျက်စိမျိုး ဆိုတော့ အကုန်ဘယ်မြင်နိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်သဘောတော့ ကျုပ်သာခင်ဗျားဆိုယင်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ။ ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ဆိုယင် ခင်ဗျားဟာ အားလုံး ပစ္စည်းတွေ အခြေ မပျက်ဖူးထိုထင်မှာမဟုတ်ပေဘူးဗျ။ ကျုပ် အကြံပေး ချင်တာကတော့ ကျုပ်တို့ထဲက အမြော်အမြင် အရှိဆုံး လူနှစ်ယောက်နဲ့ အတူ ခင်ဗျား ပုလိပ် ဦးကင်းချ် ဆီကို သွားကြ။ ကျုပ်ဆီရတာကတော့ ပုလိပ်ကြီးဟာ ဖျားပြီး အိပ်ရာထဲမှာလဲနေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ကျုပ်တို့ထဲက တယောက်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် အခန့် ခိုင်း။ ဒါဟာ တရား ဥပဒေအရ ဖြစ်တယ်။ ဒီအချက်ကို ဘယ်သူ့ကမှ ငြင်းမယ် မဟုတ်ဖူးထို ကျုပ် ထင်တယ်။ ကင်းချ် အိမ်ကို သွားရတာ မဝေးပါဘူး။ တကယ်ထို ကျုပ်ကို ကိုယ်စားလှယ် လွှဲလိုက်တယ် ဆိုယင်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ အတူခင်ဗျားအိမ်ကိုလိုက်သွားပြီး အိမ်အတွင်း အပြင် ဈေးကန်ကြည့်မယ်။ အဲဒီအကြံကို အပြစ်ပြုဝေဘန် စရာရှိယင် ထပြီးပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ယောကျ်ားဒီဒီ ပြော ပါ။ ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပါ့မယ်”

ဤသို့သော အရေးပါ အရာရောက်သောစကားပြော ကြားပြီးနောက် မြင်းသံခွါရိုက်သမားသည် သူ့ကိုယ်သူ

ဟုတ်လှပြီထင်သော အထင်ကို ပြန်လည်ထားရှိပြီးလျှင်၊ သူ့ကိုပင် အမြော်အမြင်အလွန်ကြီးသူတစ်ဦးအဖြစ် ရွေးချယ်ထိခိုမည်ဟုထင်ကာ မြော်လင့် စောင့်ဆိုင်း နေလေသည်။

“မိုးတယ်လောက်များရွာနေသေးသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြဦးစို့လေ.....”ဟု ဆိုင်ရှင်က ဤအကြံတွင်ပါရှိသော အမြော်အမြင်ကြီးသူအဖြစ် သူ့အရွေးခံရမည်ဟု ယူဆလျက် ပြောလေသည်။ “ဘသ့်နှယ်..... မိုး သည်းလှသည်ကလား”ဟု တံခါးဘက်မှ ပြန်လာယင်းပြောလေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ မိုးကို ကြောက်တဲ့လူ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ထို ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်းတွေဟာ သတင်းတချက်ရလျက်သားနဲ့ ဘာမျှအရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိဘူးဆိုတာ တရားသူကြီး မာလန် ကြားသွားယင် အရုပ်ဆိုးထိခိုမယ်” ဟု မြင်း သံခွါရိုက်သမားကဆိုလေသည်။

ဆိုင်ရှင်က ထိုထင်မြင်ချက်ကို သဘောတူလေသည်။ ထိုကြောင့် ရှိသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆန္ဒကို စုံစမ်း ပြီးလျှင် “ကျုပ်ဂိုဏ်းအုပ်မလုပ်ချင်ဘူး”ဟူသော ဂိုဏ်းအုပ်ရွေးပွဲတွင် ဟန်လုပ်၍ ငြင်းရသည့် ထုံးစံမျိုးကို အသုံးပြု၍ ဟန်လုပ်၍ငြင်းပြီး၊ နောက်ဆုံး၌ ချမ်းချမ်းတီးတီးကြီးထဲတွင် ကင်းချိအိမ်သို့သွားရန် ဂုဏ်သရေရှိသည့် တာဝန်ဝတ္တရားကို သူကပင် လက်ခံလိုက်လေသည်။ မြင်းသံခွါ

ရိုက်သမားအဖို့ ရွံ့မုန်းစရာအချက်တရပ်မှာ မစ္စတာမေစီ
 ၏ ကန့်ကွက်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ မစ္စတာမေစီက မြင်းသံခွါ
 ရိုက်သမားအား သူ့ကိုယ်သူ ပုလိပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်
 တဦးအဖြစ်အဆိုတင်သွင်းခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီ
 ဟုဆိုကာ ကန့်ကွက်လေသည်။ စကားတံ ရှည်လှသော
 မေစီက သူသည် သူ့ဖခင်ထံမှ ဥပဒေအကြောင်းကိုထိရ
 သည်ဟုဆိုကာ ဆရာဝန်သည် ပုလိပ် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း
 ပြောဆိုကန့်ကွက်လေသည်။

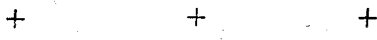
“ခင်ဗျားဟာဆရာဝန်ဘဲ။ နွားဆရာဝန် ဖြစ်တယ် ဆို
 ပေမဲ့ (ယင်ကောင်ဟာ မှက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ယင်ကောင်ဘဲ) ဆို
 သလို ခင်ဗျားဟာ ဆရာဝန်ဘဲ” ဟု မစ္စတာမေစီက သူ့
 ကိုယ် သူ တော်လှပြီဟု အောက်မေ့ကာ ကန့်ကွက်လေ
 သည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အပြင်းအထန် အခြေ
 အတင်ပြောကြသည်။ မြင်းသံခွါရိုက်သမားက ဆရာဝန်
 ဆိုသည့်ဂုဏ်ထူးကို မပစ်ပယ်လိုသော်လည်း ဆရာဝန်
 လည်း ပုလိပ်လုပ်လိုလျှင် လုပ်နိုင် ရမည်ဟု ဆိုသည်။
 ဥပဒေကမလုပ်လိုလျှင် မလုပ်ပဲ နေနိုင်သည်ဟုသာ ဆို
 ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ မစ္စတာမေစီက ဤပြောဆို
 ချက်သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိကြောင်း၊ ဥပဒေက ဆရာဝန်များ
 ကို အခြား သူများထက် မေတ္တာ မပိုကြောင်း ပြောပြ
 သည်။ ထို့ပြင်လည်း၊ ဆရာဝန်တို့သာဘာဝမှ အခြားသူ
 များထက်ပင်ပို၍ ပုလိပ်မလုပ်လိုကြပါလျက်နှင့် မစ္စတာ

ဒေါလားက ဘယ်သို့လျှင် ပုလိပ်လုပ်ထိုပါသနည်းဟုမေးလေသည်။

“ကျုပ်က ပုလိပ်မလုပ်ချင်ပါဘူး။ အမှန်ကိုသာပြောကြပေလိမ့် ဘယ်သူကမျှ ကျုပ်ကလုပ်ချင်တယ်ထို ပြောကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကင်းချိုအိမ်ကို မိုးရွာကြီးထဲသွားချင်ကြလို့ မနာလိုစကား ပြောနေကြပေလိမ့် သွားချင်သူတွေ သွားကြပါ။ ကျုပ်တော့ မသွားချင်ဘူး” ဟု မြင်းသံခွါရိုက်သမားက မေမီ မငြင်းသာအောင် ရက်ရက် စက်စက် ချေပ ပြောဆို ထား သဖြင့် မတတ်သာသည့် အလျောက် ပြောရလေတော့သည်။

ဆိုင်ရှင်ကြီး၏ဖြန်ဖြေမှုကြောင့် အငြင်းအခုံမှာပြီးဆုံးကြေးအေးသွားလေသည်။ မစ္စတာဒေါလားက ဒုတိယလူအဖြစ် ထိုက်သော်လည်း ဥပဒေအရမဆောင်ရွက်နိုင်ဟုဆိုသည်။ ထိုကြောင့် ဆိုင်းလတ် ချောမှာ အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် မိုးထဲသို့တဖန်ထွက်ရပြန်သည်။ သူသည် ညတာရှည်မည့်အရေးကို တွေးမိလေသည်။ ညတာရှည်သမျှ အိပ်ထိုက်မည့်ဆိုသော သူတို့ တွေးတောမြော်လင့်သကဲ့သို့မဟုတ်။ ညတာရှည်သမျှမအိပ်ပဲ မိုးလင်းရန်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းရသူကဲ့သို့ (ပိတ်မသာမယာနှင့်) စောင့်ဆိုင်း နေခြင်းပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

၅

ပျောက်ဆုံးသည့်ငွေ အခအနာရှာမရ

နောက်နေ့ နံနက်တွင် တရွာလုံးမှာ သူခိုး ခိုးခြင်း အကြောင်းကိုပြောဆိုကာစိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဂေါ်ဒဖရီးသည်လည်း အခြားသူများနည်းတူသတင်းစုံစမ်း၍ ဆွေးနွေးခြင်း ကျောက်တွင်းသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်း တို့ဖြင့် အချိန်ကုန်စေ၏။ မိုးရွာချထားသဖြင့် ခြေရာများ ရှာ၍ရနိုင်တို့ အကြောင်းလမ်း မရှိချေ။ သို့သော် အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသောအခါ ရွာမှတဖက်သို့ထွက်သွားသော လမ်းဘေး မြောင်းတွင် ရွှံ့ထဲ၌ တဝက်မြုပ်နေသော မီးကပ်အိမ်နှင့် မီးကပ်ကျောက်တို့ကို တွေ့ကြံလေသည်။ ထိုမီးကပ်အိမ်သည် ဆိုင်းလတ်၏ မီးကပ်အိမ်မဟုတ်။ သူပိုင်သော မီးကပ်အိမ်သည် သူ့ စင်ပေါ်တွင် ရှိသည်။ မြောင်းထဲ၌ တွေ့ရသော မီးကပ်အိမ်နှင့် သူခိုးခိုးမှုသည် တနည်းနည်းအားဖြင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသည်ဟူ၍ အများက ထင်မြင်ယူဆလျက်ရှိကြသည်။

အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်၍ ဆင်ခြင်တတ်သည်ဟု သူ့ ကိုယ်သူပြောနေသော ဆိုင်ရှင်မစ္စတာစနဲလ်က ပုလိပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ရသောမီးကပ်အိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ လွန်ခဲ့သည့် တလလောက်က သူ့

ဆိုင်သို့ အရက်သောက်ရန် ရောက်လာသော နယ်လှည့်
 ဈေးသည်တဦး ဆက်စပ်၍ ရနိုင်သည်ဟု သတိရလေ
 သည်။ ဆိုင်ရှင်ကြီးက ထိုဈေးသည်သည် ဆေးတံညှိရန်
 မီးကပ်အိတ်တခု ကိုင်ဆောင်လာသည်ဟု ဆိုလေသည်။
 ဤမီးကပ်အိတ်သည် သဲလွန်စ တခုပင် ဖြစ်ပေသည်။
 ငြာတိဆိုသည်မှာ သေချာသည်ဆိုသော အချက်အလက်
 များ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ပို၍ ရတတ်လေရာ မစ္စတာ
 စနဲလ်သည် ထိုဈေးသည်၏ မျက်နှာနှင့် သူပြောဆိုသော
 စကားတို့ကြောင့် မိမိစိတ်တွင် ထင်မြင်မိသည့်အချက်ကို
 တဖြည်းဖြည်းသတိရလေသည်။ ထိုဈေးသည် မျက်လုံး
 ကြည့်ပုံကို မစ္စတာ စနဲလ် မကြိုက်ပေ။ အသေ အချာ
 ပြောရမည် ဆိုလျှင် ထိုသူက ထူးထူးထွေထွေ စကား
 မပြောခဲ့ပါ။ မီးကပ်အိတ် အကြောင်းကိုသာ ပြောပါ
 သည်။ သို့သော် သူဘာပြောသည်ကို မဆိုလို။ သူပြောပုံ
 ဆိုပုံကိုသာ ဆိုလိုပါသည်။ သူပြောပုံဆိုပုံကို မစ္စတာ
 စနဲလ်မကြိုက်ခဲ့ပေ။ ထို့ပြင်လည်း သူ့အသားအရေမှာ
 တိုင်းခြားသားတို့၏အသားအရေတိုင်းဘဲ မဲမဲညိုညိုဖြစ်၍
 ထိုအသားအရေမျိုးရှိသူမှာ ရိုးသားခဲ့လှ၏။

မြေပိုင်ရှင်ကြီးနှင့် ဖုန်းတော်ကြီးတို့က ဆိုင်းလတ်
 မာနာအား မေးမြန်းကြသောအခါ သူက ဈေးသည်နှင့်
 ပတ်သက်၍ ထူးထူးထွေထွေ မမှတ်မိကြောင်း။ သူက
 တံခါးကိုဟ၍ တံခါးရှက်ကိုကိုင်ကာ ဘာမျှ မထိချင်ဟု
 ဆိုသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ မဝင်ဘဲ ချက်ခြင်းပင် ပြန်ထွက်သွား

ကြောင်း ပြောသောအခါ အချို့က စိတ်ပျက်သွားပြီး
 လျှင် အချို့က မာနာကိုပင် အနည်းငယ်ဒေါသဖြစ်ကြချေ
 သေးသည်။ ဤသည်ကား ဆိုင်းလတ်၏ ထွက်ဆိုချက်ပင်
 ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်၌ ဈေးသည်သည် ရာဇဝတ်
 ကောင်ဖြစ်သည်ဟူသောအတွေးကို တင်းကြပ်စွာ ဆုတ်
 ကိုင်ထားလေသည်။ ယင်းသို့တဦးတယောက်က ခိုးယူ
 သည် ဆိုပါမှ သူ့ရှေ့ထည်သည် နေရာရောက်နေပြီဆို
 သော အချက်ကို အမိအရ တွေးတောနိုင်မည် ဖြစ်လေ
 သည်။ သူသည် သူ့ရှေ့ထုပ်ကို ဈေးသည်၏ သေတ္တာထဲ၌ မြင်
 ယောင်ယောင် ရှိတော့သည်။ ရွာထဲတွင် စိတ်တိုတိုနှင့်
 ပြောနေကြသည်မှာ မာနာကဲ့သို့သော ‘မျက်ကန်းသတ္တဝါ’
 မှအပ မည်သူမဆို ထိုဈေးသည် မိမိအိမ်အနီးအနားတွင်
 တွေ့နိုင်ပေမည် ဟူသည့် အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။ မီးကပ်
 အိတ် မြောင်းထဲတွင် ကျကျန်ခဲ့သည်မှာ အနီးအနားတွင်
 အတော်ကြာကြာနေ၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟုဆိုကြလေသည်။
 ထိုသူသည် မာနာကို အိမ်တံခါးဝ၌ တွေ့သောအခါ သတိ
 ပြု၍ ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ယုံမှားတွယ် မရှိပေ။ မည်သူ
 မဆို ရက်ကန်းသည်ကြီးကို ကြည့်လိုက်လျှင် အရူး
 တပိုင်းဖြစ်နေသည့် ကပ်စေးနဲကြီး ဖြစ်ကြောင်း သိပေ
 မည်။ ဈေးသည်က သူ့ကို သတ်မသွားသည်မှာ အံ့စရာ
 ပင်ဖြစ်၏။ နားရွက်တွင် ဝှင်းများတပ်ထားသော ထိုလူမျိုး
 သည် သူသတ်သမားဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏ ကြားသိ
 နေကြရသည်။ မကြာခင်က ရုံးတွင် (လူသတ်မှု) နှင့် ထို

သူမျိုး တပေောက် စစ်ဆေးခဲ့ရာ ထိုအကြောင်းကို လူ အများသိကြသည်။

တာလေးနှင့် ရေးဗလိ ရွာများတွင် တရားသူကြီး မာလန်အား ဥာဏ်ကြီးသူတဦးဟု အမှတ်ပြုကြကုန်၏။ သူသည် သမာဓိမြို့ဝန်အဖွဲ့တွင် မပါဝင်သော သူ၏ အိမ် နီးချင်းများမစွမ်းသာသည့် သက်သေမရှိဘဲနှင့် ဆုံးဖြတ် ချက်ချနိုင်သော စွမ်းရည်ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် မီးကပ်အိတ်သဲလွန်စကို ဥပေက္ခာ မပြုဘဲ ဆံပင် အနက် | ကောက်ကောက်နှင့် တိုင်းခြားသား အသားအရေရှိသည့် ဒါးများ လက်ဝတ် တန်းဆာများ ရောင်းသော အမည် မထိ ဈေးသည် တပေောက်အကြောင်း စုံစမ်းစေလေသည်။ ယင်းသို့ စုံစမ်းစေသော်လည်း စုံစမ်းမှုမှာ နှေးလွန်း၍ ထိုသူကို မမြီရော့သလား။ သို့တည်းမဟုတ် ထိုဈေးသည် ပုံပန်း သဏ္ဍာန်နှင့် တူသူများ၍ ဘယ်သူဖြစ်သည်ဟု ရွေးရန် မထိနိုင်၍ပင်လော။ ရက်သတ္တများစွာ ကျော်လွန်သွား လေပြီ။ ခိုးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ ထူးထူးခြားခြား မထိကြရတော့ဘဲ ရေးဗလိရွာတွင်လည်း ထိုအမှု၌ စိတ် ဝင်စားမှုသည်လည်း လျော့ပါး သွားလေပြီ။ ဒန်စတန် ကက်စ်မှာ ပျောက်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ အကြောင်းကို မည်သူမျှစစ်၍ မပြောကြပေ။ တခါကလည်း သူသည် သူ့ဖခင်နှင့်ရန်ဖြစ်ပြီးလျှင်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်အရပ် သို့ သွားမှန်း မည်သူမျှ မသိပေ။ ရက်သတ္တခြောက်ပတ်

လွန်သည့်အခါ သူ့နေရာသို့ပြန်လာရာ သူ့ကို မည်သူက
မျှ မတားဆီးမပိတ်ပင်ပေ။ သူလည်း နဂိုအတိုင်း ခပ်ကြွား
ကြွားနေခဲ့လေသည်။

သည်တခါ ပြန်လာယင် သူ့နေရာတွင် နေခွင့်မပေး
တော့ဟုမြေဒိုင်ရှင်ကြီးကဆိုသည်မှအပ၊ ဒန်စတန်၏အိမ်
သားများလည်း သူ့အကြောင်းကို စပ်၍ မပြောကြပေ။
သူ့ဦးလေး ကင်ဘစ်သိဖြစ်စေ၊ မရွတာ အော့စတန်က
သူ့ပျောက်နေကြောင်း သတိရသော်လည်း ဝိုင်းလံ ဖိုင်း
ယားကို သတ်ပြီး သူ့ဖခင်ကြီးအား အပြစ်များ ပြုခဲ့ပြီး
နောက် ပျောက်သွားသဖြင့် သူ့ပျောက်နေသည်ကို မည်သူ
ကမျှ မအံ့ဩပေ။ ဒန်စတန်ပျောက်သွားသည်နှင့် သူ့ခိုးခိုးသည့်
အကြောင်း နှစ်ရပ် တနေ့ထည်း ဖြစ်သည့် အချက်ကို
မည်သူကမျှ ဆက်စပ်၍ မတွေးကြချေ။ သူ့ညီဘာလုပ်
တတ်သည် ဆိုသည့် အချက်ကို သိသော ဂေါ့ဒဖရီးပင်
လျှင် ဆက်စပ်၍မတွေးခဲ့ပေ။ သူ့သည့်သူ့ညီနှင့် ရက်ကန်း
သည်ကြီး အကြောင်း လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်နှစ်နှစ်က သူတို့
နှစ်ယောက် ကလေးတို့ ဘာဝ ပြောင်လှောင် ခဲ့ကြက
တည်းကပင် တခါမျှမပြောဘူးကြပေ။ သူသည် ဒန်စတန်
မှာ ဝိုင်းလံဖိုင်းယားသေဆုံးသည့်နောက် တနေရာရာတွင်
ရောက်နေပြီးလျှင် ဤရာ တွေရာ လူနှင့် ပေါင်း၍နေကာ
တနေ့နေ့ သူ့ရွာသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် သူ့အစ်ကိုအား
နှိပ်စက်ရန် အကြံထုတ်နေသည်ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်မိလေ
သည်။ အကယ်၍ ရေးဗလီပညာရှိတဦးက ထိုအချက်နှစ်

ရပ်ကို ဆက်စပ်ပြသည်ရှိသော်၊ ထုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် မှတ်တမ်းရေးထားပြီး ရေတကောင်းများ လှူထားသော ဒါယကာ မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ ဂုဏ်သိမ်ကို ထိခိုက်စေမည့် ထိုတွေးထင်ချက်ကို လက်မခံဘဲ နှိမ်နင်း ပစ်လိုက်ကြမည်ဟု ထင်မိပါသည်။

“သက်တန့်” အရက်ဆိုင်၌သော်၎င်း၊ အခြားနေရာ၌ သော်၎င်း၊ ခိုးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုကြသည့်အခါ အချို့က ဒီးကပ်အိတ်ပေါ်တွင် တည်၍ ဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းကိုပြောကြသည်။ အချို့ကမူ မည်သို့ပင်စုံစမ်း စေကာမူ ပေါ် မည်မဟုတ်သော ထူးဆန်းသော အဖြစ် အပျက်တရပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုစကားနှစ်ရပ် သည် တဖက်နှင့် တဖက် ချိန်ခွင်လျှာကဲ့သို့ သာလိုက် လျှော့လိုက် ဖြစ်နေလေသည်။ ဒီးကပ်အိတ်နှင့် ဈေးသည် အကြောင်း ပြောဆို ကြသူတို့က တဘက်က လူများ အား ဥာဏ်ထု ထိုင်းသော ယုံလွယ်တတ်သူ တရုတ် ကြောင်း၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ် တိုင်း လူတိုင်း သူတို့ထိုကြောင်ဘောင်ဘောင်ဖြစ်သည် ဟု ထင်ကြကြောင်း ပြောကြသည်။ နာနာဘာဝကို ယုံ ကြည်သူ များကလည်း သူတို့၏ အတိုက်အခံ များကို အသီး အနှံ မရခင် ကျူးရင့်သော တိရစ္ဆာန်များဖြစ် ကြောင်း၊ အနက်ကိုမတိုင်းတာဘဲ အပေါ်ယံဣာသူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘျီတံခါးနောက်ကို ထိုးဖောက်၍ မမြင်ရ လျှင်ပင် ဂျီထဲမှာ ဘာမျှမရှိဟုဆိုသော အမြင်သန်မှုမျိုး

သာ ရှိကြောင်းပြောကြသည်။ ဤသို့လျှင် သူတို့၏အငြင်း
 ပွားမှုသည် ခိုးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အချက်အလက်များ ပေါ်
 ထွက်လာစေခြင်းမရှိဘဲ၊ ထိုကိစ္စကို နှယ်၍ပေးသော ထင်
 မြင်ချက် သဘောရင်းများကိုသာ ပေါ်ထွက် လာစေလေ
 တော့သည်။

+

+

+

မြေ ပြိုကျသွားသဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော ပုရွက်
ဆိတ်မှာ ကြောင် တက် တက် ဖြစ်သကဲ့သို့ မာနာ ၏
အတွေးများသည် ရှေးကလမ်းရိုးလမ်းစဉ်အတိုင်းမသွား
နိုင်တော့ဘဲ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေလေတော့သည်။
ရက်ကန်းစင်၊ ရက်ကန်းယက်ခြင်းနှင့်တဖြည်းဖြည်းပေါ်
ထွက်လာသော ပိတ်အဆင်တို့သည်ကား နကို အတိုင်း
ရှိနေလေသည်။ သူ့ခြေအောက်ရှိတွင်းထဲမှ ပြောင်လက်
သော ရတနာသည်ကား မရှိတော့ပြီ။ ညနေစောင်း၌
ယခင်က ပျော်စရာ အချိန်အခါရှိခဲ့သော်လည်း၊ ယခု၌မူ
ရှူးနှန်းနှန်းဖြစ်နေသည့် သူ၏စိတ် ငြိမ်သက်စေမည့် သာ
ယာမူ အရိပ်အရောင်မျှပင်မရှိတော့ချေ။ သူ အလုပ်လုပ်
၍ ရမည့်ငွေကြေးအကြောင်းကိုတွေးခြင်းဖြင့် စိတ်ချမ်း
သာမှုမရနိုင်တော့ပေ။ ထိုငွေကြေးမှာ ပျောက်ဆုံးသည့်
ငွေ၏ သေးနှုတ်သောသဏ္ဍာန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ပျောက်
ဆုံးသောငွေကိုသတိရစေသည့်အရာမျှသာဖြစ်ချေသည်။
အစ၌ နည်းပါးသော ငွေမှ တဖြည်းဖြည်း အရ အပုံ
အသစ်ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု စိတ်ကူးနိုင်စေမည့် မြော်လင့်
ချက်မှာကား ရုတ်တရက်တွေ့ရသောဒုက္ခကြောင့် ကြေမူ
သွားလေပြီတကား။

သူသည် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သည့် အခိုက်အတန့်
ကို သောကဖြင့် ဣမ်းလေသည်။ သူသည် ရက်ကန်း
ယက်နေစဉ် မကြာခဏပင်လျှင် ဒုက္ခခံစားရသူ တဦးကဲ့
သို့ မထိမသာညည်းသံပြုလေသည်။ ယင်းသို့ ညည်းခြင်း

မှာ သူ့အတွေးများသည် ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် ညနေချိန် တည်းဟူသော ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော ချောက်ကြီးသို့ ရောက်သွား ကြသည် ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ တညနေလုံးတွင် သူ၏ငြီးငွေ့ဘွယ်ကောင်းလှသည့် မီးဖို အနီးတွင် တပယောက် ထည်းတိတ်တိတ် ပွေပွေ ထိုင်လျက် နူးပေါ်တွင် တထောင်ထောက်၍ လက်များဖြင့် ခေါင်းကို ကိုင်ကာ သူတပါးမကြားအောင် တိတ်တိတ်ကြိတ်၍ငိုသကဲ့သို့ ညည်းသံပြုလေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်စေကာမူလည်း သူ့ကို သူ့ဒုက္ခနှင့် ပစ်ထားကြသည်မဟုတ်ပေ။ သူ့အိမ်နီးချင်းများ သူ့ကို ရွံ့ကြောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ယခု သူ့ဒုက္ခရောက်ခါမှ အတော်အတန် ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ ဆိုင်းလတ်မှာ ရိုးသားသူတို့စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ထက် ပို၍စွမ်းဆောင်နိုင်သော သတ္တိရှိပါလျက်နှင့် ပို၍ ဆိုးသည့် အချက်မှာ ထိုသတ္တိကို မိတ်သင်္ဂဟတို့တာဝန်ဆောင်ရွက်ရာ၌ အသုံးမပြုခဲ့သော လူတပယောက် အဖြစ်မှ သူ့ ပစ္စည်း ကိုပင် သူထိန်းသိမ်းနိုင်သော သတ္တိမျိုးမရှိသူဖြစ်ကြောင်း ယခုထင်ရှားနေလေပြီ။ သူ့အား “သနားစရာဒုက္ခိတသတ္တဝါ” ဟု အများခေါ်ဆိုကြပြီးလျှင် ယခင်က သူနှင့်ပေါင်းသင်းပါမူ မသမာသူနှင့်ပေါင်းသင်းသည်ဟုအယူရှိပြီး သူ့၌ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်ရှိကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ကြသော်ငြားလည်း

ယခု၌မူ သူ့ကိုရှောင်ကြဉ်ခြင်းမှာ ရူးရာရိက်ရာကျသည် ဟု ယူဆကြကုန်၏။

ယင်းသို့သနားကြင်နာသောသဘောထားသို့ ပြောင်းလဲပုံကို အမျိုးမျိုးသောနည်းများဖြင့်ဖော် ပြကြလေသည်။ ခရစ်စမတ် ပွဲတော်အတွက် ချက်ပြုတ်သည့် ဟင်းနံ့-ကျွေးနံ့တို့သည် လေထဲ၌လွင့်နေသော အခိုက်အခါဝယ် ကြွယ်ဝသောသူတို့အိမ်တွင် ပိုနေသောဝက်သားများ၊ ပူတင်းရနံ့များကို အလှူပေးရန် အကြောင်း ပြုထွက်လာလေသည်။ ယင်းသို့သူ့မည်ဆိုလျှင် မစွပ်အော့စရှုတ်ကဲ့သို့ အိမ်ရှင်မများသည် ဆိုင်းလတ်၏ ဒုက္ခရောက်မှု ကြောင့် သူ့ကို ပထမဦးစွာ သတိရမိကြလေသည်။ မစ္စတာကရက်ကင်သော့က ဆိုင်းလတ်အား သူ့ငွေကြေးကို ယူသွားသည်မှာ သူကငွေကြေးကို ခင် မင် လွန်း၍ တကြောင်း၊ ထုရားရှိခိုး ကျောင်းသို့ ဘယ်သော အခါကမျှ မတက်ရောက်၍တကြောင်းဖြစ်ပေမည်ဟု ပြောဆိုဆုံးမပြီးလျှင် ဖုန်းဘော်ကြီးများကို အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် အထင်မှား၍ မုန်းတီးစေမှုကိုပျောက်ပျက်စေခြင်းငှါ ဝက်ခြေထောက်များကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပို့ လိုက်လေသည်။

ဆိုင်းလတ်အား စိတ်သက်သာစေမှု ဆောင်ရွက်သူများတွင် လှည်းထောင်၏ဇနီး မစ္စစ်ဝင်သရော့ပါဝင်လေသည်။ ရေးဗသိုရွာရှိ အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် နာမကျန်းမှုရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သွေးစုပ် ကုသရန် ရှိသည့် အခါ၌သော်လည်းကောင်း၊ မစ္စစ်ဝင်သရော့ကို အမြဲပင်

ဦးစွာသတိရကြသည်။ သူသည် စားနိုင် သောက်နိုင်သူ တဦးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည် ချောမော၍ လန်းဆတ်သော အသားအရေရှိသည်။ သူသည် ဆရာဝန် သော်လည်းကောင်း၊ ဖုန်းတော်ကြီးသော်လည်းကောင်း တဦးဦးနှင့် အတူ လူမမာအခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော အခါကဲ့သို့ပင် နှုတ်ခမ်းကို စေ့ထားလေ့ရှိသည်။ သူသည် ဘယ်သောအခါကမျှ သံစာစာမပြုခဲ့ဘူးချေ။ သူ မျက်ရည်ကျသည်ကို မည်သူမျှမမြင်ဘူးချေ။ သူသည် မသာအိမ်တွင် ကွယ်လွန်သူ၏ ဆွေမျိုး မဟုတ်သကဲ့သို့ မျက်နှာ တည်ကြည်၍ ခေါင်းခါပြီးလျှင် မသိမသာ သက်ပြင်းချလေ့ရှိသည်။ သူ့ခင်ပွန်း ဘင်ဝင်းသရော့မှာ ပျော်တတ်သူတဦး ဖြစ်ရကား၊ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လိနှင့် ဤမျှ သင့်မြတ်သည်မှာ အံ့စရာဟုပင်ဆိုရပေမည်။ သူသည် သူ့ခင်ပွန်း၏ပျက်လုံးများနှင့် ပျော်ရွှင်သော အမူအရာတို့ကို အခြားအရာများကဲ့သို့ပင် သည်းခံလေ့ရှိသည်။ “ယောကျ်ား တွေဟာ ဒီလိုချည်းပါဘဲ” ဟုဆိုကာ နွားသိုးများ ကြက်ဆင်ထီးများကဲ့သို့ပင် အထီးများကို ဘုရားသခင်က သဘာဝအားဖြင့် ဒုက္ခပေးတတ်သည့်သတ္တဝါများအဖြစ် ဖန်ဆင်းသည်ဟုထင်မြင်ယူဆလေသည်။

ဤသဘော သကားယ ကောင်း၍ ရည်ရည် မွန်မွန်ရှိသောမိန်းမသည်ဒုက္ခသည်အဖြစ်နှင့်နေရသောဆိုင်းလတ်မာနာအပေါ်တွင် စေကနာရောက်နေမိသည်။ တခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သူသည် သူ့သားကလေး အရွှန်ကို

ခေါ်၍ ရေးဗလိရွာတွင် ကြိုက်နှစ် သက်ကြသော မုန့်ကလေးများကိုလက်တွင်ကိုင်၍ ဆိုင်းလတ်ထံသို့အလည်အပတ်ရောက်သွားလေသည်။ ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိ ပန်းသီးရောင် နီတွေးတွေး ပါးကလေးများရှိသော အေရွန်သည် ဖြူစင်၍ ကော်တင် ထားသော ဇာတွန်အင်္ကျီ ကလေးဝတ်ထားရာ၊ ပန်းသီးထည့်သော ပန်းကန်ပြားကလေးနှင့်ပင် တူနေလေသည်။ သူ့ကို အန္တရာယ် ပြုမည်ဆိုလျှင် ပြုနိုင်သော မျက်လုံးကြီးနှင့် ရက်ကန်းသည်ကြီး အနီးသို့ ကပ်ရန် အေရွန်အဖို စွန့်စွန့်စားစားနှင့် စပ်စုကြည့်ရှုချင်စိတ်ရှိရန်လှပေသည်။ သူ၏သံသယဖြစ်မှုတို့မှာ သူတို့ကျောက်တွင်းများသို့ရောက်သောအခါကြားရသော ထူးဆန်းသည့် ရက်ကန်းသံကြောင့် များစွာ ပိုကဲလာလေတော့သည်။

“အင်း.....ငါထင်သလိုပါဘဲလေ.....”ဟု မစွပ်စင်းသရော့က ဝမ်းနည်းစွာဆို၏။ ဆိုင်းလတ် ကြားအောင် တံခါးကို ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူတံခါးကိုလာ၍ ဖွင့်ပေးသော အခါ၌မူ၊ ရှေးကမဖိတ်မခေါ်ဘဲနှင့် လာသူအား သည်းခံမှုမရှိသည့် ဟန်မျိုးနှင့် မဟုတ်တော့ဘဲ၊ စိတ်ရှည်ဟန်ရှိပေသည်။ ယခင်က သူ့နှလုံးသားသည် ရတနာထည့်၍ပိတ်ထားသော ဩတ်နှင့်တူသည်။ ယခု၌မူ ဩတ်မှာ ပလာကျင်းနေလေပြီ။ သော့ခလောက်သည်လည်း ကျိုး၍နေလေပြီ။ အထောက်အခံလုံးဝကင်းမဲ့လျက် မှောင်ထဲတွင် စမ်း၍သွားနေရသည့်

အခါမျိုးတွင် ဆိုင်းလတ်၌ လေးလံထိုင်းမြိုင်း၍စိတ်ပျက်
 ဟန်ရှိသော အထိဥာဏ်ဖြစ်လာသည်မှာ အကူအညီလာ
 ခဲ့လျှင်၊ မိမိ၏ကိုယ်တွင်းမှ မဖြစ်နိုင် အပြင်အပမှသာ ဖြစ်
 ပေမည်ဟူ၍ဖြစ်လေရကား၊ အိမ်နီးချင်းအပေါင်းအသင်း
 တို့ကိုမြင်တွေ့ရသောအခါ သူတို့၏မေတ္တာတွင်ဆိုလှုံ အား
 ကိုးလိုသော ဆန္ဒမျိုးသိုးသိုးသန့်သန့် ပေါ်လာလေသည်။
 သူသည် ဒေါ်လီဝင်သာအောင် တံခါးကိုဟူ၍ ပေးသော်
 လည်း၊ ဒေါ်လီ၏ နှုတ်ဆက်ခြင်းကို မတုန်ပြန်ဘဲ ထိုင်ပါ
 ဟူသော သဘောနှင့် လက်တင် ကုလားထိုင်ကို လက်မ
 အနည်းငယ် ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်လီသည်
 ထိုင်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဝက်ဆီမုန့်များကို အုပ်၍လာ
 သော အဝတ်ဖြူကို ထုပ်ပြီးလျှင် သူ့တွင် အတည်ကြီး
 ဆုံးသော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“မနွေက ကျမ မုန့်ဖုတ်တယ် ဦးမာနာ။ ဝက်ဆီမုန့်
 ကလေးတွေဟာ နကိုကထက် ပိုပြီး ကောင်းလာတယ်။
 ရှင်သဘောကျယင် ဒီဝက်ဆီဖုတ်တွေကိုလက်ခံဘို့ ကျမ
 ပြောချင်ပါတယ်။ ကျမကတော့ တနှစ်လုံး ပေါင်မုန့်
 ကလေးဘဲ စားနေ ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒါမျိုးကို
 မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယောကျ်ားတွေရဲ့ ခံတွင်းက
 အတော် ရှိစရာ ကောင်းတာကလား။ ဘုရားသခင် မစ
 တော်မူခဲ့တဲ့ အတိုင်းဘဲ၊ သူတို့ရဲ့ ခံတွင်းက တမျိုးပြီး
 တမျိုးပြောင်းပြီး တွေ့တတ်တယ်”

ဒေါ်လိက ညှင်သက်စွာ သက်ပြင်းချပြီးလျှင် ဆိုင်းလတ်အားဝက်ဆီမုန့်များကို လက်ကမ်းလေသည်။ ဆိုင်းလတ်က ကျေးဇူး အထူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် သူ့အကျင့်အတိုင်း သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည့် အရာမှန်သမျှကို အနီးသို့ကပ်၍ ကြည့်လေသည်။ သူ့မိခင်၏ ကုလားထိုင်တွင် အပြင် ခံတပ်သဖွယ် ထွယ်ကပ်၍နေသော အရွှန်သည်ကုလားထိုင်နောက်မှဆိုင်းလတ်အား တလျှောက်လုံး ချောင်းကြည့်လေသည်။

ဒေါ်လိက “မုန့်ကလေးတွေပေါ်မှာ စာလုံးကလေးတွေ ကပ်ထားတယ်။ ကျမတော့ မဖတ်တတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူမျှ ဒီစာလုံးကလေးတွေ ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ သေသေချာချာမသိပါဘူး။ မစ္စတာ မေစီတောင်မျှ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစာလုံးကလေးတွေမှာ အဓိပ္ပာယ် ကောင်းကောင်း ပါပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တရားစင်မှာလဲ ဒီစာလုံး မျိုးတွေဘဲ ရေးထားတယ်။ ဘာစာလုံးတွေပါလိမ့် အရွှန်.....” ဟု ပြောပြီး သူ့သားကလေးကို မေးလိုက်လေသည်။

အရွှန်သည်လည်း သူ့အပြင်ခံတပ် ထဲသို့ လုံးလုံး ထွားထွားဆုတ်ခွါသွားလေသည်။

“အို.....သွားစမ်းပါ.....သိပ်ရှုပ် တာဘဲ ” ဟု သူ့မိခင်က ညှင်သာစွာဆိုလိုက်သည်။

“ဘာစာလုံးတွေဘဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ.....အဓိပ္ပာယ်က ကောင်းပါတယ်။ သူ့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲက ကျမတို့

အိမ်မှာ ဒီစာလုံးကလေးတွေကို တံဆိပ်အဖြစ်ထားတယ်
 လို့ ဘင်ကပြောတယ်။ သူ့အမေလဲ ကိတ်မုန့်တွေပေါ်
 မှာ ဒီစာလုံးကလေးတွေ ကပ်တာတဲ့။ ကျမလဲအမြဲဘဲ
 ကပ်တယ်။ အကောင်းဆိုတာထိရယင် ဒီလောကကြီးမှာ
 အကောင်းလိုနေတာမို့ ဒီလိုလုပ်တာဘဲလေ.....”

“စာလုံးကလေးတွေက I. H. S. တဲ့” ဟု ဆိုင်းလတ်
 က ဖတ်ပြလိုက်ရာ၊ ဆိုင်းလတ် စာတတ်ကြောင်း သိရ
 သည်နှင့်အေ့ရှန်သည် ကုလားထိုင်ဘက်မှ လှည့်ကြည့်
 လေသည်။

“ဪ.....ရှင်ဖတ်တတ်သားဘဲကို၊ ဘင်က ကျမကို
 ခဏခဏဖတ်ပြပေမဲ့ ကျမ မေ့မေ့ သွားတယ်။ စာလုံး
 ကောင်းတွေကို မေ့တာအင်မတန်ဆိုးတာပေါ့။ ဒီစာလုံး
 တွေဟာ စာလုံးကောင်းတွေဘဲ။ နို့မို့ယင် ဘုရားရှိခိုး
 ကျောင်းမှာ ဒီစာလုံးမျိုးရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့
 ကျမလဲ ဒီစာလုံး တွေကို ပေါင်မုန့်တွေ ကိတ်မုန့်တွေ
 ပေါ်မှာ တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မုန့် ပွတက်တဲ့အခါ စာလုံး
 တွေ ကပ်မနေဘဲရှိတတ်တယ်။ ကျမဆိုခဲ့တဲ့ အထိုင်းဘဲ
 အကောင်းဆိုယင် လောကကြီးမှာ လိုအပ်တာဘဲ။ ဒီ
 စာလုံးတွေက ရှင့်ကိုကံကောင်း ဆောင်ခဲ့လိမ့် မယ်လို့
 ကျမမြော်လင့်ပါတယ် ဦးမာနာ။ ဆဲဒီလို ဆုတောင်းနဲ့
 ကျမ ဒီမုန့်ကလေးတွေကို ရှင့်ဆီယူလာခဲ့တာဘဲ။ စာလုံး
 ကလေးတွေက အဓိပ္ပါယ် ကောင်းကို ဆောင်ပါတယ်
 ရှင်.....”

ဆိုင်းလတ်သည် ဒေါ်လီကဲ့သို့ပင် စားလုံးကလေးများ
 ၏အဓိပ္ပာယ်ကိုမဖော်ထုတ်တတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လီ
 ၏လေးအေးဖြင့် ပြောသော စကားအရ သူ့အား စိတ်
 ချမ်းသာမှုရစေရန် ရည်သန်သည် ဟူသော အချက်ကို
 အထင်မှားစရာအကြောင်းလမ်းမရှိပေ။ သူသည် ယခင်
 ကထက်ပို၍လေးနက်သော စေတနာဖြင့် “ကျေးဇူးတင်
 ပါဘယ်။ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုလေ
 သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် မုန့်များကိုချထားကာ အဓိပ္ပာယ်
 ကောင်း ရှိသည်ဆိုသော စာလုံးများက သော်လည်း
 ကောင်း၊ ဒေါ်လီ၏ စေတနာ သော်လည်းကောင်း၊ မုန့်
 ကလေးများက သော်လည်းကောင်း၊ သူ့အား အကျိုး
 ထူးထူး ခြားခြား ပြုနိုင်ထိခွဲမည်ဟု မထင်ဘဲ တွေဝေ
 လျက်ထိုင်နေလေတော့သည်။

“အင်း..... ကောင်းတယ် ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာဘဲ
 ရှိရှိ၊ ကျမတို့ထိုအပ်နေတာဘဲ” ဟု ကောင်းသော စကား
 ကို အမှတ်မထင် စွန့်ပစ်ခြင်း မပြုတတ်သော ဒေါ်လီက
 ထပ်၍ ဆိုလေသည်။ သူသည် ဆက်၍ ပြောဆိုက်တွင်
 ဆိုင်းလတ်အား သနားဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ “ဒီနေ့
 မနက်တုရားရှိခိုးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံမကြားဘူး
 လား ဦးမာနာ။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတာ မသိဘူး ထင်
 တယ်။ တယောက်ထဲနေတော့ နေ့တွေ ရက်တွေတောင်
 မမှတ် မိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ရှင့်ရက်ကန်း သံကြောင့်

ခေါင်းလောင်းသံကို မကြားရဘူး ထင်တယ်။ ပြီးတော့
လဲ ဆီးနှင်းကျယ် အသံကို မကြားနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကြားပါတယ် ” ဟု ဆိုင်းလတ်က ဆို
သည်။ သူ့ အဖို့ တနင်္ဂနွေနေ့ ထိုးသော ခေါင်းလောင်းသံ
မှာ ထိုနေ့၏ ထူးခြားချက်မျှသာဖြစ်သည်။ မြင့်မြတ်သည့်
သဘောမသက်ရောက်တော့ချေ။

“ဖြစ်ရပေလေ” ဟု ဒေါ်လိကဆက်၍မပြောခင် ဆို၍
ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှဆက်၍ပြောသည်။ “တနင်္ဂနွေ
နေ့မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မသွားဘဲ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို (အကုသိုလ်) သန့်ရှင်းအောင် မလုပ်တာ
သနားစရာပေဘဲ။ အသားကင်စရာရှိလို့ တကိုယ်ထည်း
ဖြစ်နေတာနဲ့ ပစ်မထားခဲ့နိုင်ဘူး ဆိုတာလဲ သနားစရာ
ပေါ့။ ဒီလိုဆိုပင် ပေါင်မုန့်ဖိုရှိသားဘဲ။ ရှင်ကင်ချင်တဲ့
အသားကိုယူသွားပြီး နှစ်ပဲနီလောက် ပေးပြီး အိုးကင်း
ပေါ် တင်ခိုင်းနိုင်သားဘဲ။ အပတ်စဉ်တော့လဲ ဘယ်
ဟုတ်မလဲလေ။ ဒီလိုတော့ ကျမကိုယ်တိုင်လဲ အပတ်စဉ်
မလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ပူပူနွေးနွေးကလေး
စားရအောင် လုပ်ဖို့တော့ သင့်တာပေါ့။ တနင်္ဂနွေနေ့စာ
ဘို့ဟာ စနေနေ့က မစီမံနိုင်ရဘူးလို့ ဘယ်ရှိမလဲ။ ဒါပေမဲ့
အခုလို ခရစ်စမတ်နေ့ မျိုးမှာ ရှင်ဉာဏ်ကို မုန့်ဖုတ်ဆိုင်
ယူသွားပြီးချက်ခိုင်းပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားပြီး
ခရစ်စမတ် အပြင်အဆင်တွေကို ကြည့်၊ ဓမ္မသီချင်းဆို
တာနားထောင်ပြီး ဘုရားဆုတောင်းဖို့ ကောင်းသပေါ့။

ရှင်ဟာဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ပြီး အားလုံးနည်းတူလုပ်
နိုင်ပါတယ်”

ဆိုင်းလတ်သည် ငြိမ်၍ နေသည်။ ဒေါ်လီက ဘုရား
ကျောင်းသို့သွားရန် အကြံပေးချက်ကို သဘောတူလက်ခံ
ချင်စိတ်မရှိချေ။ သူသည် သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
ပြောစရာ ဆိုစရာ ကလေးများမှ အပ စကားပြောရန်
အလေ့အကျင့်မရှိရကား၊ အရေးတကြီး ကိစ္စမကြုံသမျှ
စကားလုံးများလွယ်လွယ်ကူကူရှာ၍မရဖြစ်နေလေတော့
သည်။

အေဂ္ဂန်သည် ကြောက်စရာကောင်းသည့် ရက်ကန်း
သည်ကြီး၏ အနီးတွင်နေနေကျဖြစ်သွားသည့်အလျောက်
သူ့မိခင်ဘေးဘက်သို့တိုးလာလေသည်။ ဆိုင်းလတ်သည်
သူ့အားယခုမှသာမြင်တွေ့ရဟန်ဖြင့် ဒေါ်လီ၏စေတနာ
ကိုတုန့်ပြန်သည့်အနေနှင့်ကလေးအား ဝက်ဆီမုန့်ကလေး
တဖဲ့ကိုပေးလေသည်။ အေဂ္ဂန်သည် လန့်၍ နောက်တွန့်
သွားပြီးလျှင်သူ့မိခင်၏ ပခုံးကို ခေါင်းနှင့်ပွတ်တိုက်ပြီးမှ
မုန့်ရရန်အရေးတွင် စွန့်စား၍ လက်ကမ်းလိုက်သည်ဟု
ယူဆမိလေသည်။

သူ့မိခင်ကသူ့အား ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင်
“အေဂ္ဂန် နင်မရှက်ဖူးလား။ အခုလောက်နဲ့ မုန့်စားချင်
လောက်အောင် မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူးဟယ်။ သူက အင်မ
တန်အစားကောင်းတာ။ သူဟာ ကျမရဲ့သားအငယ်ဆုံး

ဘဲ။ကျမရော့သူ့ အဖေကပါမျက်စိအောက်ကအပျောက်
မခံနိုင်လို့ သူ့ပျက်စီးနေတယ်”ဟု ဆိုလေသည်။

သူသည် သူ့သားကလေး၏ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေး
လျက် “ဒီလိုကလေးမျိုး” ကိုမြင်တွေ့ရခြင်းသည် ဦးမာနာ
အဖို့ကောင်းသည်ဟု တွေးထင်မိလေသည်။ သို့ရာတွင်
မီးဖို တဖက်၌ ထိုင်နေသော မာနာကမူ နှင်းဆီသွေး
မျက်နှာကလေးကို အမဲစက် နှစ်စက်ပါသော ဝိုင်းဝိုင်း
သဏ္ဍာန်တချို့သာဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

ဒေါ်လိက ဆက်၍ ပြောလေသည်။ “သူ့ အသံက
ဌက်သံလိုဘဲ။ သူ့ အဖေက သင်ပေးလို့ သူ့ခရစ်စမတ်
သီချင်းဆိုတတ်တယ်လို့ ရှင်ထင်မှာမဟုတ်ဖူး။ ကောင်း
တဲ့ တေးသံကို မြန်မြန်တတ်တယ် ဆိုတော့ သူဟာ လူ
ကောင်းကလေးဖြစ်ဖို့ အချက်ပဲလို့ ကျမတော့ ထင်မိ
ပါတယ်။ လာစမ်း.....အရွှေနဲ့.....မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဦးမာ
နာကို သီချင်းဆိုပြုလုပ်စမ်း.....လာပါ”

အရွှေနဲ့က ခေါ်သည်ကို မလာဘဲ သူ့မိခင်၏ ပခုံး
ကိုသာ ခေါင်းနှင့်ပွတ်၍နေလေသည်။

“အို.....ဒါဟာဆိုးတာဘဲ။ မတ်တတ်ရပ်ပါလို့ အမေ
ပြောတဲ့အခါလုပ်မှပေါ့။ မင်းသီချင်းဆိုပြီး စားဘို့မုန့်ကို
မေမေကိုင်ထားမယ်” ဟု ဒေါ်လိက ညှင်သာစွာပြော
လေသည်။

အရွှေနဲ့သည် အကာအကွယ်သာရှိပါမူ ဘီလူးကိုပင်
သူ့အစွမ်း ပြချင်လှတော့သည်။ ထိုကြောင့် သူသည်

လက်ဖခါးများဖြင့် မျက်စိကိုပွတ်၍လက်ကြားထဲမှ ဦးမာ
 နာ အကယ်ပင် သိချင်း နားထောင်လိုသလောဟု သိရ
 အောင် ချောင်းကြည့်ခြင်း တည်းဟူသော ရှက်ဟန်
 အနည်းငယ် ပြုပြီးသည့်နောက် သူသည် နောက်ဆုံး၌
 ခေါင်းကိုမတ်၍ စားပွဲနောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်
 သည်။ ယင်းသို့ ရပ်လိုက်သော အခါ စားပွဲပေါ်တွင်
 ဇာတွန်များ အထက်ပိုင်းသာပေါ် နေသဖြင့် ကိုယ်ကာယ
 မရှိသော နတ်သူငယ်၏ ခေါင်းကလေးနှင့် တူလေသည်။
 သူသည်ကြည်လင်စူးရှသောအသံကလေးနှင့် တတောက်
 တောက် အဆက်မပြတ် ထုနေသော တူသံနှင့် တူသည့်
 တေးသွားရှိသည့် သိချင်းကို (အောက်ပါအတိုင်း) ဆို
 လေသည်။

“ရှင်ပျော်သော လူကြီး မင်းများ၊ ဘုရားသခင်က
 သင်တို့အား နားခွင့်ပေးပါစေ။

သင်တို့အား ဘာမျှထိတ်လန့်စေမှုမဖြစ်ပါစေနှင့်။

အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကယ်တင်သူ ရှေ့
 ခရစ်သည် ခရစ်စမတ်နေ့တွင် ဖွားတော်မူပေသည်”

ဒေါ်လီသည် ကြည်ညိုသော မျက်နှာထားနှင့် နား
 ထောင်လျက် မာနာအား ဤတေးသံသည် ဘုရားရှိခိုး
 ကျောင်းသို့တက်ရန် ဆွဲဆောင်ရာတွင်ကူညီထိခွဲမည်ဟု
 ယုံကြည်မှုဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်နေလေသည်။

အေဂ္ဂုန်ဆို၍ပြီးသည့်အခါ သူက “ဒါဟာခရစ်စမတ် တေးသံဘဲ” ဟု ဆိုကာ အေဂ္ဂုန်အား မုန့်ကလေးကိုပေး လိုက်လေသည်။ “ခရစ်စမတ်တေးသံကို နှိုင်းယှဉ် နိုင်တဲ့ တခြားတေးသံမရှိဘူး။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဒီတေးသံ ဟာဘယ်လိုလဲဆိုတာဦးမာနာဘဲချင့်ချိန်ကြည့်ပေတော့။ ဆသ့်တပေါက် ငြွေနဲ့ တေးဆိုသံတွေ ကြားရယင် ရှင် သဘောသိပ်ကျမှာဘဲ။ လောကကြီး မကောင်းကြောင်း တွေကို မပြောချင်ပါဘူး။ ကျမတို့ထက် သိတဲ့တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စိမံထားတဲ့အတိုင်းဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရက်သောက်ကြ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့ မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ နဲ့ မသေနိုင်ဘဲ ဝေဒနာခံစားနေရတာ တွေကို မကြာခဏ တွေ့ရတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထိ ကောင်းတဲ့ နေရာ အကြောင်းကြားရယင် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာမိတာပေါ့ ရှင်။ ခလေးဆိုတာ ကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား ဦးမာနာ” ဟု မေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့.....သိပ်ကောင်းပါတယ်” ဟု ဆိုင်းလတ် က အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သည်။

တူထုသံနှင့်တူသော တေးသွားနှင့် ခရစ်စမတ် တေး သံသည် သူ့နားတွင် ထူးဆန်းသော တူရိယာသံဖြစ်နေ သည်။ ဓမ္မသီချင်းနှင့်မတူဘဲ ဒေါ် လီဆင်သကဲ့သို့ အကျိုး မသက်ရောက်ချေ။ သို့ရာတွင် ဆိုင်းလတ်က ကျေးဇူး တင်ကြောင်းပြလိုလှသည်။ ယင်းသို့ပြရန် အေဂ္ဂုန်အား

ရန်အနည်းငယ်ထပ်၍ပေးသည့် နည်းကိုသာ တွေးမိလေသည်။

“အို.....တော်ပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမာနာ” ဟု ဒေါ်လိက အေရူန့်လိုလိုလားလား ကမ်းသော လက်ကိုဆွဲချလိုက်ပြီးလျှင် ပြောလေသည်။ “ကျမတို့ အိမ်ပြန်ကြအုံးမယ်။ ကျမ နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဦးမာနာ။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးဆိုယင် ကျမလာပြီးရှင်းလင်းပေးပါမယ်။ ထမင်းလဲချက်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့လို့ ကျမတောင်းပန်ပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကာယအတွက်ရော စိတ်အတွက်ရော မကောင်းပါဘူးရှင်။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ရှာလို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံဟာ ဆီးနှင်းများ ပျောက်သွားသလိုပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ တိုင်အောင် သုံး၍မကောင်းပါဘူး။ ကျမရှင်ကို ထဲထဲနေနေပြောတဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ကျမကတော့ ရှင်ကောင်းစေချင်လို့ပါဘဲ။ အေရူန့်.....ဦးညွတ်လိုက်”

ဆိုင်းလတ်က “ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြောပြီးလျှင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်လိ ပြန်သွားသောအခါဆိုင်းလတ်သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေတော့သည်။ ယခုညွှတ်မရှိမှ ရက်ကန်းကို အေးအေးဆေးဆေး ရက်ပြီး ညည်းညူနိုင်တော့မည်ဖြစ်၍ စိတ်သက်သာရာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်လိက ဆိုင်းလတ်အား သူ၏ ရိုးသားသော အမြင်နှင့်ပြော၍ နှစ်သိမ့်မှု ပြုသော်

၇

နှစ်သစ်ကူးမတိုင်မီနေ့က လင်နှစ် ဗယား

ရေးဗထိရွာတွင် ခေါင်းလောင်းများသည် ရှင်လန်းစွာ ထိုးကြလေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ တနှစ်လုံးထက် ပို၍ပြည့်လေသည်။ ကျောင်းခန်းထဲတွင် ဆင်ယင်ထားသော စိမ်းညိုညို သစ်ကိုင်းများအောက်တွင် နိမြန်းသော မျက်နှာများကို တွေ့ရသည်။ ထိုမျက်နှာ များမှာ သာမန်ထက်ပို၍လှင်ကိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း မွေးကြိုင်လှသော ပေါင်မုန့် မီးကင်နှင့် ဘီယာအရက်တို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ခရစ်စမတ်အခါသမယမှအပ မတွေ့နိုင်သော စိမ်းညိုညိုသစ်ကိုင်းများ၊ မကြားနိုင်သော ဓမ္မသီချင်းများ၊ တေးသံ များနှင့် ရှည်၍ထူးခြားသော ဂုဏ်ပိသေသ များကြောင်း ကြိုခဲလှသည့် အချိန်အခါ၌သာဆိုသော “အသနေးရှင်ကရီ” ဓမ္မတေးသံတို့သည် လူကြီးလူငယ်မဟူ အားလုံးသော သူတို့အား ဤမဟာပထဝီ၌ သော်လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ဘုံ၌သော်လည်းကောင်း၊ ကြီးကျယ် ထူးခြားသော အဖြစ်ကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟူသောယုံကြည်ချက်ကြောင့် ထူးခြားတက်ကြွသောစိတ်မျိုးဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။ ထိုနောက် မျက်နှာနီ များသည် ညိုသော နှင်းကြား ထဲမှ

သူတို့အိမ်သို့ ပြန်ကြလေပြီ။ သူတို့အဖို့ တနေ့လုံးသည် အားလပ်ချိန်ဖြစ်လေပြီဟုစိတ်တွင်ထင်မှတ်ကြလေသည်။

မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကက်စ်၏မိသားတရု ဆုံစည်းသည့်ပွဲတွင် ဒန်စတန်အကြောင်းကို မည်သူမျှမပြောကြချေ။ သူမရှိ၍ မည်သူမျှဝမ်းမနည်း။ သူ သိတ်ကြာကြာ မလာဘဲ နေမှာလားဟု စိုးရိမ်မှုလည်းမဖြစ်ကြချေ။

ခရစ်စမတ်နေ့တွင် ပြုလုပ်သော ဂျော်ပွဲ စားပွဲသည် မိသားတရုတို့အဖို့သာဖြစ်၍ အိမ်နီးကြီးတွင် အထူး ကြီးကျယ်လှသည့် ပွဲမဟုတ်ချေ။ နှစ်သစ်ကူးနေ့ မတိုင်မီနေ့ညတွင် ကျင်းပသော ကပွဲကြီး သည်ကား မြေပိုင်ရှင်ကက်စ်၏ ညွှော်ဝတ်ကြေငြိန်မှုကို ဖော်ပြသောပွဲ ဖြစ်လေသည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးသာမက ရှေးအထက်ထက် ဘိုးဘေး လက်ထက်ကပင် ဤကပွဲမျိုးကို အစဉ်အဆက် ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်အခါ၌ ရေးဗလီနှင့် တာလေးရွာများရှိ ရွာမျက်နှာဖုံးတို့သည်တွေ့ဆုံ၍ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောဆိုပြုမူကြလေသည်။ လူချင်းဝေး၍ ကဲ့နေကြသော မိတ်သင်္ဂဟများ၊ နွားငယ်များ ထွက်ပြေးရာမှ တဦးနှင့်တဦးအထင်မှား၍ ခတ်တန်းတန်း နေခဲ့ကြသော မိတ်သင်္ဂဟများ၊ တွေ့သည့် အခါသာ ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက် ပြောဆိုကြသောမိတ်သင်္ဂဟများသည် ထိုကပွဲကို စောင့်မြော်နေကြကုန်၏။ ထိုအချိန်အခါ၌ မြင်း၏ နောက်ကုန်းတွင်ထိုင်၍ထိုက်လာသောမိန်းမများသည် ညနေပိုင်း ဝတ်စားရန် အဝတ်အစားများသာမက အခြား ပစ္စည်း

များပါသော သေတ္တာကြီးများကို ပို့နှင့် ကြလေသည်။
 ယင်းသို့ တညနေစာအတွက် အဝတ်အစား သာမက
 ထည့်၍လာခြင်းမှာ ကပွဲသည် မြို့ပေါ်ရှိ ကပွဲများကဲ့သို့
 တညနေထည်းနှင့်ပြီးဆုံးသွားသည့် ကပွဲမျိုး မဟုတ်ပေ။
 ထိုကပွဲတွင်စားစရာသောက်စရာများကို အားလုံး စားပွဲ
 ပေါ်တွင် တင်ထား၍ အိပ်ရာများ ရှားပါး လှချေသည်။
 အိမ်နိကြီးမှာ ထိုကပွဲအတွက် ရိက္ခာများကို စစ်တပ်
 အစိုင်းခံရသော ခံတပ်တွင် ရိက္ခာသွင်းထား သကဲ့သို့
 မြောက်မြားစွာသွင်းထားလေသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ခင်း
 ရန် ငန်းမွေးအခင်းများမှာ အနှစ်နှစ်အလလက ငန်းများ
 ကို အစဉ်အဆက် သတ်၍ စားပြီးလျှင် ငန်းမွေးများကို
 အခင်းချုပ်ထားကြသောကြောင့် များပြားလှစွာ၏။

ဂေါ်ဒေဗဒီးကကပ်သည် နှစ်သစ်ကူးပွဲသို့ နန်စီလမ်းမိ
 တား လာမည်ဖြစ်သဖြင့် ရှူးရှူးမိက်မိက် မြော်လင့်ချက်
 မျိုးဖြင့် မြော်လင့် တောင့်တ နေလေသည်။ သူ့အဖေ
 ဖြစ်သော “စိုးရိမ်ခြင်း”က သူ့အား ပုပ္ဖုဆာဆာပြောဆို
 သတိပေးသည်ကို နားမထောင်ဘဲ မကြား ချင် ယောင်
 ဆောင်၍နေလေသည်။

“ဒန်စီမကြာခင် အိမ်ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ သူလာယင်
 ပေါက်ကဲ့မှုကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်း သူ့ကို နှုတ်ငြိမ်အောင်
 ဘယ်လိုလာဘ်ထိုးမလဲဟု စိုးရိမ်ခြင်းက မေးသည်။

“အို.....နှစ်သစ်မကူးခင် သူပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ပါ
 သူး။ ဒီတော့ ငါ နန်စီအနားထိုင်မယ်။ နန်စီနဲ့ တွဲကမယ်။

နန်စီက မကြိုက်ချင်သလိုလိုရှိပေမဲ့ ငါ့ကို သူ့ မျက်စိကျ လိမ့်မယ်’

“ဒါပေမဲ့ တဖက်ကငွေထိုနေတယ်။မင်းအမေရဲ့ စိန် ရင်ထိုး မရောင်းဘဲနဲ့ ဒီငွေဘယ်ကရမှာလဲ။ မင်း ဒီငွေ မရယောင်တော့.....” ဟု စိုးရိမ်ခြင်းက ကျယ်လောင်စွာ ပြောလေရာ-

“အို..... ဒါကတော့ ဒီပြဿနာ ပြေ သွား အောင် တခုခုဖြစ်လာအုံးမှာပေါ့။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ နန်စီနဲ့ တွေ့ ရတဲ့ စည်းစိမ်က လက်နီးနေတယ်။ နန်စီလာနေပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေက မင်း သူ့ကိုမယူ နိုင်အောင် အခြေမျိုး ဖန်တီးပေးမယ်ဆိုယောင်၊ မင်းဘာ ကြောင့် မယူနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ အကြောင်းပြရမယ် ဆိုယောင်.....”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ငါ့ကိုလာပြီး ဒုက္ခပေးမနေစမ်း ပါနဲ့။နန်စီက ငါ့ကိုကြည့်တဲ့အခါ နန်စီရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို မြင်ရတော့ သူ့ငါ့ကိုကြိုက်ပြီးဆိုတာ ငါသိရပြီကွ”

စိုးရိမ်ခြင်းသည် (ဂေါ်ဒဖရီးက တားသော်လည်း) ဆူညံသော ခရစ်စမတ် ပွဲလာများကြားတွင် တထွတ် တွတ် ဆက်၍ပြောနေလေသည်။

ဂေါ်ဒဖရီးသည် နန်စီအနီးတွင် နေရ၍ ကြေးနပ်ပြီး မေ့လျော့ခြင်း အရည်ကို သောက်လျက်၊ အခြားအချိန်

ကာလ၌ဖုံးကွယ်ထားသော သူ့ အဆက်ကြောင့် ပျော်ရွှင် ရာတွင် သောကနောနေခဲ့ငြားသော်လည်း ယခုအခါ ထို သောက ပြေပျောက်၍ နေစဉ် ဂေါဗုဒ္ဓါ၏ ဇနီးသည် နှင်းဖုံးထွက်ရှိသော ရေးဗသို ရွာလမ်းကြားများတွင် ကလေးကိုချီ၍ မမှန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြေးပြေး ယွှောက်၍လာနေလေသည်။

နှစ်သစ်ကူးနေ့ မတိုင်မီ တနေ့၌ ယင်းသို့ ရေးဗသိုရွာ သို့ထွက်လာခြင်းမှာ ဂေါဗုဒ္ဓါက ဒေသအလျောက်သူ့ အား မယားဟု ဝန်ခံမည့်အစား အသေခံလိုက်မည်ဟု ပြောခဲ့သဖြင့် လက်စားချေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ကြိုတင်၍ ရည်မှန်းထားသော အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ နှစ်သစ်ကူး အကြိုနေ့တွင်အိမ်နီးကြီး၌ ပွဲအကြီးအကျယ် ကျင်းပလိမ့် မည်ဆိုသည်ကို သူထိသည်။ သူ့လင်သဟ်သည် ဇနီးဖြစ် သည့်သူ့ရှိကြောင်းကိုမူနှလုံးသားနောက်ပိုင်းအမှောင်ဆုံး နေရာတွင်ထားကာ (မိန်းမပျိုတို့အား) ပြုံး၍ နေမည်။ (မိန်းမပျိုများကလည်း သူ့ကို) ပြုံးကြမည် ဆိုသည့် အကြောင်းကိုလည်း သူထိလေသည်။ (ယင်းသို့ပျော်ရွှင် နေခိုက်တွင်) သူသည် သူ့လင်၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ဖျက်ဆီး မည်။ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်နုတ်နုတ်နှင့် တခါက အလှ ဆုံးပျိုမေနည်းတူ လှပ ချောသော်လည်း ယခုအလှပျက် ၍နေသော မျက်နှာဖြင့်သူ့ ဖခင်၏ ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးများ နှင့်တူသော ဆံပင်မျက်လုံးတို့ရှိသည့်သူ့ ရင်ခွေးကလေး ကို ချီထွက် မြေပိုင်ရှင်ကြီးထံသို့ဝင်၍ မိမိမှာ မြေပိုင်ရှင်

ကြီး၏ သားကြီး၏ ဇနီးဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောဆို ပေမည်။ ဒုက္ခ ရောက်နေ သူတို့သည် မိမိတို့၏ ဒုက္ခမှာ မိမိတို့ကဲ့သို့ ဆင်းရဲဒုက္ခ မရောက်သူတို့က ပြုမှားသော ကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု မထင်သည့်အခါ ဟူ၍ ရှိခဲ့လှ သည်။ ဧဝံ လီသည် သူ့ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်နုတ်နုတ် နှင့်နေရသည်မှာ သူ့ လင်က ပစ်ထား၍မဟုတ်။ သူ့ ကိုယ် ရောစိတ်ပါ ကျန်ခံနေသော ဘိန်းတည်းဟူသော သရဲကြီး ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ထိလေသည်။ သူသည် ဘိန်းသရဲကြီး အား သူ့ ကိုယ်နှင့် စိတ်ကို ပုံအပ်ခဲ့သော်လည်း သူ၏ အစား အသောက် ဝအောင်မစားရရှာသော ရင်ဆွေးကလေး ကိုကား မပေးအပ်ပေ။ သူ့ နှိမ့်သော မိခင်မေတ္တာက မပေးအပ်နိုင်ဟု ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။ သူသည် ထိုအချက်ကို သိ၏။ သို့သော် ဘိန်းမမြိန်းသည့်အခါ ဒုက္ခရောက်သည်ကို တွေ့ကြုံခံစားရစဉ်တွင် သူ၏ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် လူတန်း မစေ့ ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာသော စိတ်အာရုံ သည် ဂေါဒဖရီး အ ပေါ်တွင် ထားရှိသော အာဃာတ တရား အဖြစ်သို့ ပြောင်းလွှဲ သွားလေတော့သည်။ သူ (ဂေါဒဖရီး) က ချမ်းသာသည်။ အကယ်၍သာ သူ့ မှာ သားမယား၏ အခွင့်အရေးများရခဲ့လျှင် သူလည်း ချမ်း သာပေမည်။ ဂေါဒဖရီးက သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည့် အတွက် နောင်တရနေသည်။ ဒုက္ခရောက်နေသည်ဆိုသည့် ယုံကြည်မှုသည် ဧဝံ လီ၏ လက်စားချေထိုသော ဆန္ဒကို ပြင်းပြစေတော့သည်။

ဒေါ်လီသည် ခပ်စောစော ကပင် ထွက်လာခဲ့၏။ သို့သော်လမ်းထွင် ကြန့်ကြာခဲ့လေသည်။ သူသည် ပူနွေးသော တင်းကုပ်တွင် ဝင်၍ နားပြီးလျှင် စောင့်နေပါမူ ဆီနှင်းများအကျရပ်လိမ့်မည်ဟု ဖျင်းရိသည့် အလျောက် ယုံကြည်မိလေသည်။ သူ စောင့်ဆိုင်းသည်မှာ သိရသည်ထက် ပို၍ ကြာသွားသဖြင့် ယခုသူသည် ဆီးနှင်းများ ပိုတ်ဖုံးလျက်ရှိသော မည်ညာသည့် လမ်းကြားရှည်များထဲတွင် ရောက်၍ အချိန် နောက်ကျနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ လက်စားချေမည် ဟူသော ဆန္ဒ၏ ထွပ်ရှားမှုကပင်။ သူ့ စိတ် ကို တင်း ထား စေ ခြင်း ဌာ မစွမ်းသာချေ။ ခုနစ် နာရီ ထိုးလေပြီ။ သူသည်လည်း ရေးဗယို ရွာနှင့် မဝေးလှ တော့ချေ။ သူသည် ဆင်တူလမ်းကြားများကို မကွမ်းကျင်ရကား ခရီးဆုံးသို့ တိုင်ရောက်ခါနီးပြီဆိုသည်ကိုမထိချေ။ သူသည် (ပင်ပန်းလွန်းလှ၍) နှစ်ထိမ့်သူ လိုနေလေသည်။ သူထိသော နှစ်ထိမ့်သူ မှာကား သူခါးပိုက်တွင်းတွင်ပါလာသော သူနှင့်အကျွမ်း ဝင်လှသည့် သူရဲပင်ဖြစ်သည်။ သူသည်ခဏမျှ ချီတုံချတုံ ဖြစ်လိုက်ပြီးလျှင် မည်းနက်သော အကျန်ရည်ကိုဆွဲထုတ်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းနှင့် တေ့လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန် အခါ၌ပင် မိခင်မေတ္တာက (သိန်းကြောင့်) မေ့မြောသွားခြင်းထက် ဒုက္ခရောက် သော်လည်း သတိ မမေ့လျော့ခြင်းက ပို၍ လိုအပ်သည်ဟု တောင်းပန် ပြောဆို၏။ တကိုယ်လုံးနာကျင်နေသော်လည်း၊ ထိုပင်ပန်းမှာ ချစ်လှ

စွာသော ကလေးကို သယ်ဆောင်လာသည့် လက်များ ထုံထိုင်း၍ပြေကျခြင်းထက် ပို၍ကောင်းပါသည်ဟု မိခင် မေတ္တာကဆိုလေသည်။ (တမုဟုတ်ခြင်းပင်လျှင် မော်လီ သည်တချခုကိုထွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုထွင့်ပစ်လိုက်သော အရာမှာ အနက်ရည် မဟုတ်တော့ဘဲ ပုလင်းလွတ် ဖြစ် လေတော့သည်။ သူသည် ဆက်၍ ဈေးကမ်းနေသည်။ မိုး ပေါ်၌တိမ်များသည်ကွဲနေကြကုန်၏။ တိမ်များကွဲသဖြင့် မကြာခဏ ကြယ်ရောင်ကလေးများ ထွန်းလာ၏။ သို့ရာ တွင် ဆီးနှင်းအကျ ရပ်သွား သည့်နောက် ခိုက်ခိုက်တုန် အေးသောလေသည်တိုက်ခတ်လျက်ရှိသောကြောင့် တိမ် များလွင့်နေသဖြင့် ကြယ်များမှာပြန်၍ တိမ်ဖုံး သွားလေ သည်။ သူသည်လမ်းဈေးကမ်းယင်း ဝိုက်ခြည်းသည်ထက် ဝိုက်ခြည်းလာပြီးလျှင်၊ သူ့ရင်ခွင်ရှိ အိပ်နေသောကလေး ကို ဆုပ်ကိုင်ရာတွင် စိတ်မပါသည်ထက် မပါဖြစ်၍နေ လေသည်။

သရဲသည် တဖြည်းဖြည်း သူ့အလိုသို့ ဆွဲငင်လျက်ရှိ သည်။ အအေးခါတ်နှင့်ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် သူ၏အကူ အညီများဖြစ်သည်။ မကြာခင်ပင်လျှင် ဧေါလီ၌အနာဂတ် တချလုံးကိုပိတ်ဖုံးကာကွယ်သည့်ချက်ခြင်းလိုချင်လှသည့် ပြင်းပြသောဆန္ဒမှအပ၊ အခြားအရာဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ ထိုဆန္ဒသည်ကား လှဲ၍ အိပ်လိုက် ချင်သော ဆန္ဒပင် တည်း။ သူသည်ခြံစည်းရိုးမကာဆီးသော နေရာသို့ရောက် လာသည်။ ထိုမှတဖန် ဖြူဖွေးကျယ်ဝန်း၍ ကြယ်ရောင်

တောက်လျက် ရှိသော နေရာတလျှောက် အရမ်းသွား
 ခဲ့လေသည်။ ထိုနောက်သူသည် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးပွင့်ဝါ
 ချုံကလေးအနီးတွင် တဖြည်းဖြည်းလှေ့ချလိုက်သည်။ ချုံ
 ကလေးမှာ ခေါင်အုံး အဖြစ် အလွယ်တကူ ဖြစ်တော့
 သည်။ ဆီးနှင်းပြင်မှာလည်း နူးညံ့သော အိပ်ရာဖြစ်ပေ
 တော့သည်။ သူသည် သူ့အိပ်ရာအေးကြောင်းကိုလည်း
 မဆီတော့။ သူ့ရင်သွေးနိုး၍ သူ့ကိုခေါ်ကာ ငိုမြည် မည်
 ကိုလည်း ဂရုမပြုတော့ချေ။ သို့ရာတွင် သူ့လက်မောင်း
 များသည် သဘာဝစိတ်အတိုင်းပြေ၍မကျသေး၊ ကလေး
 ကို ဖက်၍ ဆုပ်၍ ထားပေ သေး၏။ ကလေးမှာလည်း
 ဇာနားတပ်ပုခက်တွင် ထွဲ၍ သိပ်ထားသကဲ့သို့ ညင်သာ
 စွာအိပ်၍သာနေလေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌လုံးလုံး
 လျှားလျှားမူးမေ့ခြင်း ရောက်ရှိလာလေပြီ။ လက်ချောင်း
 ကလေးများသည် ပြေသွားကြလေပြီ။ လက်သည်လည်း
 မကွေးတော့ချေ။ ကလေး၏ ဦးခေါင်းကလေးမှာ ရင်ခွင်
 ထဲမှ လန်ကျလေရာ၊ မျက်လုံး ပြာကလေးများ ပွင့်လာ
 ပြီးလျှင် ပြန်ကျယ် အေးမြ၍ ကြယ်ရောင် တောက်နေ
 သော နေရာကိုမြင်လေသည်။ ပထမ၌စိတ်တိုသော အသံ
 ကလေးဖြင့် “မေမေ” ဟု အော်လိုက်သည်။ ထိုနောက်
 ခေါင်းအုံးထားသော လက်မောင်းနှင့် ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြန်
 ရောက်အောင်ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင်ကလေး၏ အသံကို
 မိခင် မကြားရတော့ပြီ။ ခေါင်းအုံး ဖြစ်သော မိခင်၏
 လက်မောင်း သည်လည်း နောက်သို့သာ လျှောက်လျက်

ရှိလေပြီ။ ကလေးသည် မိခင်၏ ခုခံမှုများဘက်သို့ ရုတ်တရက် လိမ့်သွားသည်။ ခုခံမှုများမှာလည်း ဆီးနှင်းကြောင့် ရွဲစိုနေလေသည်။ ကလေး၏ မျက်လုံးကလေးများသည် ဖြူဖွေးနေသော မြေပြင်တွင် တန်းနေသော မီးရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်။ ကလေးတို့ဘဝ အာရုံချက်ခြင်း ပြောင်း၍ သူ့ဆီသို့ လာနေသော်လည်း သူ့ဆီသို့ မရောက်သော ပြောင်လက်လှုပ်ရှားသော အရာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုတောက်ပြောင်၍ လှုပ်ရှားနေသော အရာကို ဖမ်းရမည်ဟု အောက်မေ့ကာ၊ ကလေးသည် လေးဘက်ထွား၍ မိခင်ကိုယ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီးလျှင် အလင်းရောင်ကို ဖမ်းရန် လက်တဖက်မြှောက်လေသည်။ သို့ရာတွင် အလင်းရောင်ကို ထိနည်းနှင့် ဖမ်း၍ မရနိုင်။ ကလေးသည် ခေါင်းထောင်ပြီးလျှင်၊ ဤရှုပ်ပွေလှသည့် အလင်းရောင် ဘယ်ကလာသလဲဟူ၍ ကြည့်လေသည်။ မီးရောင်သည် အလွန်ထွန်းပြောင်သော နေရာမှ လာသည်။ ကလေးသည် ထ၍ ဆီးနှင်းများ ထဲမှ တောက်တက် တောက်တက်နှင့် လျှောက်သွား လေသည်။ သူ့ကို ပတ်ထားသော ညစ်ပေနေသော စောင်မှာ သူ့နောက်မှ ဒဂွန်တိုက်၍ ပါသွားသည်။ သူ့ဦးထုပ်ကလေးမှာ ကား သူ့နောက်ကျောတွင် တွဲတွဲချိတ်ပါသွားသည်။ သူသည် ဖွင့်၍ ထားသော ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ တံခါးမှ ဝင်၍ ပူနွေးသော မီးဖိုရှေ့သို့ ရောက်သွား လေသည်။ မီးဖိုထဲရှိ ထင်းထုံးများ ထင်းစများကြောင့် မီးသည် တောက်ပြောင်လျက်

ရှိရာ အုတ်ခဲများပေါ်တွင် ဖြန့်ထုမ်းထားသောဆိုင်းလတ်
 ၏ အပေါ် အင်္ကျီအဖြစ် အသုံးပြုသည့် ဂုံအိတ်ဟောင်း
 ကြီးမှာ ကောင်းစွာ ပူနွေးလျက် ရှိသည်။ ကလေးသည်
 သူ့ မိခင်က ဂရုမပြုဘဲ သူ့ဖါသာ အချိန်ကြာကြာနေရ
 တတ်သဖြင့်(မည်သူမျှမရှိသော်လည်း) ဂုံအိတ်ပေါ်တွင်
 ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ သူ့လက်ဝါးကလေးများကို ဖြန့်
 လျက် မီးလှိုကာ ပေါက်ခါစ ငန်းဘဲကလေးသည် သူ့ဖါ
 သာသူနေတတ်သလိုနေသကဲ့သို့ တဖြောက်ဖြောက်မည်
 ၍တောက်နေသောမီးကိုကြေ့နပ်စွာ ကပီကလာပီကလာ
 ပြောဆိုနေလေသည်။ အနွေးခါတ်သည့် အိပ်ချင်သော
 အာနိသင်ရှိရကား ။ ။ ရောင် ဦး ခေါင်း ကလေးသည်
 ဂုံအိတ်ဟောင်းကြီး ပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်း လဲကျ
 သွားပြီးလျှင် နှုနယ်၍ ကြည့်လင်သော မျက်စုံကလေး
 များသည်လည်း မျက်လုံးပြာကလေးများကို ဖုံးအုပ်သွား
 လေတော့သည်။

+ + +

ဆိုင်းလတ်သည်ကလေးကိုတွေ့သည်

ဤထူးဆန်းသော ဧည့်သည် ကလေးတဲသို့ရောက်လာ
 ခိုက်ထွင် ဆိုင်းလတ် ဘယ်မှာနည်း။ ဆိုင်းလတ် တဲထဲ၌
 ပင် ရှိသည်။ သို့သော်သူသည် ကလေးကို မမြင်ထိုက်ချေ။
 သူ့ငွေကြေးပျောက်ဆုံးပြီး နောက်ဆုံးရက်သတ္တအနည်း
 ငယ်အတွင်း၌ သူသည် တံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်ဘက်သို့
 မကြာခဏ ငှမ်းကြည့် တတ်သော အကျင့်ရရှိနေသည်။
 သူ့ငွေကြေး တနည်းနည်းနှင့် သူ့ထံသို့ လာလိမ့်မည်
 လော။ သို့တည်းမဟုတ် ငွေကြေးအစအနသော်လည်း
 ကောင်း သတင်းတစ်ခုတရာ သော်လည်းကောင်း လမ်း
 ပေါ်တွင် ထူးထူး ဆန်းဆန်း ရောက်နေ၍ စွင့်နေသော
 သူ့နားကဖြစ်စေ၊ စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်စိက ဖြစ်
 စေ မြင်တွေ့လေမည်လောဟု တွေးတော မြော်လင့်နေ
 ဟန်ရှိသည်။ သူသည် များသောအားဖြင့် ရက်ကန်းစင်၌
 မထိုင်တော့သည့် ညအခါ၌ ထိုသို့ထပ်ထပ်ခါခါ ပြုလေ့
 ရှိသည်။ ယင်းသို့ပြုခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ဟူ၍အတိတကျ
 မရှိချေ။ မိမိခုံမင်လျက် ရှိသော ပစ္စည်းတချခုနှင့် ခွဲခွဲ
 ထိုက်ရသဖြင့် စိတ်သောက ရှုပ်ပွေသူတို့မှအပ၊ ထိုအမှု
 အရာမျိုး ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မည်သူမျှ နားမလည်နိုင်ချေ။
 နေဝင်ဆည်းဈာ အချိန်၌ သော်လည်းကောင်း၊ မမှောင်

လှသော ညများ၌ လည်းကောင်း၊ ဆိုင်းလတ်သည့် ကျောက်တွင်း များဘက်ရှိ ကျဉ်းမြောင်းလှသော ရှုခင်းကို လှမ်း၍ကြည့်ကာ၊ နားစွင့် နေတတ်သည်။ ယင်းသို့ ပြုခြင်းမှာ မြော်လင့်ချက် ရှိ၍မဟုတ်၊ စိတ်စောပြီး စိတ်ဂဏာမငြိမ်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ နံနက်တွင် အချို့သော အိမ်နီးချင်းများက သူ့အား ထိုနေ့သည် နှစ်သစ်ကူး အကြိုနေ့ဖြစ်ကြောင်း။ သူသည်နှစ်ဟောင်းကို ထုတ်ထိုက်သော ခေါင်းလောင်းသံများနှင့် နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုသော ခေါင်းလောင်းသံများကို စောင့်၍ နားထောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မှသာလျှင် ကံကောင်းပြီး သူ့ငွေကြေး ပြန်ရနိုင်ဘွယ် ရှိကြောင်း ပြောကြသည်။ ယင်းသို့ ပြောခြင်းမှာ ရေးဗယိရွာတွင် တပိုင်းရှူး ဖြစ်နေသည့် ကပ်စေးနဲကြီးကို ပြောင်ဖျောင့်သော နည်းတမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြောထိုက်လျှင် ဆိုင်းလတ်မှာ နဂိုရိထက် ပို၍ စိတ် ထွပ်ရှား လာလေတော့သည်။ ညနေ ဆည်းဈာ အချိန် ရောက်လာလျှင် သူသည် တံခါးကိုမကြာမကြာဖွင့်လေသည်။ သို့ရာတွင် နှင်းကျနေသောကြောင့် ဝေးဝေး မမြင်နိုင် သဖြင့် ပြန်၍သာပိတ်ထိုက်ရတော့သည်။ ထိုနေ့ည ၌ကား ဆီးနှင်း အကျရပ်သွားပြီး၊ တိမ်များ ပြန်လွင့် နေသဖြင့်၊ သူသည် တံခါးကိုဖွင့်ထိုက်မိ၏။ သူသည်ရပ်၍ နားစွင့်လျက် ကြာရှည်ငေးနေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် သူ့ဆီသို့ လာနေသော အရာတခုကိုမြင်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရာ၏

အရိပ်အရောင်ကိုမထွေ့ရတော့ချေ။ ငြိမ်သက်၍ပြင်ကျယ်ကြီး ဖြစ်နေတော့ဆီးနှင်းပြင်သည် သူ၏ တိတ်တိတ်ပွေပွေ အဖြစ်ကို ကျဉ်းမြောင်း စေပြီးလျှင် သူ၏မြှော်မှန်းတောင့်တချက်ကို စိတ်ပျက်စပွယ် အအေး ဓါတ်ဖြင့် ထိလိုက်လေသည်။ သူသည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီးလျှင် တံခါးပိတ်ရန် မြောက်လက်ကို လကျားလက်ဖြင့်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တံခါးကို မပိတ်သေးဘဲ၊ သူ့ပစ္စည်း ဖျောက်ဆုံးပြီးကတည်းကဖြစ်သော လေသင်ဒန်း ဖြတ်ခြင်းတည်းဟူသော မမြင်ရသော ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့် အတိုခံရသကဲ့သို့ ကျောက်ရုပ်ကြီးသဖွယ် ပြူးကျယ်၍ မမြင်ရသောမျက်လုံးကြီးများဖြင့် တံခါးကိုကိုင်၍ ရပ်နေရာ၊ အိမ်ထဲသို့ အကောင်းဖြစ်စေ အဆိုးဖြစ်စေ ဝင်လိုလျှင် တားဆီးနိုင်သော အစွမ်းမရှိဘဲ နေလေတော့သည်။

ပြန်၍ သတိရလာသောအခါ မာနသည် ပိတ်မည်ပြုသော တံခါးကိုပိတ်လိုက်လေသည်။ သူသည် သတိကင်းကွာသွားသည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ထိုအခိုက်အတန့်၌ ဖြစ်ပေါ်သော အပြောင်းအလဲကို သော် လည်းကောင်း သတိမမူမိချေ။ သူ့ထိသည်မှာ မီးရောင် မြန်သွားပြီးလျှင် သူသည် ချမ်း၍မူးမေ့ခမန်း ဖြစ်ကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် တံခါးတွင်ရပ်၍ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်သည်မှာ ကြာလွန်းလှသည်ဟု အောက်မေ့ မိလေသည်။ ထင်းတုံးနှစ်တုံး တဖက်စီ လန်ကျနေ၍ မီးရောင်နီများ တောက်လိုက်၊ မြန်လိုက် ဖြစ်နေသော မီးဖိုဘက်သို့ သွားပြီးလျှင်

မီးဖိုရှေ့တွင် ထိုင်၍ ထင်းတုံး များကို ပြန်စု၍ ငှိုလိုက်သည်တွင် သူ၏ဖူဝါးဝါးအမြင်တွင် မီးဖိုရှေ့ရှိ ကြမ်းပေါ်တွင် ရွှေရောက်နေလေသည်။ ရွှေ.....သူ့.ရွှေ.....သူ့. ထံမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ယူသွားသည့်နည်းတူ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့ထံသို့ ပြန်ယူလာလေသလော။ သူ့ နှလုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန် စ ပြု လာ လေပြီ။ သူသည် အတော်ကြာမျှ ပြန်းပေးလာသော ရတနာကို ဆုတ်ကိုင်ရန် လက်ကိုမလှမ်းနိုင်ချေ။ ရွှေပုံသည် သူ၏လှုပ်ရှားသော အမြင်တွင် ပြောင်လက်၍ ကြီးမား လာဟန် ရှိ သည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် ရှေ့သို့ကုန်း၍ လက်လှမ်းလိုက်ရာ တွေ့ကြုံနေကျဖြစ်သော အနားပိုင်းများနှင့် မာကြောသော ရွှေဒင်္ဂါးတို့ အစား သူ့ လက်ချောင်းများသည် ပြော့ပျောင်း ပူနွေးသော ဆံပင်ထိပ်ကလေးများကို ကိုင်မိလေတော့သည်။

မာနာသည် အံ့အားကြီးသင့်လျက် နူးထောက်ပြီးလျှင် ထူးဆန်းအံ့ဩတွယ်အရာကို ခေါင်းငုံ့၍ ကြည့်လေသည်။ ထိုအရာသည်ကား အိပ်ပျော်နေသော ကလေးငယ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလုံးလုံးကလေး ဖြစ်သည်။ ခေါင်းတွင် နူးညံ့သော ဆံပင်အဝါထိပ်ကလေးများ ရှိသည်။ ဤကလေးသည် သူ့နှုမကလေး အိပ်မက်ထဲတွင် ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပေမည်လော။ သူငယ်ငယ်တုန်းက ဖိနပ်မရှိ ခြေအိတ်မရှိ သူငယ်ကလေးအဖြစ်နှင့် မသေဆုံးခင် တနှစ်လောက် ချီလာခဲ့ရသော သူ့ နှုမကလေးပေလော။

ဘာမျှ အတွေးမရှိဘဲ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသော မာနာ၏စိတ်တွင် ပထမပေါ်လာသည်မှာ အံ့ဩခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အိပ်မက်များဖြစ်နေရေးသလား။ သူသည် ထ၍ ထင်းတုံးများကိုစု၍ ထင်းချောင်းများ သစ်ရွက် ခြောက်များကို ထည့်ပြီးလျှင် မီးတောက်အောင် လုပ် လိုက်သည်။ မီးတောက် မီးထွှံကလည်း ကလေးငယ် ကို ဖျောက်ကွယ်မသွားစေပေ။ မီးရောင်ကြောင့် ကလေး ၏ လုံးတုန်းတုန်းသဏ္ဍာန်နှင့် စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ် အစားတို့ကို ပိုမိုထင်ရှားစွာမြင်ရလေသည်။ ထိုကလေး သည် သူ့နှမကလေးနှင့်အလွန်တူသည်။ ဆိုင်းလတ်သည် သူ့ ကုလားထိုင်တွင် အားအင်ကုန်ခမ်းစွာထိုင်လိုက်လေ သည်။ အကြောင်းအကျိုးပေါ်ပြု၍မရနိုင်သည့် အံ့အား သင့်ခြင်းမျိုးနှင့် ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ခြင်းတို့က သူ့ထံသို့ နှစ်ဖက်ပြိုင်၍ ရောက်လာကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤကလေးသည် သူ မထိလိုက်ဘဲနှင့် ဘယ်ကဲ့သို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်လာခဲ့ပါသနည်း။ သူသည် တံခါး ပေါက်မှလွန်၍ ထွက်မသွားခဲ့ပေ။

မီးဖိုရှေ့မှ အသံတခုကြားရသည်။ ကလေးသည် နိုး လာပြီ။ မာနာသည်ငုံ့၍ ကလေးကို သူ့နူးပေါ်သို့တင်ရန် ချီလိုက်သည်။ ကလေးသည် သူ့လည်ပင်းကိုဖက်၍ သူ နိုးလာပြီး ဘယ်ရောက်နေမှန်းမထိကြောင်းကို ကလေးတို့ ဘာဝ ပေါ်ပြုထိုသောဟန်ဖြင့် “မာမီ” ဆိုသည့် စကား လုံးနှင့် အခြား မဝီကလာ ဝီကလာ စကားလုံးများကို

ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ဆိုနေလေသည်။ ဆိုင်းလတ်သည် ကလေးကိုဖက်၍ အမှတ်တမဲ့နှင့် ကြင်နာစွာ ချော့သံများ ဆိုမိလေသည်။ သူသည် မီးဖိုဘေး၌ အေးနေပြီဖြစ်သော ဆံပြုတ်ကို သတိရမိသည်။ နွေး၍ ကလေးကိုတိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးနေလေသည်။

သူသည် နောက်တနာရီအတွင်း အလုပ် အတော်များ သွားသည်။ သူ့မစားရက်ပဲထိမ်းဆည်းထားသောသကြား ညိုခြောက်ခြောက်နှင့် ဆန်ပြုတ်ကိုချိုအောင် နှောပြီးလျှင် ကလေးကို တိုက်လိုက်ရာ၊ ကလေးမှာ အငိုရပ်သွားလေ တော့သည်။ အငိုရပ်ပြီးလျှင် သူ့မျက်လုံးပြာကလေးများ နှင့် သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဇွန်းတပ်လာသော ဆိုင်းလတ်ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ မကြာခင်ပင် ကလေးသည် သူ့ဒူးပေါ်မှ ဈေးဆင်းပြီးလျှင် တောက်တက်၊ တောက်တက် နှင့် ဟိုဟိုသည်သည်သွားနေသည်။ သူ့ယိမ်းတိ ယိုင်တိုင် သွားနေသဖြင့် တချခုနှင့်တိုက်မိပြီး နာကျင်သွားမည် စိုးသဖြင့် မာနာက ခုန်၍ သူ့နောက်ကထိုက်၍ ထိန်းရလေသည်။ ကလေးသည် ထိုင်ထိုက်ပြီးလျှင် သူ့ဖိနပ်ကလေးများကို ဆွဲချွတ်ယင်း ဖိနပ်က နာသည်ဟု ဆိုသည့် ဟန်ဖြင့် မာနာအား ဝိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်လေသည်။ မာနာသည် သူ့ကို ဒူးပေါ်သို့ တဖန် ပြန်တင်ပြီးလျှင် အတော်ကြာခါမှ သူ၏ ထုံထိုင်းလှသည့် လူပျိုကြီး ဥာဏ်တွင် ကလေး၏ ပူနွေးသော ခြေမျက်စိတွင် ဘိနပ်ကြပ်နေသဖြင့် စိုနေသော ဘိနပ်မှာဒုက္ခတရပ်

ဖြစ်ကြောင်းပေါ် လွင်လာလေသည်။ သူက ခက်ခက်ခဲခဲ နှင့် ဘိနပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်ရာ ကလေးသည် သူ့ခြေ ချောင်းကလေးများကို ကြည့်၍ ကလေးတို့ဘာဝ အံ့ဩ ခြင်းဖြင့် ကြည့်ကာ ဆိုင်းလတ်ကိုလည်း ယင်းသို့ပင် ကြည့်ရန် ဖိတ်ခေါ် နေလေသည်။

ဒီနပ်ကလေးများစိုနေသည်ကိုထောက်၍ ဆိုင်းလတ်က ကလေးသည် နှင်းထဲထွေ့ထွေ့လာခဲ့ကြောင်း တွေးမိလေ ရာ၊ ထိုအတွေးကြောင့် သူ့ အိမ်ထဲသို့ ကလေးရောက်လာ ခြင်းမှာ (နတ်များကပို့သည်မဟုတ်) သာမန် နည်းအား ဖြင့်ထွေ့ထွေ့၍ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော အတွေးကို မေ့နေရာမှ သတိ ပြု မိ လာ တော့ သည်။ ဤအတွေး၏ ယုံဆော်ချက်ကြောင့် နောက်ထပ် တွေးခေါ် ရော်ရမ်း ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဆိုင်းလတ်သည်ကလေးကိုချီ၍ တံခါး ဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။ သူတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် “မာဒီ” ဟူသော အသံကလေး ထွက်လာ သည်။ ထိုအသံကို ကလေး ဆာဆာလောင်လောင်နှင့် နိုးလာစဉ်က ကြားရပြီးနောက် ယခုမှသာ ကြားရပြန် သည်။ ငို၍ကြည့်သောအခါ လူသူမသွားလာရသေးသော ဆီနှင်းပြင်ပေါ် တွင် ကလေးခြေရာ ကလေးများကိုမြင်ရ လေတော့သည်။ သူသည် ခြေရာကလေးများ နောက်သို့ လိုက်သွားရာ ပွင့်ဝါ ချက်ကလေးများရှိရာသို့ရောက်သွား လေသည်။ ကလေးက “မာဒီ”ဟူ၍ ဆိုင်းလတ်လက်မှ လွတ်ချခမန်း ရှေ့သို့ ထိုး၍ လက်ဆန့်တန်းကာ ထပ်ခါ

တလဲလဲ အော်လေသည်။ ထိုနောက်မှ ဆိုင်းလတ်လည်း
 သူ့ရှေ့၌ချုပ်ထိတ်သာမက အခြားအရာလည်းရှိသေးသည်
 ဆိုသည့် အချက်ကို သတိပြုမိလေတော့သည်။ ထိုအရာ
 သည်ကား ချွန်နှင့်အတူ ဆီနှိုင်းထဲတွင်နစ်၍နေသော လူ၏
 ကိုယ်ကာယတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့သည်။

+ + +

၉

အဖေ နှင့် သမီး

ထိုအချိန်သည်ကား အိမ်နီးကြီးတွင် ညဉ့်ဦးစာစားပြီး ချိန်ဖြစ်သည်။ ဖျော်မှု ပါးမှုတို့သည် တက်ရောက်သူတို့ အဖို့ ရှက်ကြောက်မှုမှ ကျော်လွန်၍ ဖျော်ပါး လွတ်လပ်စွာ ကခုန်ပြောဆို ပြုမူသည့်အနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေပြီ။ မိမိတို့၏ ထူးခြားသော အစွမ်းကိုသိသော ယောက်ျား များအား တောင်းပန်၍ နှဲသံအထိုက် ကခုန်ကြသော အချိန်ဖြစ်၏။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးလည်း ကျယ်လောင် ကျယ် လောင်နှင့်စကားပြောကာ နှာများကိုဖြန့်ကြဲ၍ ညဉ့်သည် ပခုံးကိုပုတ်ခြင်းတို့ကို ဖဲ့ပိုင်းတွင် ထိုင်နေခြင်းထက် ပိုမို နှစ်သက်သောအချိန်ဖြစ်လေသည်။

ဘော့က ကပ်စိသည် နှဲ မှုတ်၍ ကထွက်ရှိသည်။ သူ့ ဗခင် (မြေပိုင်ရှင်ကြီး) က သူ့သားငယ်ကို အကြောင်း ပြု၍ ဂုဏ်ယူနေသည်။ သူငယ်စဉ်ကနှင့် တူကြောင်း နှဲ မှုတ်၍ က, တတ်သည်ကို လူငယ်တို့အဖို့ အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ယူနေ သည့်အနေမျိုးနှင့်ပြောပြနေလေသည်။ နှဲ မှုတ်၍က, ထွက် ရှိသော ဘော့က ကပ်စိမှာမူ က, သူတို့အလယ်တွင်ရောက် နေလေသည်။ က, သူတို့သည် နှဲ ဆရာကလေးကို မျက်နှာ မူထွက် အတွင်းတံခါးကြီး အနီးတွင် ရပ်နေကြသည်။

ဂေ!ဒဖရီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်နေသည်။ ယင်းသို့ ရပ်နေခြင်းမှာ သူ့ညီ၏အက၊ကို သဘောကျ၍ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်။နန်စီကို မျက်ခြေမပြတ်အောင် စောင့်ကြည့်နေခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။

သူ့မျက်လုံးများ လှန်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သေရွာမှ ရောက်လာသော တစ္ဆေဟု ဆိုနိုင်သည့် အရာတခုကို တွေ့၍ ရုတ်တရက် လန့်သွားလေသည်။မှန်ပေသည်။ ထိုအရာသည်ကား ဂုဏ်သရေရှိများ နှစ်သက်စွာ ကြည့်ရှုငေးမောနေကြသော နေရောင်နှင့် တွေ့ထိလျက်ရှိသော တန်ဆာ ဆင်ယင်ထားသည့် မျက်နှာစာ နောက်ပိုင်းရှိ မှောင်နေသော လမ်းကြားကဲ့သို့ လူသူတို့ထံမှ ပုန်းကွယ်လျက်ရှိသည့် ဘဝမှ ထွက်လာသော တစ္ဆေပင် ဖြစ်ပါသည်။ဆိုင်းလတ်မာနာ ချီလာသည်မှာကား ဂေ!ဒဖရီး၏ ရင်သွေးစင်စစ်ဖြစ်လေသည်။ကလေးကို မမြင်ရသည်မှာ လပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့ကလေးပင် ဖြစ်ကြောင်း သံသယမရှိဘဲ ချက်ခြင်း ထင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကလေး မဟုတ်ပါစေနှင့် သူ့အထင်မှား ပါစေဟူသော မြော်လင့်ချက် (သူရင်တွင်း၌) တက်လာသည့်အခိုက်တွင် မရွတာ ကရက်ကင်သော့နှင့် မရွတာ လမ်းမီတားတို့သည် ယင်းသို့ ရုတ်တရက်လာသဖြင့် အံ့အားသင့်သော အမူအရာဖြင့် ဆိုင်းလတ် ထံသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။ပြောသမျှ စကားကို တလုံးမကျန်ကြားရမှ ကြေနပ်နိုင်မည်ဖြစ်သော ဂေ!ဒဖရီးကလည်း ချက်ခြင်း

ပင်၊ သူတို့နှင့်အတူရောက်သွားလေသည်။ အကယ်၍တဦး
တယောက်က သူ့ကို သတိပြုမိပါမူ သူ့မှာနှုတ်ခမ်းဖြူ
၍ တုန်တုန်ရိရိဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိပေထိမှမည်ဖြစ်ရာ၊
သူသည် သူ့ကိုယ်ကို မနည်းပင်ချုပ်တီးနေရလေသည်။

အခန်းအစွန်ရှိသူများ၏ မျက်လုံးတို့သည် ဆိုင်းလတ်
မာနာအပေါ်တွင် ရောက်နေ ကြသည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး
ကိုယ်တိုင်ပင် ထ၍ဒေါ်သသံဖြင့် “ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဘာလဲ
ဒါက၊ ဒီကို ဒီထိုဘာဖြစ်လို့ လာသလဲ” ဟုမေးလေသည်။

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်ခေါ်ဘို့ လာတာပဲ” ဟု ဆိုင်း
လတ်က မစ္စတာကရက်ကင်သော့အား အစကတည်း
က ပြောနှင့်ပြီးဖြစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မာနာ” ဟု ဖုန်းတော်ကြီးက မေး
လေသည်။ “ဆရာဝန် ဒီမှာ..... ဒါပေမဲ့ မင်းပြောချင်တာ
ကို ဖြေးဖြေးသက်သာပြောပါ” ဟု ဆိုလေသည်။

“မိန်းမ တယောက် သေနေတယ် ထင်တာတဲ့။
ကျောက်တွင်းနားမှာ သေနေတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်နဲ့
မဝေးလှဘူး” ဟု ဆိုင်းလတ်က ခပ်တိုးတိုးနှင့် တုန်တုန်
ရိရိဖြစ်ကာ ပြောလေသည်။

ဂေါ်ဒဖရီးသည် ရင်ချန်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှ ကြောက်
စိတ်တချောင်နေသည်။ ယင်းသည်ကား ထိုမိန်းမမသေဘဲ
နေမည်စိုးရိမ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဒဖရီးကဲ့သို့ သဘော
သကာယကောင်းသူ၏ သန္တာန်ဝယ် ထိုစိတ်ဆိုးမျိုးရှိ

ခြင်းမှာ အရုပ်ဆိုးလှချေသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ပတ်ဆက်ဆံ
နေသူ အဖို့ သဘော ကောင်းခြင်းသည် စိတ်ဆိုးကို
ကာကွယ်နိုင်သော အချက်မဟုတ်ချေ။

“တိုးတိုးဗျ-တိုးတိုး။ ဟောဟို အခန်းကြီးထဲ သွား
ပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီကို ဆရာဝန် ခေါ်လာပါမယ်။
နှင်းတောထဲမှာ မိန်းမတယောက် တွေ့တယ်။ သေနေပြီ
ထို့ ထင်ရတယ်။ ဟုတ်လား။ ဒီအကြောင်းကို မပြောဘဲ
နေနိုင်သလောက် နေစမ်းပါ။ မိန်းမတွေ လန့်ဖြန့်ကုန်ပါ
အုံးမယ်။ သူတို့ကိုပြောတော့ ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းမတယောက်
အေးလွန်းထို အစားငတ်လွန်းထို ဗျားနေတယ်ထို့
ပြောပါ။ ကျုပ်ကင်ဘစ်လ်ကို သွားခေါ် ချေ အုံးမယ်”
ဟု မစ္စတာကရက်တင်းသော့ကပြောလေသည်။

ထိုအခါ၌ မိန်းမများသည် ၅၅၅ ထို စု၍ တိုးလာပြီး
လျှင် တကိုယ်တည်းနေသောရက်ကန်းသည်ကြီးအဘယ်
ကြောင့် ဤသို့ ဆန်းပြားသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ရောက်လာ
သည် ဆိုသည့် အကြောင်းကို သိထိုကြလေသည်။ သူတို့
သည် ဖွပ်သော ကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ကြ
သည်။ ကလေးကလည်း ပြောင်ပြောင်လက်လက် အဝတ်
အစားများနှင့် များလှစွာသော မျက်နှာတို့ကို ကြည့်ကာ
ကြောက်သလိုထို စိတ်ဝင်စားသလိုထိုဖြစ်ကာ မျက်နှာ
ကလေးညှိုးသွားကာ သူ့မျက်နှာကိုကွယ်ထိုက်၊ ခေါင်း
ထောင်ကြည့်ထိုက်၊ ကြေနပ်စွာ လှည့်ကြည့်ထိုက်နှင့်နေ

လေသည်။ တယောက်ယောက်ကသူ့ကို တို့၍ မြူလိုက်
လျှင် မျက်နှာညှိ၍ ခေါင်းကိုကွယ်နေပြန်လေသည်။

“ဒီကလေးဘယ်သူ့ကလေးလဲ” ဟု နန်စီလမ်မီတား
နှင့်အခြားမိန်းမများက ဂေါ့ဒဖရီးအားမေးကြလေသည်။

“ကျွန်တော်မသိဘူး။ နှင်းတောထဲမှ တွေ့ရတဲ့ ဆင်းရဲ
တဲ့ မိန်းမတယောက်ရဲ့ကလေးဖြစ်မှာပေါ့!” ဟု သူ့ကိုယ်
သူ့ အနိုင်နိုင်ကြိုးစား၍ဖြေရလေသည်။ (“ဟုတ်မှ ဟုတ်
ပါ့မလား” ဟုသူ့စိတ်က မလိုသည့်အတိုင်း ဆက်၍ပြော
လိုက်လေသည်။)

“ကလေးကိုဒီမှာထားခဲ့ပါလား ဦးမာနာ” ဟုသဘော
ကောင်းသော မစ္စစ်ကင်းဘစ်စ် က ပြောလိုက်သည်။
ယင်းသို့ပြောသော်လည်း ကလေးက ညစ်စုတ်နေသော
အင်္ကျီကလေးနှင့် သူ့အဖွဲ့ပြင်လာသည့် ဘော်ဒီအင်္ကျီတို့
ထိသွားမှာ စိုးလှလေတော့သည်။ “ခလေးမ ကလေး
တယောက်ကို ချီခိုင်းထားမယ်” ဟု စကားကို ပြင်ပြော
လိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း..... ကျွန်တော် ခလေးနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး။
ပေးမထားခဲ့ နိုင်ပါဘူးဗျာ။ သူ့ကျွန်တော် ဆီ လာတာ
ကျွန်တော်သာပိုင်တာပေါ့” ဟု ဆိုင်းလတ်က ရုတ်ခြည်း
ပြန်၍ပြောလေသည်။

ကလေးကိုသူ့ထံမှ ယူထားလိုက်မည်ဟူသော အကြံ
ပေးချက်ကို မမြော်လင့်ပဲ ကြားလိုက်ရလေရာ၊ သူက
ဖြိုးကနဲ စိတ်လိုက် မာန်ပါ ပြန်ပြော လိုက်သည်တွင်

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့တွင် ထင်ရှားသော ရည်ရွယ်ချက် ပေါ်လာလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တမိနစ် လောက်ကမူ သူ့၌ ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြတ်သားသော ရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့သေးချေ။

“ကဲ ကြားကြရဲ့လား၊ ဒီထိုစကားမျိုး ကြားဘူးကြရဲ့လား” ဟု မစွပ်ကင်းဘစ်လ်က သူ့အနီးရှိ မိန်းမတို့အား လှမ်း၍မေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ.....မိန်းမတွေ ဘေးကပ်ရပ်ကြပါ” ဟု မစွတာကင်းဘစ်လ်က ဖဲခိုင်းမှထ၍ လာပြီး ထိုင်ပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် ဖဲကစားနေတုန်းမှာ နှောက်ဟက်သဖြင့် စိတ်ဆိုး၍နေလေသည်။ သို့သော် သူ့အလုပ်ဝတ္တရားမှာ မိမိ မနှစ်သက်သော အချိန်တွင် အခေါ်ရောက်လျှင် သည်းခံရမည်ဟူ၍ သဘောထားနေကျဖြစ်သဖြင့် ဒေါသစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။

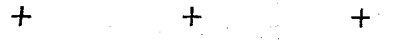
“အခုထို အချိန်မျိုး အပြင်တွက်ရမှာ သိပ်ဆိုးတာဘဲ ကင်းဘစ်လ်ရယ်။ မာနာ ကလဲ ကွာ..... မင်း ရဲ့ လက်ထောက်ကို ခေါ်သွားလဲ မဖြစ်ဖူးလား” ဟု မြေဒိုင်ရှင်ကြီးက ပြောလေသည်။

“ခေါ်ရောပေါ့ထို ပြောထို အလကားပေါ့ဗျာ.....” ဟု ကင်းဘစ်လ်က ဒေါသသံဖြင့်ပြန်ပြောပြီးလျှင် မာနာနှင့် အတူ ထွက်သွားလေသည်။ သူတို့နောက် မစွတာကရက်ကင်းသောနှင့် ဂေါ်ဒဖရီးတို့ လိုက်သွားကြသည်။ “ငါ့ကို သိနပ်ထူထူ ပေးစမ်းပါလား ဂေါ်ဒဖရီး၊ မင်း

နေစမ်း၊ တယောက်ယောက် ဝင်းသရော့အိမ် ပြေးပြီး
 ဒေါ်လိကို ခေါ် ချေစမ်း။ ဒေါ်လိဟာ ဒီထိုကိစ္စမျိုးမှာ
 အတော်ဆုံးဘဲ။ ဘင်ဝင်းသရော့တော့ ဒီမှာ ညစာမစား
 ခင်ကရှိတယ် မဟုတ်လား။ ပြန်သွားပြီလား” ဟု ဦးလေး
 ကင်းဘစ်လ်က တူဖြစ်သူ ဂေါ်ဒဖရီးကိုမေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တောင်မှ တွေ့လိုက်သေး
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သူ့ကို ရပ်ပြီး ဒီအကြောင်း
 မပြောလိုက်ရဘူး။ ဆရာဝန် သွားခေါ်မလို့သာ ပြော
 လိုက်ရတယ်။ သူက ဆရာဝန် မြေပိုင်ရှင်ကြီး အိမ်မှာရှိ
 တယ်လို့ ပြောသွား သေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဒီကို
 ပြေးလာတာ။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဘယ်သူ့ ကိုမျှမတွေ့လို့
 ဒီထိုလူတွေ တောထဲရောက်လာခဲ့တာဘဲ” ဟု မာနာက
 ပြောပြလေသည်။

ကလေးမှာ အလင်းရောင်များ ပြုံးနေသော မိန်းမ
 မျက်နှာများကို မမြင်ရသောကြောင့် “မာဖီ” ကိုခေါ်၍
 အော်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် မာနာကို အမြဲ
 တန်းဖက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် မာနာအား လုံးလုံးလျား
 လျား ယုံကြည်သွားသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။ ဂေါ်ဒ
 ဖရီးလည်း သူ့ဦးလေး ဆရာဝန်အတွက် ဘိနပ်ပြန်ယူ
 ရာတွင် ကလေး၏ငိုသံကိုကြားရသောအခါ သူ့ရင်တွင်း
 ၌ နှလုံးသားကို တုတ်၍ ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ
 တော့သည်။

ငြင်းဆိုချက်

“ကျွန်တော် သွားပြီး မစွပ်ဝင်သရော့ကို ခေါ်ချေ့မယ်”ဟု သူက လျင်စွာပြောလိုက်သည်။

“ဒို့.....မဟုတ်တာကွာ။ တယောက်ယောက် ထွတ်လိုက်ပါ”ဟု ဦးလေး ကင်ဘစ်လ်ကဆို၍ မာနာနှင့်အတူ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

“ကင်ဘစ်လ်.....ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”ဟု မစွတာ ကရက်ကင်သော့က ဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာဝန်မှာ မကြားတော့ပေ။

ဂေါ်ဒဖရီးလည်း ဖျောက်သွားလေသည်။ သူသည် ဦးထုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲယူပြီးလျှင် အရှူးနှင့် မတူအောင် အိန္ဒြေ ဆောင်လျက် အိမ်ထဲမှ နှင်းတောထဲသို့ ထွက်သွားရာ၊ သူ့ဖိနပ်ပါးပါးကလေးကိုပင် လဲ၍သွားရန် ဂရုမပြုမိချေ။

မိနစ်များမကြားမီပင်လျှင် သူသည် ကျောက်တွင်းများသို့ ကသုတ်ကပဏ် ရောက်သွားပြီးလျှင် ဒေါ်လီ၏ ဘေးနားတွင် ရပ်နေလေသည်။ ဒေါ်လီသည် သူ့အဖို့ ကရုဏာကိစ္စအတွက် နှင်းတောထိုး၍ အအေးခံသည်မှာ မထောင်းတာဟု တွေးထင်မိသော်လည်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ

လူပျိုကလေးတယောက် ခြေထောက်အစိုခံ၍ ထွက်လာသည့် အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်နေလေသည်။

“ပြန်သွားယင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်ရှင်။ရှင်အအေးမိတို့အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ရှင်အပြန်မှာ ကျမယောက်ျားကို ဒီကိုလာဘို့ပြောလိုက်စေချင်တယ်။ သူ“သက်တန့်”ဆိုင်မှာ ရှိပါတယ်။ ဒါမ မဟုတ်ယင် ဆိုင်ရှင်ကတော် မစွပ်စနဲထံကို ကောင်လေးတယောက် ဆရာဝန်ဆီက ဟိုဒင်း ဒီဒင်း ယူစရာရှိယင် အသူ့ခိုင်းရအောင် ဣတ်လိုက်စမ်းပါလို့ ပြောစေချင်ပါတယ်ရှင့်” ဟု ဒေါ်လိက ရိုသေစွာ ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်လာမိမှတော့ မပြန်သေးဘူး။နေအုံးမယ်။ ဒီအပြင်က စောင့်နေမယ်”ဟု ဂေါ်ဒပရီးက မာနာ၏ တံရှေ့သို့ရောက်ကြသောအခါ ပြောလေသည်။ ‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ၊ခင်ဗျားထာပြောနိုင်ပါတယ်’ ဟု ဆိုလေသည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်။.....ရှင့်မှာ သနားတတ်တဲ့ စိတ်ရှိပါပေတယ်”ဟု ဒေါ်လိက ဆိုပြီးထျှင် ဆရာဝန်ဆီသို့ သွားလေသည်။

ယင်းသို့ မထိုက်တန်ဘဲနှင့် ချီးကြူး လိုက်သည် အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုသော စိတ်ပေါ်ရန် ရှိသော်လည်း၊ သူ့၌စိတ်ပူပန်နေသောကြောင့် ထိုစိတ်မျိုး မပေါ်တော့ပေ။ သူသည် ခြေမျက်စိအထိ နှင်းထဲမြဲ၍ သွားသော်လည်း၊ ထိုအဖြစ်ကို သတိမမူမိဘဲ ခေါက်တုန့်

ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။ သူသည် တဲတဲ၌ ဖြစ်ပျက် နေသော အဖြစ်အတွက် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်ကား၊ သူ့မယားအသက်ရှင်ခဲ့သော် သူ၏အခြေတမျိုးဖြစ်၍ သေသည်ရှိသော်တမျိုးဖြစ်မည်ဟူသော နောင်ရေးကို ပြုပြင်မည့်အချက်၌သာ စိတ်စော နေသောကြောင့် (ခြေထောက် စိုခြင်းကိုသာမက) မည်သည့် အရာကိုမျှ သတိမပြုမိဟု လုံးလုံးလျားလျားလည်းမဆိုနိုင်ပေ။ သူ့အတွင်း စိတ်၌ လိုချင် မက်မောသော စိတ်နှင့် ကြောက်စိတ်တို့ကြောင့် တင်းကြပ်ကြပ်ဖြစ်နေရာမှ၊ သူသည်အဖြစ်နှစ်မျိုးတွင် တမျိုးမျိုး ဖြစ်သည်ကို စောင့်ဆိုင်း မနေသင့်ဘဲ၊ ဆင်းရဲလှရှာသည့် သူ့မယားကို မယားဟု ထုတ်ဖော် ပြောဆိုပြီးလျှင် ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေသော သူ့သမီးကလေးအား ပြုအပ်သည့် ဝတ္တရားများကို ပြုရန်သင့်သည်ဟူသော သဘောထားရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့၌ နန်စိကို ပစ်ပယ်နိုင်လောက်အောင် သတ္တိမျိုးမရှိချေ။ သူ့၌ ယင်းသို့ မပစ်ပယ် ဖြစ်အောင် ပြုမိသည့်အတွက် တသက်လုံး နောင်တရုံမျှစိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိလေသည်။ ထိုအခိုက် သူ့စိတ်သည် သူ့အားရှည်ကြာစွာ ချုပ်နှောင်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည့် အကြောင်းလမ်းစ ပေါ်လာသဖြင့် အားလုံးသော အချုပ်အချယ်များမှ ခုန်တွက်သွားလေသည်။

“သေပြီလား.....သေယင် ငါနန်စိကိုယူမယ်။ နောက် နောင်တော့ ငါဟာကောင်းကောင်း နေပါ့မယ်။ နောက်

ထပ်ပြီး အရှုပ်အပွေ မရှိ စေရပါဘူး။ ခလေးကိုတော့ တနည်းနည်းနဲ့ စောင့်ရှောက် မှာပေါ့။သူ မသေဘူး ဆိုယင်တော့ ငါ ဂျောက်ပါလဲ”

ဂေါ်ဒဖရီးသည် ယင်းသို့ ကွေးနေထိုင်သည်မှာ ဘယ် လောက်ကြာ သွားမှန်း မသိထိုက်ချေ။ တဲတံခါးပွင့်ပြီး ကင်ဘစ်လ်ထွက်လာတော့မှ သတိရမိတော့၏။ သူသည် သူ့ဦးလေးဆီသို့ သွား၍ ကြားရမည့် သတင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်မည့် သူ့တုန်လှုပ်ခြင်းကို ချုပ်တည်းရန် အသင့် ပြင်ထားလေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအထိရောက်နေတာနဲ့ မပြန်တော့ဘဲ၊ ဦးလေးကိုစောင့်နေတယ်” ဟု သူကစ၍ပြောသည်။

“ဟာ.....အလကားဘဲ လာတယ်ကွာ၊ ထူတယောက် ယောက်ကိုထွတ်ထိုက်ရောပေါ့။ ဒီမှာဘာလုပ်စရာရှိတာ မှတ်လို့ မိန်းမက သေနေတာ အတော်ကြာပြီလို့ ငါ ထင်တာဘဲ”

“ဘယ်လို မိန်းမမျိုးလဲ။ ဦးလေး” ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက မျက်နှာတွင် သွေးဖြာထျက် မေးထိုက်လေသည်။

“မိန်းမကခပ်ငယ်ငယ်ပါ။ ခပ်ပင် နက်နက် ရှည်ရှည် နဲ့ ထိပ်ပိန်တာဘဲ။ အဝတ်အစားကလဲ ဂုတ်ဂုတ်နုတ်နုတ် ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်မှာ မင်္ဂလာဆောင် လက်စွပ်နဲ့ ကွ။ သူ့ကို နက်ဖြန်ခါ ဇရပ်ကို ယူသွားရလိမ့်မယ်။ ကဲ..... လာ.....လာ.....သွားကြရအောင်”

“ကျွန်တော် ဆဲဒိမိန်းမကြည့်ချင်တယ်။ မနေ့က ကျွန်
တော် မိန်းမ တယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်
တမိနစ်နှစ်မိနစ်အတွင်းဒြိအောင် ထိုက်လာခဲ့ပါမယ်”ဟု
ဂေါ်ဒဖရီးက ဆိုလေသည်။

မစ္စတာ ကင်းဘစ်လ်သည် ဆက်၍ ဈေးကွက်သွား
သည်။ ဂေါ်ဒဖရီးကမူ တဲဘက်သို့ ထွက်ထွက်သွားလေ
သည်။ သူသည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင်ချထားသောသူသေ
၏ မျက်နှာကို တချက်မျှကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်လီသည်
ခေါင်းအုံးကို စေတနာဖြင့် သပ်ပေးနေသည်။ သူသည်
သူမုန်းသော စိတ်မချမ်းသာစွာသေရရှာသော သူ့ဖခိုး၏
မျက်နှာကိုနောက်ဆုံးကြည့်ခဲ့လေရာ၊ ထိုနေ့ညအကြောင်း
ကို နောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အကြာတွင် ပြန်၍ ပြောပြ
သောအခါ၌ ထိုနှွမ်းလှသောမျက်နှာကို အသေအချာကို
မြင်ပေောင်လေတော့သည်။

သူသည် ချက်ခြင်းပင် မီးဖိုဘက်သို့ သွားလေသည်။
မီးဖိုရှေ့တွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ကလေးကို သိပ်နေ
လေသည်။ ကလေးသည် မအိပ်သေးသော်လည်း ငြိမ်၍
နေ၏။ ဆံပွိုက်အချိုသောက်ရပြီးလျှင် နွေးနွေးကလေး
နေရသောကြောင့် နှစ်ထိခွဲကြေနှပ်၍မျက်လုံးကျယ်လျက်
ငြိမ်သက် နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ မျက်လုံးကျယ်၍
ငြိမ်သက်နေခြင်းကို စိတ်သောက များလျက် ရှိသော
လူကြီးများက ကြောက်သလိုလိုဖြစ်နေကြသည်။ ကမ္ဘာ
မြေပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ ကောင်းကင် ပြင်၌ ဖြစ်စေ၊ ခံ့ညား

ထူးခြားသောအခြင်းအရာကို မြင်ရသောအခါ ကြောက်
သက္ကံသို့လည်းကောင်း၊ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်နေ
သော ကြယ်တာရာကိုဖြစ်စေ၊ ကားကားစွင့်စွင့် ပွင့်နေ
သော တောနှင်းဆီကို ဖြစ်စေ၊ ငြိမ်သက်နေသော လမ်း
ကလေးပေါ်တွင် ကိုင်း၍နေသောသစ်ပင်များကိုဖြစ်စေ
မြင်တွေ့ရသောအခါ ကြောက်သက္ကံသို့ လည်းကောင်း၊
ကြောက်ရွံ့နေကြကုန်၏။ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးပြာ
ကလေးများသည် ဂေါ်ဒဖရီးအားလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။ မနေဘတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်၍ ကြည့်ခြင်းမဟုတ်။
မှတ်မိ၍ကြည့်ခြင်းလည်း မဟုတ်။ ကလေးမှာ သူ့ဖခင်
အား အမြင်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အသံအားဖြင့်
သော်လည်းကောင်း ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပြခြင်းငှါ
မစွမ်းရှာပေ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၌ ထူးဆန်းသော စိတ်အာရုံများ
ရော့လှမ်း၍ဖြစ်သည်။ နောင်တရခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း
တို့သည် သူ့အတွင်းသန္တာန်တွင် အတိုက်အခံပြုကြလေ
သည်။ မျက်လုံးပြာကလေးများသည် သူ့ဘက်မှ တဖြည်း
ဖြည်း လှည့်၍ ရက်ကန်းသည် ကြီး၏ ထူးဆန်းလှသည့်
မျက်နှာဘက်သို့ လှည့်ကာ စိုက်ကြည့်နေသော အခါ
သူ့တွင် မနာလိုချင်သလိုလိုဖြစ်လာသော်လည်း၊ ကလေး
ကမူ သူ့ကိုဂရုစိုက်ပုံမရပေ။ ကလေးသည်၎်၍ ကြည့်နေ
သော ရက်ကန်းသည်ကြီး၏ မျက်နှာကို လက်ကလေး
များလှမ်း၍ မာနာ၏ရင့်ရော်နေသောပါးကို ချစ်စနိုးဟန်
ဖြင့် ဆွဲနေလေသည်။

“နက်ဖြန်ခါကျတော့ ခင်ဗျားက လေးကိုရွာထဲပို့မယ် မဟုတ်လား” ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက ဟန်မပျက်နိုင်သလောက် မပျက်အောင်ပြောလေသည်။

“ဘယ်သူကပို့ရမယ်ပြောသလဲ။ သူတို့က ကျုပ်ကို ပို့ခိုင်းသလား” ဟု မာနာကဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။

“အို..... ခင်ဗျားလို လူပျိုကြီးက ကလေးကို ခေါ်မထားချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“တပောက်ယောက်က ကလေးကိုခေါ် မသွားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်လို့ မပြောမခြင်း ကျုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကလေးအမေသေပြီ။ ကျုပ်အထင်ဖြင့် ကလေးမှာ အဖေမရှိဘူး။ ကလေးဟာ တကိုယ်တည်းဘဲ။ ကျုပ်လဲ တကိုယ်တည်းဘဲ။ ကျုပ်ရွှေတွေ သွားပြီ။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ဒီကလေးဟာ ဘယ်က လာမှန်းမသိဘူး။ ဒီကိုရောက်နေတယ်။ ကျုပ်တော့ ဘာမျှမသိတော့ဘူး။ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်ဝေနေတာဘဲ” ဟု မာနာက ဆိုလေသည်။

“ကလေးကလေးက သနားစရာဘဲ နော်.....။ သူ့အဝတ် အစားဝယ်ဖို့ ငွေကလေး ပေးခဲ့ ပါရစေ” ဟု ဂေါ်ဒဖရီးကဆိုသည်။

သူသည်အိတ်ထဲတွင် စမ်းကြည့်ရာ ဂီနီဝက် ဒင်္ဂါး တပြားတွေ့ရသဖြင့် ဆိုင်းလတ်၏ လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပြီးလျှင်၊ မစ္စတာကင်းဘစ်ထံကိုမိအောင် တဲထဲမှ ကပြာကယာထွက်သွားလေသည်။

“ဟာ.....ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်တော် မနွေ့ကထွေခဲ့ရတဲ့ မိန်းမဟုတ်ဖူးဗျ။ ကလေးကလေးက လှတယ်။အဖိုးကြီးက သူ့မွေးစားထားချင်ပုံရတယ်။ သူ့လို ကပ်စေးနဲကြီးမျိုး ဒီလိုမွေးစား ချင်တယ်ဆိုတာ ထူးဆန်း တာဘဲ။ ကျွန်တော်သူ့ကို ကူညီတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ငွေနဲနဲပေးခဲ့တယ်။ရှာက သူ့မွေးစားချင်တယ် ဆိုတာကို ကန့်ကွက်မယ်မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက သူ့ဦးလေးကို ငြိလာသောအခါ ပြောလေသည်။

“ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတောင်မှဘဲ သူ့ဆီက လူပြီး ကလေးကိုမွေးစားချင်စိတ် ပေါက်လာ သေးတယ်။ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ခရီး လွန်နေပါပြီ။ ကလေးက မီးဖိုထဲတိုးယင် မင်းအဒေါ်က ဝလွန်းထို လက်မလွန်ခင်ဆွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ဒါနဲ့ ကွာ.....ဂေါ်ဒဖရီး မင်းတယ်ရှော်တဲ့အကောင်ဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့ က,တဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ခြေအိတ်နဲ့ ဒီလိုလိုက်လာရတာလဲ။ မင်းဟာ ဒီညနေမှာ မျက်နှာပန်းလှတဲ့ ထူပျိုကလေးကွ။ ပြီးတော့လဲ ကပွဲက မင်းရဲ့ အိမ်မှာလုပ်တာ။ဒါနဲ့ များမင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကြောင်တောင်တောင်လုပ်ရတာလဲ။နန်စီကမင်းကို ရက်စက်လို့လား။ သူ့ကို မင်းက ချဉ်လို့ ဒီလိုရှုပ်ဖျက်တာလား”

“အို.....ဒီညမှာ အားလုံး အဆင် မပြေပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လဲရှင်ရှင်ပြုပြု က,ရတာ။မိန်းမတွေကို လော

ကွတ်လုပ်ရတာတွေ၊ ငြွေအက၊ အတွက် လုပ်ရတာတွေ မော့ပွပါပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မစ္စဂန်းနဲ့ က၊ ရတယ် ဗျာ.....” ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက သူ့ဦးလေး စကားစပ် ပြောင်းပြောလိုက်သည့်အတွက် ဝမ်းသာသဖြင့် ယျောက် ချီ ပြောလေသည်။

ယင်းသို့လွဲဖယ်ပြောဆိုခြင်း၊ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ယျောက်ပြောခြင်းတို့သည် ပန်းချီဆရာကြီးက အရောင် ချယ် မှားသွားသည်ကို မည်သူကမျှ မမြင်သော်လည်း အနေအထိုင် ခက်သွားသကဲ့သို့ စင်ကြယ်စွာ နေမည်ဟု သော ရည်ရွယ်ချက်ကြီးရှိနေသူအဖို့ အတော်ပင် အောင့် သက်သက်ဖြစ်သွားလေရာ၊ မုသားပြောပြီးသည့် နောက် ၌လည်း ပြေပျောက်သွားပြန်လေသည်။

ဂေါ်ဒဖရီးသည် ခြေဖျား ခြောက်အောင် သုတ်ပြီး နောက် ညှော်ခန်းဖြူကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာလေသည်။ အမှန်ပြောရသော်၊ သူ့စိတ်တွင်အတော်ရှင်း၍ ရှင်လန်း လာလေသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူသည် အခွင့်အခါသာသည့် အခါတိုင်း နန်စီလမ်းမိတားအား အညှုနိုင်ဆုံး ညှုလုံး ကလေးများကို ပြောနိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလော။ နန်းစီအား အမြဲတစေ စိတ်တိုင်းကျအောင်နေပါမည်ဟု ကတိပေး နိုင်ပြီမဟုတ်ပါလော။ သေသွားသော သူ့ဖုန်းကို မှတ် မိသူ ပေါ် နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ထိုခေတ်သည် သတင်း ချက်ခြင်းပြန်သော ခေတ်အခါမျိုး မဟုတ်ချေ။

သူတို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့သော မင်္ဂလာဆောင် မှတ်ပုံတင်ရုံး မှာ အတော်ဝေးသဖြင့် သူမှတစ်ပါး မည်သူကမျှ သူ အိမ်ထောင် ပြုခြင်းကို စိတ်ဝင်စားမည် မဟုတ်သည့် အားလျော်စွာ သူတို့လက်မှတ်သည် မှတ်ပုံတင် စာရင်း စာမျက်နှာများထဲ၌ မြုတ်နေပေမည်ပင်တည်း။ ခန့်စတန် ပြန်လာ၍ ဖော်ကောင်လုပ်မည်ဆိုက လုပ်နိုင်၏။ သို့သော် ခန့်စတန်ကို ချော့မော့၍ နှုတ်ပိတ်ခိုင်းပေလိမ့်မည်။

နန်းစီလမ်းမိတားအား မိမိ ယခင်က ပြုခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ဖွင့်ဟ ဝန်ခံနေစရာအကြောင်း ဘယ် မှာ ရှိပါမည်နည်း။ ယင်းသို့ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံခြင်း အားဖြင့် မိမိ၏ စိတ်မချမ်းသာမှုနှင့် နန်းစီ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုတို့ကို ဖျက်ဆီးရာ ကျပေလိမ့်မည်။ နန်းစီက သူ့ကို ချစ်ကြိုက် သည်ဟု အတော်ပင် သေချာနေလေပြီ။ ကလေးအတွက် ကား သူ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုမည်။ ကလေးကို ဘယ် သော အခါမျှ ပစ်ပယ်မည်မဟုတ်ပေ။ ကလေးကို သူ့ ကလေးဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောဆိုဝန်ခံသည်မှအပ ကျန်ရှိ သည့် ကိစ္စကို လုပ်ပေးမည်။ သူ့ဖခင်က ဝန်ခံသော် လည်း ကလေးမှာစိတ်ချမ်းသာမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်သို့ ဖြစ်မည်ဟု မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ ဖခင်ကလည်း သမီးကို သမီးပါဟု ဝန်ခံခြင်းမပြုဘဲနှင့်သာ၍ပင် စိတ်ချမ်းသာ ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ထိုရက်သတ္တပတ်တွင် ရေးဗလိရွာတွင်အရပ်ကရိုင်း ၌ ဆောင်ရွက်လိုက်ရသော ဆင်းရဲသား မသာတာချချ

လိုက်ရလေသည်။ ဘာသာလေးတွင် ရှိသော ကင်းချို
 ယာဇ် ထခင်းဆိုင်၌ လှပသော ကလေးတယောက်နှင့်
 တည်းခိုလာသော ဆံပင်နက်နက် မိန်းမတယောက်သည်
 တည်းခိုပြီးနောက် ထွက်သွားကြောင်း သတိပြုလိုက်ကြ
 သည်။ ယင်းသို့သတိပြုလိုက်ခြင်းသည် လူများ မျက်စိမှ
 ပျောက်ကွယ်သွားသော ဒေါ်လီနှင့် ပတ်သက်၍ သိရ
 သမျှ အကြောင်းအကျန်အစင်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

+ + +

ကောက်ရသည့် ကလေးအဖို့ နာမည်

ဆိုင်းလတ်မာနာက “သူတောင်းစား၏ ကလေးကို” မွေးမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည့် အကြောင်းမှာ သူ့ ဓမ္မပျောက်ဆုံးသွားသည့် သတင်းထက် လျော့၍ အံ့အား သင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာထဲတွင် အပြောအဆို ပြုကြသည့် ဟူ၍ မဆိုသာပေ။ သူ နုကွဲတွေကတည်းက သူ့အား တကိုယ်ထည်း ရှူးကြောင်ကြောင်ဟု သဘောထားကာ အထင် သေးသော သနားခြင်း မျိုးဖြင့် မနှစ်သက်ကြ အထင် အမြင် မှားကြသည့် အကြောင်းတို့ တိမ်မြုပ်၍ ကရုဏာ စိတ်ပွားများလာခဲ့ကြရာ၊ ယခု၌မူ အထူးသဖြင့် မိန်းမများက ပိုမိုကရုဏာ ပွားများကြလေသည်။ ကလေး များကိုကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ထားရန် မည် မှု ဆောင်ရွက်ရကြောင်း သိသော အဖိုးတန် မိခင်များ။ လမ်းဈေးကတတ်လျှင် ဆော့ချင်သော သဘောရှိသော ကြောင့် လက်ပိုက်နေသည်ကို နှောက်ယှက်၍ တထောင် ဆစ်ကို ကုတ်ပဲ့ခြင်း ခံရသည်မှာ မည်သို့ရှိသည်ဟု သိ သော ပျင်းရိသော မိခင်များ။ ထိုမိခင် နှစ်မျိုးလုံးသည် နှစ်နှစ်အရွယ်ကလေးကို တကိုယ်တည်းနေသူပောက်များ တဦးက မည်သို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ရမည်ဆိုသည် ကို စိတ်ဝင်စားစွာ တွေးတော မိကြပေသည်။ ယင်းသို့

တွေးတောမိကြသည့် အလျောက် သူတို့၏ အကြံဉာဏ် များနှင့်အသင့်ရှိကြသည်။ တန်ဖိုးရှိသောမိခင်များက သူ့အား မည်သို့ ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း ပြောကြသည်။ ပျင်းရိသော မိခင်များက သူမည်သည့် အရာ တို့တွင် ဘယ်တော့မျှ ဆောင်ရွက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောကြသည်။

တန်ဖိုးရှိ မိခင် များတွင် ဒေါ်လီဝင်းသရောမှာ မာနာအဖို့ လက်ခံနိုင်စရာ အိမ်နီးချင်းဝတ္တရား ကြေငြိန်မှုများရှိသည်။ ဒေါ်လီသည် ကိစ္စတို့ကိုဆရာလုပ်ချင်သော ဟန်ဖြင့် ဆောင်ရွက် ပေးသည်မဟုတ်။ (စေတနာ သက်သက်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးပေသည်။) ဆိုင်းလတ်က ဒေါ်လီအား ဂေါ်ဒေရီးပေးခဲ့သော ဝိနိဝတ်ဒဂါးကို ပြုပြီးလျှင် ကလေးအတွက် အဝတ် အစားများဝယ်ရန် မည်သို့ပြုရမည်နည်းဟု မေးလေသည်။

“အို.....ဦးမာနာ.....ဝယ်စရာ မထိုပါဘူး၊ ဒီနံ တရံ လောက်ထက်ပိုပြီး ဝယ်တို့ မထိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျမမှာ အေရူန် လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကဝတ်ခဲ့တဲ့ ဂါဝန်ကလေးတွေရှိတယ်။ ခလေးအတွက် အဝတ်အစား ဝယ်တာ ပိုက်ဆံ သက်သက်ကုန်တာဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ခလေးဆိုတာ မေလမှာပေါက်တဲ့ မြက်လိုဘဲ ချက်ချင်း ကြီးသွားတာ.....”ဟု ဒေါ်လီက ပြောလေသည်။

ထိုနေ့၌ပင် ဒေါ်လီသည် အထုပ်ကလေးယူလာပြီးလျှင် မာနာအား အဝတ်ကလေးများကို တထည်ပြီး တထည်ဖြန့်၍ ပြလေသည်။ များသောအားဖြင့် ဖါထေးထားသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးမှာ ပေါက်လာခါစ သစ်ဥများကဲ့သို့ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်လေသည်။ ထိုသို့ အဝတ်အစားများကိုပြခြင်းသည် ကလေးအား ဆပ်ပြာနှင့် ရေတို့ဖြင့် သန့်စင်ပေးခြင်းတည်းဟူသော ကြီးကျယ်လှစွာ သောသဘင်ကြီးတရပ်၏ နိဒါန်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသဘင်ပြီးဆုံးသည့်အခါ ကလေးသည် ဖြူစင်လျက် တမျိုးလှလာလေသည်။ ကလေးသည် ဒေါ်လီ၏ ခူးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် တခပ်ခပ် ရယ်မော လိုက်၊ သူ့ကိုယ်သူ့ အကြောင်းအချက်များစွာကို တွေ့မြင်သိရှိလာသည့် ဟန်ဖြင့် လက်ချတ်ကလေးများတီး၍နေလေသည်။ သူ့တွေ့မြင်သိရှိချက်များကို “ဂတ်-ဂတ်-ဂတ်” နှင့် “မာမီ” ဟူသော အသံများဖြင့် ဖော်ပြလေသည်။ “မာမီ” ဟူသော အသံမှာ တချခုထို၍သော်လည်းကောင်း၊ မအိမသာဖြစ်၍သော်လည်းကောင်း အော်သော အသံ မဟုတ် တော့ချေ။ ကလေးသည် ထိုအသံကိုအော်ရာ၌ သာယာနှစ်သိမ့်ဘွယ် အသံဖြစ်စေ၊ အတွေ့အထိဖြစ်စေကို မြော်လင့်တောင့်တခြင်း မရှိတော့ချေ။

“မိုးပေါ်က နတ်သမီးတွေ တောင်မှ သူ့ထို လှမှာ မဟုတ်ဖူးသို့ ထင်ကြမှာတဲ့” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လီသည် ရွှေရောင် ဆံပင်ကောက် ကလေးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်

ပေးပြီးလျှင်နမ်းထိုက်လေသည်။ “ဒီထိုကလေးမျိုးအဝတ်
 စုတ်နဲ့ သူ့အမေက အအေးလွန်ပြီး သေရတယ်ဆိုတာ
 မတွေးဝံ့သလိုဘဲ နော်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က သူ့ကို
 ရှင့်အိမ်ကိုရောက်အောင် ပို့ပေးပေတယ်။ ဦးမာနာ။.....
 တံခါးဖွင့်ထားတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ အစာငတ်တဲ့
 သပိတ်လွယ် ငှက်ကလေးလို နှင်းပေါ်ဈေးကွက်ပြီး ဝင်
 လာတယ်။ ရှင်တံခါးဖွင့်ထားတယ်ဆို မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်..... ဟုတ်ပါတယ်။ တခါးပွင့်နေပါ
 တယ်။ ရွှေပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်လို ပျောက်သွားမှန်း
 မထိဘူး။ ဒါကလေး ရောက်လာတယ်။ ဘယ်ကမှန်း မထိ
 ဘူး။” ဟု မာနာက အတွေးနက်လျက်ဆိုလိုလေသည်။

သူသည် ကလေးဝင်လာသည်ကို မထိပါဘု ဖွင့်
 မပြောချေ။ အကယ်၍ ပြောခဲ့လျှင် မေးခွန်းများ ထုတ်
 ကြားသဖြင့်နောက်ဆုံး၌ သူ့ကိုယ်သူပင် မသင်္ကာဖြစ်နေ
 သည့် မေ့လျော့သွားသည်ဆိုသော အချက်သို့ ရောက်
 သွားမည် စိုးရိမ်လေသည်။

“ခဏတော့ ကလေးအတွက် နံနံ ဒုက္ခများလိမ့်မယ်။
 ဒါပေမဲ့ ကျမလာပြီး ရှင့်အစား စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်။
 ကျမမှာ ခပ်စောစော အိပ်ရာက ထတတ်လို့ နေ့တိုင်း
 လိုလိုဘဲ အားလပ်တဲ့အချိန် နံနံတော့ရှိပါတယ်။ အခု
 ဆယ်နာရီထိုးပြီ ထင်တယ်။ အစားအသောက် အတွက်
 လုပ်စရာကလေးတွေရှိသေးကယ်။ ကျမပြောတဲ့အတိုင်း
 ကျမလာပြီး ရှင့်ကို ကူညီပေးပါမယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားလာပြီး လုပ်စရာတွေကိုပြောပြယင် ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်”ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆိုင်းလတ်သည် ဒေါ်လိ၏လက်မောင်းပေါ်တွင် ခေါင်းကလေးမိ၍ သူ့အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကြေနှစ်စွာကြည့်နေသော ကလေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဒေါ်လိကို မနာလိုသလိုလိုဖြစ်ပြီးလျှင်၊ “ဒါပေမဲ့ ကလေးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဘဲ ပြုစုချင်ပါတယ်။ နို့၊ မိ့ယင် ကျွန်တော်ကို မခင်ဘဲ သူများကို ခင်သွားမှာမို့ပဲ ပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ တယောက်ထဲ ကိုယ်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းလာတာဘဲ။ ကလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သင်ယင် တတ်ပါလိမ့်မယ်။ တတ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆက်၍ပြောလေသည်။

“ဟာ.....တတ်မှာပေါ့။ အံ့ကြလော့ကံအောင် ကလေးထိန်းတဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီး တွေ့ဘူးပါတယ်။ ယောက်ျားတွေက များသောအားဖြင့်တော့ ကိုးယိုးကားယားနိုင်ကြတယ်။ စိတ်တိုတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီးတော့ ဥာဏ်မဝေးလှပါဘူး။ သူတို့ဟာ သွေးဖောက်ထုတ်ရာမှာရယ် ပက်တီးစည်းရာမှာရယ်တော့ မတော်ကြဘူး။ သိပ်ပြီး ဒေါသကြီးတယ်။ စိတ်တိုတတ်ကြတယ်” ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဒေါ်လိက ရှုပ်အင်၍ကလေးကို ကောက်ယူပြီးနောက်၊ “ဒီမှာကြည့်.....ဒါကို အတွင်းက ဝတ်ပေးရတယ်။ ဒီအင်္ကျီဟာ အသားနဲ့ ထိနေရမယ်” ဟု ပြောပြလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု ဆိုင်းလတ်က ပြောစကားနားထောင် သည့်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောပြီးလျှင် ခေါင်းငုံ့၍ ရှင်အင်္ဂါ ကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကလေး သည် လက်ကလေးများဖြင့် သူ့ခေါင်းကို ဖမ်းကိုင်ပြီး လျှင် သူ့မျက်နှာကို ကြောင်ကလေး မြည်သံမျိုး မြည် လျက် နှုတ်ခမ်းကလေးဖြင့် ပွတ်လေသည်။

မိန်းမ တို့၏ အကင်း ပါးမှုမျိုး ရှိသော ဒေါ်လိက “ကြည့်ပါလား.....ကလေးက ရှင့်ကို အချစ်ဆုံးပါ။ သူ့ ခမျာ ရှင့်အချီခံချင်ရှာတယ်။ ကျမသိပါတယ်။ ကဲ.....ဦး မာနာ သူ့ ကိုချီလိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့အင်္ဂါကိုလဲ ရှင်ဘဲ ဝတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဒီတော့မှ ရှင်ဟာ ကလေးကို ရောက် လာကတည်းက ပထမဦးဆုံးပြုစု လာခဲ့တယ်လို့ ပြော နိုင်မှာပေါ့”ဟု ပြောလေသည်။

မာနာသည် ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲချီထည့် ထားလိုက် ရာ၊ သူ့ထဝတွင် ဘာမှန်းမသိ တချချ ပေါ်ပေါက် ထွန်း လင်း လာကြောင်း သိလာသည့်အလျောက် သူ့အဖို့ ထူး ဆန်းသော စိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်နေလေသည်။ သူ့သဏ္ဍာန်၌ အတွေးနှင့် စိတ်အာရုံတို့သည် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေလေရာ၊ ထိုစိတ်အာရုံတို့ကိုသာ ဖော်ပြနိုင်ပါမူ ရှေ့အစားကလေး ရောက်လာသည်။ ရှေ့က ကလေးဖြစ်သွားသည် ဟူ၍သာ ဆိုရပေတော့မည်။ သူသည် ဒေါ်လိထံမှ အဝတ်ကို ယူ၍ ဒေါ်လိ၏ ညွှန်ပြချက် အတိုင်း ဝတ်ပေးရာ၊ ကလေးက ဆော့၍ ချက်ခြင်းဝတ်၍မပြီးပေ။

“ဟော.....ဟုတ်သားဘဲ။ ပြီးမာနာ.....ရှင် တတ်လွယ် သားဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ရက်ကန်းစင်မှာထိုင်ရတော့မယ် ဆို ယင် ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ။ ကလေးကတော့ တနေ့ထက် တနေ့ပိုပြီးဆော့တော့မယ်။ ရှင့်မီးဖိုက အမြင့်ကြီးဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒါမှလဲ ကလေးလက်မမှီဘဲနေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွဲစရာ ရှုစရာရှိယင်။ သူ့လက်ချောင်းကလေး တွေ ပြတ်သွားနိုင်တယ်။ သူကတော့ ဆော့မှာဘဲ။ ရှင် သိထားရလိမ့်မယ်” ဟု ဒေါ်လီက ဆိုလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် စိတ်ထဲ၌မရှင်းဘဲနေသဖြင့် ထွေးနေ လေသည်။ “ကျွန်တော် သူ့ ကိုရက်ကန်းစင် ခြေထောက် မှာ ချည်ထားမယ်။ ခပ်ရှည်ရှည် တချခုနှင့် ချည်ထားမယ်” ဟု နောက်ဆုံး၌ ပြောလေသည်။

“အင်း.....ကောင်းသားဘဲ။ မိန်းကလေး ဆိုတော့ အနေရာထဲ ထိုင်နေဆိုယင် နေသေးတယ်။ ယောကျ်ား ကလေးတွေလို မဟုတ်ဖူး။ ယောကျ်ား ကလေးတွေ အကြောင်း တော့ လေး ယောက် တောင် ရှိနေလို့ သိပါရဲ့ရှင်။ သူတို့ကိုသာ ရှင်ပြောသလို ချည်ထားမယ် ဆိုယင် အချင်းချင်းသတ်ကြ၊ ပုတ်ကြ၊ ငိုကြ၊ ယိုကြနဲ့ ဝက်တွေ အော်သလို ဖြစ်နေမှာဘဲ။ ကျမကုလားထိုင် ကလေးတလုံး ယူလာခဲ့မယ်။ ပြီးတော့ ကလေးကစားဖို့ အဝတ်စုတ်နီကလေးတွေ ဘာလေးတွေကိုလဲ ယူလာခဲ့ မယ်။ ခါဒါ ကလေးတွေကို ကလေးက အသက်ရှိတဲ့

ဟာတွေထို့ဘဲအောင်းမေ့ပြီး စကားပြောနေထိုင်မယ်။
 ယောက်ျားကလေးတွေကို မိန်းမကလေးတွေ ဖြစ်ပါစေ
 လို့ ဆုတောင်းတာဟာအပြစ်မဟုတ်ဖူးသာဆိုယင်ကျမ
 တော့ ကျမသားတွေထဲက တယောက်ယောက်တော့
 မိန်းမဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းချင်တာတဲ့။ သမီးကလေး
 တယောက်သာရှိယင် ကြမ်းတိုက်၊ အဝတ်စုတ်ချုပ်၊
 ဇာထိုး ပန်းထိုး အားလုံးသင်ပေးနိုင်မှာတဲ့။ ကျမ ဟောဒီ
 သူမကလေး ကြီးလာယင် ဒါတွေသင်ပေးမယ်ဦးမာနာ”

“ဒါကလေးဟာ ကျွန်တော် သမီးကလေးဖြစ်ရမယ်။
 သူများသမီး မဖြစ်စေရဘူး”ဟု မာနာက အလျှင်စလို
 ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပေသားပေါ့။ ရှင်က သူ့ကို အဖေလို ကျွေး
 မွေး သုတ်သင်လာယင် ရှင်ပိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို
 တခြား ခရစ်ယံဘာသာဝင်များရဲ့ ကလေးတွေထံ ပြုစု
 မျိုးထောင်ဖွဲ့ပေါ့။ သူ့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းခေါ်သွားပြီး
 ဘုရားစာတွေ သင်ပေးရမယ်။ ကျမရဲ့ သားကလေး
 အေရှန်တော့ ဘုရားစာတွေ အများကြီး ရွတ်တတ်ပြီ။
 ဘုန်းကြီးကလေး ကျနေတာတဲ့ ရွတ်လိုက် ဖတ်လိုက်
 တာ။ ဦးမာနာ.....ရှင် ဒီ မိမ့်ဖမ့် သမီးကလေးကို မွေးစား
 ယင် ဒါတွေလုပ်ပေးရမိမ့်မယ်”ဟု ဒေါ်လိက ဆိုလေ
 သည်။

မာနာ၏ ဖြူ လျော် လျော် မျက်နှာမှာ စိုးရိမ် စရာ
 အကြောင်းတခု ပေါ်လာသည့်အလျောက် နိမြန်းလာလေ

သည်။ သူ့ စိတ်သည် ဒေါ်လီပြောသော စကားရပ်များကို ပြန်ပြောနိုင်ရန် ထိုစကားရပ်များ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကျနစွာ တွေးတော နေရသဖြင့် အလုပ်များနေလေတော့သည်။

“ကျမတော့ ကလေးခမျာ ကင်ပွန်းမတပ်ရှာရသေးတော့ ဘုန်းတော်ကြီးပြောတာ မမှားဘူးလို့ ထင်တာဘဲ။ ရှင်ကသဘောတူလို့လားမှပေါ့လေ.....။ ကျမ ဒီနေ့ဘဲ မစွတာ မေစီကိုပြောကြည့်ပါမယ်။ ကလေး တခုခု မှားသွားမယ်ဆိုယင်၊ ရှင်က ရှင့်တာဝန်ကို ကြေငြိန်အောင် လုပ်မှာပေါ့ ဦးမာနာ.....။ ကျောက်ထိုးတာတို့ ဘာတို့ပေါ့။ ကလေး ဘေးရန်ကင်းအောင်ပေါ့လေ.....။ ဒီထိုမှ မလုပ်မိယင် ရှင် တသက်လုံး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေဆုံးမယ်။ ခိုကိုးရာမဲ့ ကလေးများကို သူတို့က မပြောဆိုဘဲနဲ့ ကိုယ်က ဝတ္တရားကြေငြိန်အောင် မလုပ်တဲ့လူတွေဟာ နောင်ဘဝကျတော့ ကိုယ့်တို့ အကူအညီရမယ်လို့ ကျမဖြင့် မထင်မိဘူးရှင်” ဟု ဒေါ်လီက ဆက်၍ပြောနေလေသည်။

ထိုနောက် ဒေါ်လီသည် အတန်ကြာ ပြင်သက်နေ၏။ သူက သူယုံကြည်သည့်အတိုင်း အားလုံးဖွင့်၍ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ့စကားသည် ဆိုင်းလတ်တွင် မျှော်မှန်းရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း ထိရောက်သလော ဟူသည်ကို သိ လို လှ သော ကြောင့် ပြင် သက် နေ ခြင်း ဖြစ် သည်။ ဆိုင်းလတ်သည် ဒေါ်လီပြောသော “ ကင်ပွန်းတပ် ”

(Christened) ဆိုသည့် စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းလင်းစွာ မထိသဖြင့် စိုးမိမ်မကင်းဖြစ်ကာ ကြောင်၍ နေလေသည်။ သူသည် “နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ” (Baptism) အကြောင်းကိုသာ ကြားဘူးသည်။ အရွယ်ရောက်သူတို့ခံယူသော “နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ” ကိုသာ မြင်ဘူးသည်။

“ကင်ပွန်းတပ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ဒါ မလုပ်ယင် မကောင်းဘူးတဲ့လား” ဟု သူက မရဲတရဲနှင့် မေးလေသည်။

“ဪ.....ဦးမာနာရယ်.....ရှင်ဘေးရန်ကင်းအောင် ဆုတောင်းရှုတ်ဆိုတတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ အဖေအမေရယ်လို့ ရှင်မှာ မရှိခဲ့ဘူးလား” ဟု ဒေါ်လိကမာနာအား သနားသည့်အလျောက် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“သင်ပေးဘူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆုတောင်းအများကြီး သင်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ သင်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထုံးစံက တမျိုးဘဲ။ ကျွန်တော် ဇာတိက အဝေးကြီးကို။ (ထူးစံချင်း ဘယ်တူပါ့မလဲ) ဒါပေမဲ့ လေ.....ကျွန်တော်တော့ ကလေးအထွက်ဆိုယင် ဘာမဆို လုပ်ချင်တာဘဲ။ ဒီအရပ်မှာ ထူးစံရှိတယ်။ ခင်ဗျားကလဲ သင့်လျော်မယ်လို့ ထင်တဲ့ဟာဆိုယင် လုပ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်သိုက်ကျောပြီး လုပ်ပါမယ်။ ပြောသာပြောပါ” ဟု ဆိုင်းလတ်က ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်လီမှာ စိတ်တွင်း၌ ဝမ်းသာသွားပြီးလျှင် “ကဲ-
ဒီလိုဆိုဟင် ဦးမာနာ.....။ ကျမ မရွှေတာ မေမိကို ဆုန်း
တော်ကြီးနဲ့ ပြောတို့ဆိုတို့ တောင်းပန်မယ်။ ရှင် က
ကလေး ကင်ပွန်းတပ်တဲ့အခါပေးတို့ နာမယ်ရှေးထားရ
ထိခွဲမယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ကျွန်တော် အမေ နာမယ်ကတော့ ဟက်မိဇီးဘား
တဲ့။ ကျွန်တော် နှုမလေးကိုလဲ အမေနာမယ်အတိုင်း မှည့်
ထားခဲ့ကြတယ်” ဟု ဆိုင်းလတ်က ပြောလေသည်။

“ဟာ.....ဒီနာမယ်က ခေါ်ရခက်ပါတယ်။ ပြီးတော့
လဲ ဒီနာမယ်ဟာ ကင်ပွန်းတပ်တဲ့အခါ ပေးတဲ့ နာမယ်
မဟုတ်ဖူးလို့ ကျမတော့ ထင်မိတာတဲ့” ဟု ဒေါ်လီက
ဆိုလေသည်။

“ဪ-ဒီနာမယ်ဟာ ကျမ်းစာထဲကနာမယ်တဲ့” ဟု
ဆိုင်းလတ်က သူ ယခင်က သင်ကြားခဲ့ဘူးသည်တို့ကို
ပြန်၍ သတိရလျက် ပြောပြလေသည်။

“ဒီလိုဆိုဟင် ဒီနာမယ် မကောင်းဘူးလို့ ကျမမှာ
ပြောနိုင်ခွင့်မရှိပါဘူးရှင်” ဟု ဒေါ်လီက မာနာ စာတတ်
ကြောင်း သိရသဖြင့် အံ့အားကြီးသင့်ကာ ပြောလေသည်။

“ကျမက စာပေတတ်တာမဟုတ်ဖူး။ စာသင်ရာမှာ
အလွန်လေးတယ်။ ကျမယောက်ျားက ကျမဟာ
အနှောင့်ဆိုသင် လက်ကိုင်တတ်တဲ့ မိန်းမတဲ့လို့ ပြော
တယ်။ သူက စကားအင်မတန် တတ်တာရှင်။ ဒါပေမဲ့
ဦးမာနာရယ်.....ဒီလို အခေါ်ရခက်တဲ့နာမည်မျိုးကို ရှင်

နှုမလေး ပေးထားတာကွကျလှပါတယ်။ ဒီလောက်တောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မှည့်စရာခေါ်စရာ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်။ မဟုတ်ပါလားရှင်” ဟု ဒေါ်လိက မေးလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို အက်ပီလို့ခေါ်ကြတယ်” ဟု ဆိုင်းလတ်ကဆိုလေသည်။

“ဒီလို နာမည်ကိုအတိုကောက်ပြီးခေါ်တာ မမှားဘူးလို့ ဆိုယင် ဒီနာမည်ဟာခေါ်လို့ အတော်လွယ်သားတဲ့ ကဲ-ကျပြန်လိုက်ပါအုံးမယ်။ မိုးချုပ်တော့ ကျမ ကင်ပွန်းတပ်ဖို့အကြောင်းပြောပါမယ်။ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်။ ကလေးကို ကျောက်ဆေး ထိုးပေးတို့နဲ့ အဝတ် ကလေးတွေ ရှော်တို့ပြုတို့ ရှင် ကျမကိုသာပြောပါ။ ကျမ လွယ်လွယ်ကလေး ရှော် ဖွတ် ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဆဲ.....ကလေးကလေး.....။ ကျမ သားကလေး အေဂ္ဂန်ကို ဒီအတောအတွင်း ခေါ်လာပါရစေ။ သူ့အဖေလုပ်ပေးတဲ့ လှည်းကလေးကို ဒီကလေးကိုပြုလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လဲ သူ မွေးထားတဲ့ အဖြူနဲ့ အမဲ ကြားထားတဲ့ခွေးကြားကလေးလဲ ခေါ်လာလိမ့်မယ်”

ကလေးကို ကင်ပွန်းတပ်ပေးလိုက်သည်။ ဗုန်းတော်ကြီးက နှစ်ထပ် ကင်ပွန်းတပ်ခြင်းမှာ သာ၍ပင် ကောင်းသည်ဟု ယူဆလေသည်။ (နှစ်ထပ်ကင်ပွန်းတပ်သည် ဆိုရာ၌ ငယ်စဉ်က ကင်ပွန်း တပ်ပြီးလျှင် ကြီးပြင်းသည့်အခါ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုသည်ကို ဆိုလိုသည်။) ထိုအခါ

တွင် ဆိုင်းလတ်သည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝတ်စားပြီးလျှင်
 ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ပထမအကြိမ်သွား၍ အိမ်နီးချင်း
 များနှင့်အတူတရားနာလေသည်။ သို့မှာ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ
 နှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားခြင်းအကြောင်းကို သေချာ
 ဖြတ်သားစွာနားမလည်ချေ။ ဒေါ်လိက ကလေးအတွက်
 ကောင်းသည် ဆို၍သာ ပြုရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍
 ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ လပေါင်းများစွာကလေးအတွင်း၌
 ကလေးသည် ယခင်ကဆိုင်းလတ်မာနာ တကိုယ်တည်း
 ကျဉ်းမြောင်းစွာနေနိုင်ရန် ရှောင်ဖယ်လာခဲ့သော သူများ
 နှင့် မာနာတို့အား အဆက်အသွယ်များ တချပြီးတချ ဖြစ်
 ပေါ်လာစေလေသည်။ တံခါးပိတ်၍ တကိုယ်တည်းနေ
 ပြီးလျှင် ကိုးကွယ်၍နေရသော ရွှေနှင့်ကလေးသည် မတူ
 ပေ။ ရွှေသည် နေရောင်မှ ဖုံးကွယ် သိုဝှက် ထားရသည်။
 ငှက်မြည်သံများကိုနားမကြား။ လူသံတို့ကို ဂရုမထားဘဲ
 နေလေသည်။ အက်ပီသည်ကား သူ့ကို အစဉ်မပြတ်ဂရု
 စိုက်နေစေသည်။ သို့အလို ဆန္ဒများသည်လည်း အမြဲ
 တမ်း တိုးပွားလျက်ရှိ၏။ နေရောင်၊ အသံရှိသော အသံ၊
 အသက်ရှိသော ယှပ်ရှားမှုတို့ကို ရှာဖွေ၍ ချစ်ခင်နေပေ
 သည်။ မည်သည့်အရာကိုမဆို စမ်းကြည့်တတ်သည်။ ရှင်
 လန်းမှု အသစ်ကိုရရှိထိခိုမည်။ သူ့ကိုကြည့်နေသော လူ
 အပေါင်း၏မျက်လုံးများတွင် မေတ္တာ ကရုဏာ တက်ကြွ
 လာလိမ့်မည်ဟူသောယုံကြည်ချက်သည် အက်ပီ၌ ရှိပေ
 သည်။ + + +

၁၂

ကလေးကိုမွေးမြူခြင်း

ရွှေသည် မာနဒုအတွေးကို တစ်လည်လည် နေစေသည်။ ရွှေအကြောင်းကိုတွေးရာမှ အခြားအကြောင်းသို့ မရောက်၊ ထိုရွှေအကြောင်းကပင် ကျော်လွန်သည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။ အက်ပီမှာမူ အပြောင်းအလဲများနှင့် မြော်လင့်ချက်များ စုပေါင်းစည်းရုံးရာကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ သူ့အတွေးများကို ရှေ့သို့ဆောင်ကြဉ်း၍ ရှေးက ဘာမျှအကြောင်းမထူးသည့် နယ်နိမိတ်သို့ သွားနေသည့်အဖြစ်မှ ဝေးစွာ ကျော်လွန်၍ သယ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထိုအတွေးများကို နောင်လာမည့်နှစ်များ၌ အက်ပီက သူ့ဖခင်ဆိုင်းလတ် သူ့အား မည်သို့စောင့်ရှောက်ပုံကို သိရှိသောအခါ၊ အိမ်နီးချင်း အိမ်ထောင်စုများ၌ ရှိသော သံယောဇဉ် ကြီးများကဲ့သို့ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ပေမည် ဟူသော အတွေးသစ်များသို့ သယ်ဆောင် သွားလေသည်။ ရွှေက သူ့အား ရက်ကန်းစင်တွင် ပိုမိုကြာရှည်စွာ ထိုင်၍ ပြီးငွေ့တွယ်ကောင်းစွာသည့် သူ့ရက်ကန်းစင်သံနှင့် ထပ်ခါတလဲလဲ မြင်ရသော ယက်သားများမှအပ အခြား ပစ္စည်း တို့ကို ဂရုမထား မမြင်မကြား နေစေခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် အက်ပီကမူ သူ့အား ရက်ကန်း ယက်ရာမှ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် အားလပ်ခွင့် ယူခြင်းအကျိုးကို တွေးစေ

သည်။ သူ့ စိတ်အာရုံတို့သည် အက်ပီ၏ လတ်ဆတ်သော ဘဝနှင့်အတူ ပြန်လည် နိုးကြားလာလေသည်။ ဆောင်းတွင်း ဝိုးကောင်များသည် နွေဦး နေရောင်အောက်တွင် တွားသွားလျက် နေစာလှုံသကဲ့သို့ ပင်တည်း။ အက်ပီ၏ တိုးတက်လာသော အခြေအနေသည် သူ့အား ရှင်လန်းခြင်း တည်းဟူသော ပူနွေးခြင်းကို ရရှိစေသည်။ အက်ပီ ကိုယ်တိုင်၌လည်း ရှင်လန်းခြင်း ရှိသော ကြောင့် ပင်တည်း။

နေရောင်သည် ပို၍ပူနွေးလာပြီးလျှင် အချိန်ပို၍ ကြာရှည်စွာ သာလာသောအခါ၌ ကွင်းတခုလုံး၌ “ဘတ်တားကတ်” ခေါ် ပန်းကလေးများ အပြည့်ပွင့်နေလေသည်။ နေသာသော နွေလယ်၌ဖြစ်စေ၊ ခြံစည်းတန်းများ အောက်တွင် အရိပ်များ ရှည်လာသော ညနေစောင်း အခါ၌ဖြစ်စေ၊ ဆိုင်းလတ်မှာ အက်ပီကိုချီ၍ ဦးထုပ်မပါဘဲ ကျောက်ထွင်းများကို ကျော်လွန်၍ ဈေးကွက်သွားသည်ကို မြင်နိုင်ပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပန်းများ ပွင့်နေသော နေရာကိုကျော်၍ သူ့နှစ်သက်သော မြစ်ကမ်းပါးတနေရာသို့ သွား၍ ထိုင်ပြီးလျှင် အက်ပီက တောက်တက်၊ တောက်တက်နှင့်ဈေးကွက်ကာ ပန်းများကို ခူးလျက်၊ ပန်းများပေါ်တွင် ရှင်လန်းစွာ တပီပီမြည်နေသော အတောင်နှင့် အကောင်များကို လှမ်း၍ စကားပြောနေသည်။ ထိုပြင်လည်း သူ့ “ဖေဖေ” အား ပန်းများ သွား၍ ပေးခြင်းဖြင့် သူ့ ကိုဂရုစိုက်အောင် ပြုလုပ်လေသည်။ ထိုနောက် အက်ပီ

သည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော ငှက်သံ တသံသံကို နားစွင့်လိုက်လျှင် ဆိုင်းလတ်က နောက်ထပ် ပေါ်လာ ထိခံမည်။ နားထောင်ရအောင် တိတ်တိတ်နေ ဟူသော အချက်ကိုပြခြင်းအားဖြင့် သူ့အား နှစ်သက် စေသည်။ ငှက်သံပေါ်လာသောအခါ၌မူ သူသည်ကျောကလေးကို ကော့ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရယ် မော လေသည်။ ယင်းသို့ ကမ်းပါး၌ထိုင်နေရာမှ ဆိုင်းလတ်သည် ယခင် က ကျွမ်းကျင်ဘူးသောသစ်ဥသစ်ဖုများကိုထပ်မံရှာဖွေစ ပြုလေသည်။ မပြောင်းလဲသော အရွက်များနှင့် သစ်ဥ သစ်ဖုပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကို လက်ဝါးပေါ်တွင်တင်ထား စဉ်ဝယ် ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ သော စိတ်တို့သည် စုပြုံ ပေါ်ပေါက်လာကြကုန်သဖြင့် သူသည် မရဲတရဲနှင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီးလျှင်၊ သူ၏ နှမ်း လျှာသော စိတ်၌လွင်လွင်ပေါ်ထင်လျက်ရှိသည့် အက်ပီ၏ ကလေးလောကတွင်ပင်ခိုလှုံ၍နေလေတော့သည်။

ကလေး၏စိတ်သည် ပညာကိုဆည်းပူးလာသည့်အခါ မာနာ၏စိတ်သည်ကား အတိတ်ကိုပြန်လည်မှတ်မိမှုများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေသည်။ ကလေး၏ဘဝ ပြန်ကျယ် ကြီးပွားလာသည့်အခါ၌မူ ကျဉ်းမြောင်း အေးစက်သော အကျဉ်းခန်းထဲ၌ ကြာရှည်စွာနေရ၍ ထုံထိုင်းထိုင်း ဖြစ် နေရှာသော သူ၏ဘဝမှာလည်း လွတ်မြောက်၍ ပြန်ပွား တိုးတက်ကာ၊ ပြည့်ဝသောအထိဥာဏ်တို့သည် ဝင်လာ ကြကုန်၏။

ထိုအရှိန်သည် တနှစ်ထက် တနှစ်တိုးတက်၍သာလာလေတော့သည်။ ဆိုင်းလတ်၏ နှလုံးသားကို တက်ကြွစေသော အသံသည် ပို၍ပြီသလာသဖြင့် ပိုမိုပြတ်သားသော အဖြေကိုတောင်းဆိုလာလေပြီ။ အက်ပီ၏မျက်စိ၊ နားတို့တွင် သဏ္ဍာန်များ အသံများသည် ပို၍ကြည်လင်ပြတ်သားလာသဖြင့် “ပေပေ” သည် ထိုအရာ ထိုကိစ္စတို့ကို ယခင်ကတက်ပို၍ ဂရုစိုက်ရတော့သည်။ ထိုပြင်လည်း အက်ပီအသက် သုံးနှစ် ရှိသောအခါ၌ ဖျက်စိရှုပ်အောင် ဆော့တတ်လာလေသည်။ သူသည် ဆိုင်းလတ်၏ သည်းခံမှုကြောင့် သာမက ဂရုစိုက်ခြင်း အထူးတလည်ကြည့်ခြင်းတို့ကြောင့် ပို၍ အကျင့်ရကာ ဒုက္ခပေးတတ်သည့် နည်းလမ်းများကို ကျင်လည်စွာ တည်ထွင် ပြုလုပ်လေသည်။ ထိုသို့ ဒုက္ခပေးသော အခါများတွင် ဆိုင်းလတ်ခမုာမှာ ဆုံးမရမှာလည်း အခက် မဆုံးမရမှာလည်း အခက်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ဒေါ်လီဝင်းသရော့က အက်ပီ ထိမ္မာတို့ ဆုံးမပေးလျှင် ကောင်းမည်ဟုဆို၏။ ကလေးကို မကြာခဏစပ်စပ်ကလေး မရိုက်ဘဲနှင့် မွေးမြူ ထိန်းကျောင်းလာလျှင် မကောင်းလှဟု ဆိုသည်။

ဒေါ်လီက အနည်းငယ် တွေးပြီးနောက် “ဒီပြင် နည်းတခုလဲ ရှိသေးတယ် ဦးမာနာ၊ ရှင် သူ့ ကို မီးသွေးခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ထားပါ။ ကျမတော့ အေဂ္ဂန်ကို ဒီလိုဘဲ လုပ်တယ်။ အငယ်ဆုံးဖြစ်တော့ မရိုက်ရက်ဖူး။ မီးသွေးခန်းထဲ ထည့်ယင်လဲ တမိနစ်ထက် ပိုပြီး မထားချင် ပါဘူး။

တကိုယ်လုံးပီးသွေးမှုန်တွေ ပေရုံလောက်ပါတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ကိုရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစား လဲပေးရတယ်။ အဲဒီလို ဆုံးမတာဟာ ဒုတ်နဲ့ ရိုက်သလိုပါတဲ့။ ရိုက်တာရယ် မီးသွေးခန်းထဲ ထည့်ထားတာရယ်။ အဲဒီနှစ်မျိုးကို ရှင် တမျိုးမျိုးရှေးပေတော့။ ရှင့်စိတ်သက်သာမဲ့ နည်းကိုသာ ရှေးပါ။ ဒီလိုမှမဆုံးမယင် သူကထိပ်နိုင်ပြီး နောက်တော့ ထိန်းလို့မရဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု ပြောလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် ထိန်းလို့မရ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုသော စကားမှာ ဝမ်းနည်းဘွယ် ဖြစ်သော်လည်း မှန်ကန်နေကြောင်း အထူး သတိပြုမိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆုံးမနည်း နှစ်နည်းလုံးကို သူ့စိတ်နှစ်နှစ်လိုပေ။ အက်ပီ နာအောင်ရိုက်ရမည်ဆိုက သူ့အဖို့ စိတ်ထိခိုက် ပေမည်။ ရိုက်လိုက်လျှင် သူ့ကိုအက်ပီက အချစ်လျော့သွားမည်ကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိသည်။ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသော ဂေါလီယတ်တို့ကဲ့သို့ လူကြီးတယောက်က သူ့ကိုယ်သူ ကလေးငယ် တယောက်နှင့်တူ၍ ကြိုးချည်ထားပြီးလျှင်၊ သူကဆွဲလိုက်လျှင် ကလေးနာသွားမည်စိုးသည်။ ကြိုးကို ဖြတ်လိုက်ရမည်ကို သာ၍ပင် စိုးရွံ့လှသည်ဆိုပါမူ၊ ထိုလူကြီးနှင့် ထိုကလေးတို့တွင် မည်သူက ပို၍ အင်အားကြီးသနည်း။ တောက်တက်၊ တောက်တက်နှင့် သွားနေသော အက်ပီက သူ့ဖခင်ဆိုင်းလတ်အား ရှုပ်ပွေသော သဘောနှင့် သာယာသော နံနက်ခင်းတခုတွင် ခုန်ပေါက်နေစေနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

တခါက ဤသို့ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဆိုင်းလတ်သည် ရက်ကန်းစင်၌ အလုပ်များနေသည့်အခါတွင် အက်ပီအား ပိတ်စပြားပြားကြီးနှင့်ခါးတွင် ချည်၍ရက်ကန်းစင်ခြေထောက်ကို ချည်ထားလေသည်။ ပိတ်စမှာ ခါးပတ် အပြားကြီးကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ အစမှာ အက်ပီအားနိမ့်သော ကုတင်ပေါ်သို့တက်၍ ထိုင်နိုင်လောက်အောင် ရှည်သည်။ သို့သော် တေးအန္တရာယ် များသော အမြင့်သို့ တက်နိုင်လောက်အောင်မရှည်ပေ။ တနေ့သော နေသာသည့် နံနက်ခင်း၌ ဆိုင်းလတ်သည် ယက်သား အသစ်တင်နေသဖြင့် အလုပ်တွင် ခါတိုင်းထက် စိတ်ဝင်စား နေလေသည်။ ထိုသို့ယက်သား အသစ်တင်သည့် အခါမျိုးတွင် ကတ်ကျေးသည်ထိုအခါ၏။ ကတ်ကျေးကို ဒေါ်လီက အထူးသတိ ပေးထားသဖြင့် အက်ပီ မရှိနိုင်သော နေရာတွင် ဂရုစိုက်၍တင်ထားလေ့ ရှိခဲ့သည်။ ကတ်ကျေး၏ ကလစ်၊ ကလစ်အသံမှာ အက်ပီ၏ နားတွင် စိတ်ဝင် စားဘွယ် တမျိုးဖြစ်သဖြင့် ကတ်ကျေး မြည်သံ၏ အကျိုးတရားကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အက်ပီ၏စိတ်တွင် သည်ထိုကတ်ကျေးနှင့် ကိုက်လျှင် သည်ထိုဘဲ ပြတ်တာ ဘဲလေ.....ဟူသော ယထာဘူတတရားကိုဆည်းပူးမိလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် ရက်ကန်းစင်တွင် ထိုင်ထိုက်ပြီးနောက် ရက်ကန်းသံ စတင် မြည်လာလေပြီ။ သူသည် ကတ်ကျေးကို အက်ပီ၏ လက်ရှိနိုင်သော စင်ပေါ်တွင် မေ့ထားခဲ့လေသည်။ အခါ အခွင့်ကို ချောင်းနေသော

ကြွက်ကလေးကဲ့သို့ အက်ဝီသည်ချောင်ထဲမှ တိတ်တိတ်
 ကလေး ထွက်လာပြီးလျှင် ကတ်ကျေးကိုယူ၍ အိပ်ရာဆီ
 သို့သွားပြီးလျှင် ကတ်ကျေးကို ကွယ်သည့်အနေနှင့်ကျော
 ပေးနေလေသည်။ သူ့နှုတ်ကျေးကို သုံးစရာရည်ရွယ်
 ချက် ပြတ်ပြတ်သားသားရှိသည်။ သူသည် ပိတ်ကြိုးကို
 ညီညီညာညာ မဖြတ် နိုင်သော်လည်း ပြတ်အောင် ဖြတ်
 နိုင်သဖြင့် ခဏကလေးတွင် ဖွင့်ထားသော တံခါးဆီသို့
 ပြေးထွက်သွားရာ။ နေရောင်မှာ အပြင်သို့ထွက်ရန် ဖိတ်
 ခေါ်လျက်ရှိလေသည်။ ဆိုင်းလတ်မှာမူ သူ့အားခါတိုင်း
 ထက်ငြိမ်သည်ဟု အောက်မေ့၍နေလေသည်။ သူကတ်
 ကျေးထို၍ထကြည့်ခါမှ အက်ဝီအပြင်သို့ပြေးထွက်သွား
 ကြောင်းသိရလေတော့သည်။ ကျောက်တွင်းထဲ ကျသွား
 လေပြီလားဟု စိုးပူမိလည်။ အက်ဝီတခုခု ဖြစ်ပြီဟူသော
 ကြီးစွာသော စိုးရိမ်မှုကြောင့်ဆိုင်းလတ်သည် “အက်ဝီ”
 ဟု ခေါ်ကာ ပြေးထွက်ပြီးလျှင် ခြံခတ်၍ မထားသော
 လဟာပြင်တွင် ဟိုပြေး သည်ပြေးနှင့် ကျမည်ဆိုလျှင်
 ကျနိုင်သော ရေမရှိသော တွင်းများတွင် ရှာဖွေပြီးလျှင်၊
 နိမြန်းချောမွတ်သော ရေပြင်ကိုငေးကြည့်ကာ ရေထဲကျ
 လေမလားဟူသော အမေးဖြင့် ထိတ်လန့်လျက် ရှိလေ
 သည်။

ချွေးသီးချွေးပေါက်များသည်သူ၏ မျက်ခုံးပေါ်တွင်
 သီးနေကြသည်။ အက်ဝီ ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်
 ကြာသွားပြီလဲ။ မြော်လင့်ချက်တခု ရှိပေသေးသည်။ သူ

သည် ခြံစည်းရိုးအဆင်းအတက် လှေခါးမှ လျှိုတွက်ပြီး
 လျှင် သူတို့လမ်းပျောက်ထွက်နေကျ လယ်ကွင်းများသို့
 သွားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်။ သို့ရာတွင် မြက်ရှိုင်း
 များမှာအတော်မြင့်သဖြင့် သူရှိသည့်တိုင်အောင် မစွတာ
 အော့စတတ်၏ ကောက်ပင်များကိုနင်း၍ သေသေချာချာ
 ရှာမှတွေ့နိုင်ထိမဲ့မည်။ ယင်းသို့ သူတပါး၏ ကောက်ပင်
 များကိုနင်းတန်နင်းရပေမည်။ ဆိုင်းလတ်ခမြာမှာ ခြံစည်း
 တန်းများတလျှောက် ဟိုချောင်းကြည့် သည်ပြုကြည့်
 နှင့် မြက်များကိုဖြတ်ကျော်၍ ရှာဖွေလေရာ၊ သူ့သောက
 စိတ်အရဖြစ်သော အမြင်တွင် အက်ဝီသည် နိဗ္ဗာန်ရောင်
 ရှိသော ချုံပုတ်တိုင်း၏နောက်ကွယ်တွင်ရှိ၍ သူ့အနီးသို့
 ရောက်လျှင် တဖက်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။
 လယ်ကွင်း၌ ရှာရခြင်းကား အချည်းနီးမျှသာ ဖြစ်တော့
 သည်။ သူသည် ခြံဝင်းလှေခါးကိုကျော်၍ နောက် လယ်
 ကွက်ထဲသို့သွား၍ မတွေ့တော့ပါဘူးဟူသော မြော်လင့်
 ချက် ကုန်ခန်းလျက်နှင့်ပင် ရှာလေရာ နွေအခါ၌ တိမ်၍
 ကပ်စေးကပ်စေး ဖြစ်သော ရွှံ့များနုခမ်းတွင် ကျန်နေ
 သော ရေအိုင်ကလေးဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ဤ
 ရေအိုင်ကလေး၌ကား အက်ဝီသည်မြင်းခွါရာ နက်နက်မှ
 ရေကိုသယ်ထုတ်ရာ၌ သံပုံးအဖြစ် အသုံးပြုနေသော သူ့
 သိန်ကလေးကိုအဖော် လုပ်၍ စကားပြောနေလေသည်။
 သိန်ချွတ်ထားသော ခြေထောက်ကလေးကိုမူ ကတ္တီပါ
 ဖုံးကဲ့သို့ရေညှိစိမ်းလျက်ရှိသော ရွှံ့ပြော့ပြော့ပေါ်တွင်

သက်သောင့် သက်သာတင်လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ချကြားမှ ခေါင်းနီနီနွားကလေး တကောင်သည် ကြောက်သလိုလို သံသယဖြစ်သလိုလိုနှင့် သူ့အား ဂရု စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

ဤသည်ကား ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ကလေးတယောက်၏ ဖောက်ပြန်မှုတရပ်ဖြစ်လေရာ၊ ထိုဖောက်ပြန်မှုအတွက် အပြင်းအထန်အရေးယူရပေမည်။ သို့ရာတွင် ဆိုင်းလတ် မှာ သူ့ရတနာကိုပြန်တွေ့ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် ဝမ်း သာအယ်လဲဖြစ်သဖြင့် အက်ဝီကိုချီ၍ ငိုချင်သလိုလိုဖြစ်ရ ကား အားရပါးရနမ်းရှုံ့လျက်ခြင်းမှအပ မည်သို့မျှမပြု လုပ်နိုင်ပေ။ သူသည် အက်ဝီအား အိမ်သို့ချီ၍ခေါ်လာ ပြီးနောက် ရေမိုးချိုးပေးတို့ စိတ်ကူးသည့် တိုင်အောင် အက်ဝီကို “မှတ်မိအောင်” ဆုံးမရန်သူအပ်သည်ဟူသော အချက်ကို သတိမရမိသေးချေ။ နောက်တကြိမ် ထွက် ပြေး၍ဒုက္ခရောက်ဦးမည်ကို တွေးမိသဖြင့် သူသည် ဆုံးမ ရန်အကြံကိုမရစဖူးရသည်။ သူသည် မီးသွေးခန်းထဲတွင် ထည့်၍ လှောင်ထားရန် ပထမဦးစွာ သန္နိဋ္ဌာန်ချလျက် လေသည်။ မီးသွေးခန်းမှ မီးဖိုအနီးရှိ အခန်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။

“ဆိုးတယ်.....ထိပ်ဆိုးတယ်၊ အက်ဝီ..... ကတ်ကျေး နဲ့ ကိုက်ပြီး ထွက်ပြေးတာ ထိပ်ဆိုးတာဘဲ။ အက်ဝီ ဆိုးတဲ့ အတွက် မီးသွေးခန်းထဲ သွားရမယ်။ ဒက်ဒီက အက်ဝီကို မီးသွေးခန်းထဲထည့်ထားမယ်” ဟု ဆိုင်းလတ်

သည် အက်ပီကို သူ့နူးပေါ်တွင် တင်၍ ရှိပေနေသော ခြေထောက်များ အဝတ်အစားများကို ပြုယင်း ပြောလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် ယင်းသို့ပြောဆိုက်လျှင်ပင် အက်ပီသည်လန်၍ငိုလိမ့်မည်ဟုထင်မိ၏။ သို့သော် အက်ပီသည် ငိုမည့်အစား အသစ်အဆန်း အတွေ့အကြုံကို ကြုံတွေ့ရတော့မည်ပုံလိုလို သူ့နူးပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်ကလေးကို ယှပ်၍နေလေသည်။ (ခြောက်ယွန်းရုံနှင့် ကိစ္စမပြီးတော့ဘဲ) တကယ်တမ်း လုပ်ရတော့မည်ကိုသိ၍ ဆိုင်းလတ်သည် အက်ပီအား မီးသွေးခန်းထဲသို့ထည့်ပြီးလျှင် တံခါးကို ပိတ်ယင်းကိုင်ထားလေသည်။ သူသည် အက်ပီအား အကြမ်းပထမ်းနည်းကိုအသုံးပြု၍ ဆုံးမရလေပြီဟူသော စိတ်ဖြင့် တုန်ယှပ်လျက် ရှိသည်။ ခဏမျှ ငြိမ်နေပြီးမှ “ဖွင့်ပါ.....ဖွင့်ပါ.....” ဟူသော မပီကလာ ပီကလာ အသံကလေးကို ကြားရသဖြင့် ဆိုင်းလတ်က ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင်..... “ကဲ.....အက်ပီ နောက်တော့ မမိုက်တော့ဘူးမဟုတ်သား။ မိုက်ယင် မီးသွေးခန်းထဲဝင်ရအုံးမယ်နော်..... မီးသွေးခန်းဆိုတာ မဲပြီး မိုက်တဲ့နေရာဘဲ” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်အဖို့ ရက်ကန်း ရက်ခြင်းမှာ ရပ်တန့်၍ သာနေရချေမည်။ အက်ပီအား ရေမီးချိုးပေးပြီးလျှင် ဖြူစင်သော အဝတ်အစားများ လဲပေးရသည်။ ယင်းသို့ ဆုံးမလိုက်ခြင်းကြောင့် မှတ်မိသွားပြီးလျှင် နောက်နောင်

ယင်းသို့ အချိန်ကုန်စရာ လိုတော့မည် မဟုတ်။ အက်ပီ ပို၍ ကြာရှည်စွာ ငိုအောင် မီးသွေးခန်းထဲ၌ ထည့်ထား လိုက်ပါမူ သာ၍ပင်ကောင်းထိခိုမည်ဟုဆိုင်းလတ်သည့် တွေးတောနေလေသည်။

နာရီဝက် ကြာလတ်သော် အက်ပီသည် သန့်ရှင်းစင် ကြယ်သွားလေပြီ။ ဆိုင်းလတ်လည်း ရက်ကန်းစင်ဘက်သို့ ဖွည့်၍ အထည်ထိပ်ကို မည်သို့ပြုရမည်ဟူသော သဘော နှင့် ကြည့်နေရာမှ အထည်ထိပ်ကိုချပြီးလျှင် ထိုနေ့နံနက် အဖို့ အက်ပီအား ပိတ်စနှင့်မချည်ဘဲ ထားသည်ကပို၍ ကောင်းထိခိုမည်ဟု တွေးတောလျက် ရှိလေသည်။ သူ သည် အက်ပီအား ရက်ကန်းစင်အနီးတွင် ကုလားထိုင် ကလေး ပေါ်၌ ထိုင်ခိုင်းထားမည်ပြုရန် ဖွည့်၍ ကြည့် လိုက်ရာ အက်ပီမှာမျက်နှာနှင့်လက်များတွင် မီးသွေးမှူး များဖြင့် မဲနေပြန်သည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။ (ထိုမျှ မကသေး။) သူက “အက်ပီ မီးသွေးခန်းထဲမှာလေ.....” ဟု ဆိုင်းလတ်အား ပြောလိုက်သေး၏။

မီးသွေးခန်းဆုံးမနည်း မအောင်မြင်မှုကြောင့် ဆိုင်း လတ်သည် ဒဏ်ပေးခြင်းမှာ အကျိုးရှိသည် ဟူသော အချက်ကို မယုံချင်သလိုထိဖြစ်သွားလေသည်။ “သူ့ကို မရိုက်ယင် သူကရီစရာလုပ်နေတယ်ဘဲအောက်ဖေတာ။ သူ့ကိုရိုက်ဖို့တော့ ကျွန်တော် မလုပ်ရက်ဖူး မစွစ် ဝင်း သရော့ရယ်.....။ သူ နဲ့နဲပီးပီးဒုက္ခပေးလဲ ကျွန်တော်ခံ

နိုင်ပါတယ်။ ကြီးတော့လဲ ဒါတွေပျောက်ကုန်မှာပေါ့” ဟု ဆိုင်းလတ်က ဒေါ်လီအားပြောပြလေသည်။

“ဒါလဲ မှန်သင့်သလောက်မှန်တာပေါ့၊ ဦးမာနာရယ်။ မကိုင်သင့်တာတွေကို မကိုင်ရအောင် ခြောက်လှန့်မထား ချင်ဘူးဆိုပင်လဲ သူ့လက်နဲ့ မမိတဲ့နေရာမှာ ထားပေါ့။ ကျမသားကလေးမွေးတဲ့ ခွေးကလေးတွေအဖို့ ကျမဒီလို လုပ် ရ တာ ဘဲ။ ခွေးကလေး တွေဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ ဆောင်းရတဲ့ဦးထုပ်ကို သူတို့ ဆွဲသွားနိုင်တယ်ဆိုပင် ဆွဲသွားပြီးကိုက်ပစ်တာဘဲ။ သူတို့အဖို့တော့ ဘယ်ပစ္စည်း ဟာ ဘာရယ်လို့ ခွဲခြားသိတတ်ကြတာမဟုတ်ဖူး၊ ကိုက် ရယင် ပြီးတာဘဲ” ဟု ဒေါ်လီက စာနာ တတ်သော သဘောရှိသည့်အလျောက် ပြောလေသည်။

ဤသို့လျှင် အက်ပီအား ဒဏ်ပေးခြင်း ကင်းလွတ်စွာ ပြုစုကျွေးမွေးလာခဲ့၏။ သူရှုပ်သမျှ ဆော့သမျှ ဒုက္ခတာဝန် ကို သူ့ဖခင် ဆိုင်းလတ်က စုပြုံ၍ခံလေသည်။ မာကျော သော သဘောရှိသည့် ကျောက်တဲကလေးကို သူ့အဖို့ နူးညံ့သောအသိုက်ဖြစ်စေသည်။ အသိုက်တွင် ခင်းထား သည့် နူးညံ့လှစွာသော ငှက်မွေးများသည်ကား သည်းခံ ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ (သူသည် သူ့ဖခင်၏ ကျောက်တဲ ကလေး ထဲ၌သာ နေ၍ ကြီးပြင်း လာရ သောကြောင့်) ကျောက်တဲကလေးမှ ကျော်လွန်သည့် အရပ်ဒေသများ တွင် ရှိသော မျက်မှောင်ကြွတ်ခြင်း၊ အလိုမထိုက်ခြင်း စသည့်အကြောင်းအချက်ကိုတို့ကို အက်ပီ မသိရှာပေ။

ကလေးကိုလည်းချီရ။ ချည်ထုပ်ဖြစ်စေ၊ အထည်ထိပ်
ဖြစ်စေကိုလည်း သယ်ရနှင့် အတော်ပင်ခက်ခဲငြားသော်
လည်း၊ ဆိုင်းလတ်သည် အက်ပီအား လယ်တော အိမ်
များသို့ သွားသည့် အခါတိုင်းထိုထိုပင် ခေါ်၍ သွားလေ
သည်။ ဒေါ်ထီးဝင်းသရော့က ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ထား
ရန် အသင့်ရှိသော်လည်း ထားမပစ်ရက်ချေ။ ထိုကြောင့်
ရက်ကန်းသည်၏ သမီးကလေး ဆံပင်ကောက်ကောက်
နှင့် အက်ပီကို ရွာအစွန်းရှိ အိမ်များက စိတ်ဝင်စားစွာ
ကြည့်ကြသည်။ ရွာထဲကလူများကလည်း ထိုနည်းတူစွာ
ပင် ကြည့်ကြလေသည်။ ယခင်က ဆိုင်းလတ်ကို အသုံး
ဝင်သော တစ္ဆေမှင်စာကဲ့သို့ဆက်ဆံကြသည်။ ထူးဆန်း
၍ ဘယ်လိုမှန်းမသိရသောသတ္တဝါတစ်ဦးဖြစ်၍ အံ့ဩ ရွံ
ရှာသော အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်ကြသည်။ သူ့အား နှုတ်
ဆက် စကားပြောရာတွင်လည်းကောင်း၊ အလုပ်ကိစ္စနှင့်
ပြောဆိုရာတွင် လည်းကောင်း၊ တိုတိုတောင်းတောင်း
ပြောဆိုသောသို့လည်းကောင်း၊ ယင်းသို့ တိုတောင်းစွာ
ပြောဆိုသော်လည်း မလေးမစားမပြုဝံ့ကြချေ။ ထိုကြောင့်
တခါတလေ သူ့အား ဝက်သားကလေး၊ ဟင်းရွက်ဟင်း
သီး ကလေးများ လက်ဆောင်အဖြစ်အိမ်အပြန်တွင် ထည့်
ပေးလိုက်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ယင်းသို့ ဂရုစိုက်ရ
သနည်းဟူမူ၊ သူ့မရှိလျှင် ချည်များကို ယက်ပေးမည့်သူ
မရှိချေ။ ယခု၌မူကား၊ (အခြေအနေ ပြောင်းသွားသည့်
အထောက်) သူ့အား ပြုံးသောမျက်နှာ၊ ရှင်လန်းသော

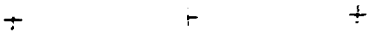
အမေးစကားတို့ဖြင့်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူ့ လိုအင်ဆန္ဒနှင့် ဒုက္ခအဝဝတို့မှာ (သာမန်လူတို့ နည်းတူ ဖြစ်သဖြင့်) နားလည်နိုင်စရာ ရှိသည်ဟု ယူဆလာကြလေပြီ။ သူကလည်း နေရာတိုင်းတွင် ခဏတဖြုတ် ထိုင်၍ သူ့သမီးကလေးအကြောင်း ပြောလိုက်ရသေးသည်။ ယင်းသို့ ပြောသောအခါတွင် အားလုံးကပင် စိတ်ဝင်စားသော သဘောဖြင့် “ဦးမာနာ.....ခင်ဗျားကမီးကလေး ဝက်သက် မြန်မြန်ပေါက်ပြီး ချောချောမောမော ပျောက်သွားတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ.....” ဟူ၍ ၎င်း၊ “ခင်ဗျားတို့ထို တကိုယ်တည်း နေသူ တွေဟာ ဒီထိုကလေးမွေးစားတယ်ဆိုတာ မရှိလှဘူး။ ကျုပ်အထင်မှာ တော့ ခင်ဗျားက ရက်ကန်းယက်တတ်လို့ အပြင်အလုပ် လုပ်တဲ့ထူတွေထက်ပိုပြီး (ကလေးပြုစုရာမှာ) ကျင်လယ်တာပေါ့။ ဗိုင်းငင့်တဲ့အလုပ်ပြီးယင် ရက်ကန်း အလုပ်ပဲ ရှိတာမို့ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမတွေထို လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ရှိတယ်ထင်သဗျာ.....” ဟူ၍ ၎င်းဖြောဆိုကြလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် ရေးဗလိရွာ၌နေထိုင်မှုကို အက်ဝီနှင့် လုံးလုံးလျားလျားဆက်စပ်၍ တွေးတောလေသည်။ အက်ဝီသည် ရေးဗလိရွာတွင် ကောင်းသမျှဆိုသည့် အရာကို ရရှိ စေရ မည်ဟု အောက်မေ့ မိ လေသည်။ သူသည် ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း၌ ထူးဆန်းသော အရာဝတ္ထုမှ ရှောင်ခွါနေသကဲ့သို့ ရေးဗလိရွာ အနေ အထိုင် ကိစ္စများကို ရှောင်ခွါခဲ့သဖြင့် ယခု နားလည်ရလေအောင် ကျိုးနွံစွာ

နားထောင်လေသည်။ သူသည် အဖိုးတန်သော သစ်ပင်ကလေးကို မြေသစ်တွင်စိုက်သူနှင့် တူတော့သည်။ ထိုသူသည် သစ်ပင်ကလေးလိုအပ်သော မိုး၊ နေ စသည့်အဖိုးတန်ဩဇာတို့ကို တွေးတောဆင်ခြင်၍ ခြောက်သွေ့နေသော အမြစ်များ လိုလား တောင့်တ လျက် ရှိသည့် အချက်အလက် တို့နှင့် ပတ်သက်သည့် ပညာ ဗဟုသုတ တို့ကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားဆည်းပူး၍ အရွက်များ အဖူးများကို ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးမည့် အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန်ကိုလည်း ကြိုးပမ်း ပေသည်။ ကာလရှည်ကြာစွာ စုဆောင်းလာရသော ရွှေပျောက်ဆုံးသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ စုဆောင်းလိုသောဆန္ဒသည်ပျက်စီးသွားလေသည်။ ရုတ်တရက် မြေလျှင်လှုပ်လိုက်သဖြင့် ပြိုကျသွားသော ဆောက်ဆဲအိမ်အတွက် နောက်ထပ်ယူလာသော အုတ်ခဲတို့မှာ အကျိုးမသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ပင်၊ သူ့အဖို့လည်း ရွှေပျောက်ပြီးနောက်မှ ရရှိလာသော ဒင်္ဂါးတို့သည် အကျိုးမသက်ဆိုင်တော့ပေ။ ဆုံးရှုံးသွားသဖြင့် ဖြစ်ရသော နက္ခသည် ကြီးမားလွန်းရကား၊ နောက်ထပ်ရသည့်ဒင်္ဂါးများကို ကိုင်ရခြင်းကြောင့် (ရွှေရ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်) ရှေးက စိတ်တက်ကြွမှုမျိုးသည် ထပ်၍ မပေါ်လာ နိုင်တော့ချေ။ ယခု၌မူကား သူ စုဆောင်းခဲ့သော ရွှေအစား သမီးကလေးရောက်လာသဖြင့် သူ့မှာ ရွှေငွေရှာဖွေလုပ်ကိုင် ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် တိုးတက် လာလေပြီ။ သမီးကလေးထံမှ သူသည် မြော်လင့်ချက်နှင့် ရှင်လန်းမှု

တို့ကို ငွေကြေးက ပေးနိုင်သည်ထက် ပိုမို ကျော်လွန်၍ အမြဲတစေ ရယူခံစားရလေတော့သည်။

ရှေးအခါက လူများကိုလက်ဆွဲ၍ ပျက်စီးမည့် မြို့မှ ခေါ်ဆောင် သွားသည့် နတ်များရှိလေသည်။ ယခု၌မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတောင်ပံတပ်ချက်ရှိသောနတ်များကို မမြင်ကြချေ။ သို့ရာတွင် လူတို့အား ပျက်စီးလု နိနီးရှိ သော အခြေမှ ဆွဲခေါ်သွားကြပေသည်။ လက်တခုကို သူတို့၏လက်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်ရာ၊ ထိုလက်က သူတို့ အား ငြိမ်သက်တောက်ပသော ဒေသသို့ ဆွဲခေါ်သွား သဖြင့် သူတို့သည် နောက်သို့ပြန်၍မကြည့်ကြတော့ပေ။ ထိုလက်သည်ကား၊ ကလေး၏လက် ဖြစ်တန်ရာသည်။

၁၃

မြို့လုပ်ရန်အကြံပေးသည့်ဥပဒေ

သူ့ မီးဖိုရှေ့တွင် ဆိုင်းလတ်မာနာ ရတနာသစ်တွေ့ရ သည့်အချိန်မှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လွန်မြောက်သောသာယာ လှသည့် ဆောင်ဦး တနင်္ဂနွေနေ့ တနေ့တွင် ရေးဗထိရွာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းများသည် ရွှင်ပြသော အသံများ မြည်လျက်ရှိကြသည်။ ယင်းသည်ကား နံနက် ဘုရားရှိခိုးချိန် ပြီးဆုံးသွားကြောင်းပေါ် ပြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌မျှော်စင်ကြီးရှိ ပေါင်းကူးတံခါးကြီးမှကြေးရေ တတ် ရွာ့မျက်နှာဖုံးများသည် တဦးနှင့်တဦး နှုတ်ဆက် မေးမြန်းကြယင်း တဖြည်းဖြည်းတွက်လာကြသည်။ သူ တို့သည် ယင်းသို့သော နေသာသည့် ဆောင်းဦးကာလ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်ခင်းသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်ရန် ကောင်းသည့် အချိန် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ ကြသည့် အ ထောက် တက်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က တော ရွာများ၌ရှိသောထုံးစံမှာ ပို၍အရေးပါအရာရောက်သော သူများက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ရှေ့ဆုံးကနေ၍ထွက်ကြ ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်မှ သူတို့လောက်အရေး ပါ အရာရောက်သူမဟုတ်သည့် ရွာသူရွာသားများသည် သူတို့ အတွက်ကို စောင့်ဆိုင်းယင်း ငှဲ့သော မိမိတို့၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ မျက်

နှာကြီး တယောက်ယောက်က မိမိတို့အား ဂရုစိုက်၍
နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ရှိသေ့စွာ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်၍
သော်လည်းကောင်း နေကြကုန်၏။

(ထွက်လာသူများထဲတွင်) ဆိုင်းလတ်မာနာကို လူများ
စရာအကြောင်းမရှိပေ။ ငယ်စဉ်က မျက်စိမှန်သူတို့ ထုံးစံ
အတိုင်းပင်။ သူ၏ ကြီးလှသောမျက်လုံးညိုကြီးများသည်
ယခု၌မူ ပို၍အမြင်သန်လာလေပြီ။ ငယ်စဉ်ကနှင့်မတူ ထို
မျက်လုံးကြီးများမှာ ကြောင်တောင်တောင်မဟုတ်တော့
ဘဲ၊ ပို၍အကင်းပါးလာလေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးကြီး
များမှအပ၊ သူ၏ အခြားကိုယ်ကာယ အပိတ်အပိုင်းတို့မှာ
ယင်းဆယ့်ခြောက်နှစ်ကာလ ကုန်ဆုံးခဲ့သည် အားလျော်
စွာ အိုမင်းချိနဲ့လျက်ရှိလေသည်။ အသက် ငါးဆယ့်ငါး
နှစ်မျှသာရှိသော်လည်း၊ ရက်ကန်း သည်ကြီး၏ ကုန်းနေ
သော ပခုံးများနှင့် ဖြူဖွေးသော ဆံပင်တို့ကြောင့် သူ့
အသက်ထက် ပို၍ကြီးပုံ ရလေသည်။ သူ၏ နဘေးတွင်
ကား အလွန်လန်းလျက်ရှိသော ပန်းပွင့်ကလေး တပွင့်
ရှိလေသည်။ ယင်းသည်ကား ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး ပါးချိုင့်
ကလေးနှင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် သူငယ်မကလေးပင် ဖြစ်
သည်။ သူသည် သူ၏ ကောက်လိမ်နေသော ရွှေဝါဆံပင်
တို့ကို ဖြောင့်အောင် ဖိနှိပ်၍ ဦးထုပ်ညိုကလေးနှင့် အုပ်
ထားသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ သူ့ ဆံပင် တို့ကား
မတ်လ(နွေဦး)လေပြေကလေးအောက်တွင် တလွန်လွန်
တွန့်လိမ်နေသောချောင်းကလေး၏ရေမျက်နှာပြင်သဖွယ်

တွန့်လိမ်၍သာ နေကြလေသည်။ ဆံပင် ခွေကလေးများ သည် ခေါင်းနောက်ဖက် တပ်ထားသည့် ဆံပင်များကို ချုပ်ထားသော ဘီးမှပွင့် ထွက်ပြီးလျှင် ဦးထုပ်ကလေး အောက်တွင်ကျနေကြလေသည်။ ရေးဗလိရွာတွင် ဤသို့ သောဆံပင်မျိုးရှိသည့် အခြားမိန်းကလေး တယောက်မျှ မရှိသဖြင့် အက်ဝီသည် သူ့ဆံပင်အတွက် စိတ်တို၍နေ လေသည်။ ဆံပင်ဆိုသည်မှာ ချော၍စင်းနေရမည်ဟု သူ ထင်လေသည်။ သူသည် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးများ၌ ပင်လျှင် အပြစ်တင် ခံရအောင် မနေချင်။ သူ့လက်ကိုင် ပုဂံနှင့် သပ်သပ် ယပ်ယပ် ထုပ်ထားသော သူ၏ ဆု တောင်းစာအုပ်ကို ကြည့်လေလော့။

ဂေါ်ရာဖျင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော သူတို့ နောက်က ဈေးကွက်လာသည့် လူငယ်ကမူ အက်ဝီက ဆံပင်ဆိုသည် မှာ ချော၍ စင်းရမည်လောဟု ဆံပင် သဘောတရားကို သိလို၍မေးရာတွင် အများအားဖြင့် ဆိုသော် ဆံပင်စင်း နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ သို့သော် အက်ဝီ၏ ဆံပင်ကို နက်အတိုင်းသာ ရှိစေချင်ဟု ဆိုပြန် လေသည်။ အက်ဝီသည် သူ့နှောက်က လူသည် သူ့ အကြောင်းကို အထူးတလည် တွေးလျက်၊ သူတို့လမ်း ကြားသို့ရောက်သောအခါ သူ့ဘေးတွင် ယှဉ်၍ဈေးကွက် ရန် အားခဲ အရဲစွန့်မည် ပြုနေကြောင်းကို လှည့်မကြည့် ဘဲနှင့်အလိုအလျောက် သိလေသည်။ ထိုကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် ရှက်စနိုးဖြစ်ကာ သူ့ဖခင်ဘက်မှ မျက်နှာမထွေ

မိရန်သံတိထားလျက်၊ သူ့ဖခင်အား မည်သူ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသို့လာ၍မည်သူမလာကြောင်း၊ ဖုန်းကြီးကျောင်း နံရံတွင် ပေါက်နေသော ပန်းနီကလေးများ မည်မျှလှ ကြောင်းစသည်တို့ကို တတွတ်လွတ်ပြောနေလေသည်။

သူတို့လမ်းကြားထဲသို့ရောက်သွားသည့်အခါ၊ အက်ဖီ က “ဖေဖေ.....ကျမတို့မှာ၊ မရွှစ်ဝင်းသရေ့တို့လိုဥယျာဉ် ကလေး ရှိစေချင်တယ်၊ ဥယျာဉ်လုပ်တာ မြေတူးရ၊ မြေ သစ် ထည့်ရမှာမို့ ဖေဖေလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မလုပ် နိုင်ဘူး မဟုတ်လား ဖေဖေ.....။ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ..... ကျမတော့ ဖေဖေ မလုပ်စေချင်ပါဘူး။ ဒါဟာ ဖေဖေ အဖို့ ပင်ပန်းလွန်းလှပါတယ်”

“သမီး ထိုချင်တယ်ဆိုယင် ဖေဖေ လုပ်နိုင် ပါတယ် ကွယ်.....။ ညနေတာ ရှည်သားဘဲကွယ်။ ငါ မြေဆွေးနဲ့နဲ့ သူပြီး သစ်ပင်ကလေး တပင်တလေ၊ ပန်းပင် ကလေး တပင် နှစ်ပင်လောက် စိုက်နိုင်မှာပေါ့။ မနက်ဆိုလဲ ရက် ကန်းစင်မထိုင်ခင် ပေါက်တူးကိုင်ပြီး နဲ့နဲ့ပါးပါး ပေါက် နိုင်မှာပေါ့။ သမီးကတာဖြစ်ထို ဥယျာဉ်ကလေး ထိုချင် တယ်ဆို စောစောက မပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဦးလေး အတွက် မြေတူး ပေးနိုင် ပါ တယ်” ဟု ဂေါ်ရာဖျင် အဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော သူငယ် က ယခုခန္ဓာအက်ဖီ၏ဘေးတွင်ယှဉ်လျက်၊ အထူးအထွေ နှုတ်ဆက်ခွင့် တောင်းရသည့် ဒုက္ခမရှိဘဲ စကားဝင်၍ ပြောလေသည်။ “ကျွန်တော် နေ့စဉ် အလုပ်ပြီးတဲ့အခါ

ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်မှာ အလုပ်ပါးတဲ့ အခါ ဖြစ်စေ လာလာလုပ်မှာမို့ ကျွန်တော် အဖို့(ဒီအလုပ်ဟာ အလုပ် ရယ်မဟုတ်ပါဘူး) အပျော်ထမ်း သဘောသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မစွတာကက်စ် ဥယျာဉ်က မြေယူလာခဲ့ပါမယ်။ သူကလဲ ထိုထိုချင်ချင် ပေးမှာပါ” ဟု ဆက်၍ပြောလေသည်။

“ဪ.....အေဂ္ဂွန်လား.....မင့် ရောက်နေ မင့်ကို။ ငါက မင်းအနားမှာ ရှိမှန်းမထိပါဘူးကွယ်။ အက်ပီစကား ပြောနေယင် ငါတော့ သူစကားပြောနေတာကိုဘဲ မြင်မိတယ်။ ဒီပြင်ဘာမှမမြင်မိဘူး။ အင်း.....မင်းက ကူပေးနိုင်ယင်တော့ ငါတို့ သူ့တို့ဥယျာဉ်ကလေး မြန်မြန် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှ ပေါ့ကွယ်.....”ဟု ဆိုင်းလတ်က ပြောလေသည်။

“ဦးလေးက သဘောကျယင်၊ ကျွန်တော် ကျောက်တွင်းကို ဒီနေ့ညနေလာခဲ့မယ်။ ဘယ်မြေကွက်ကိုဥယျာဉ်အတွက် သတ်မှတ်မယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မနက် တနာချီစောထပြီး အလုပ်စလုပ်ပါမယ်”ဟု အေဂ္ဂွန်က ပြောလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ.....။ ဖေဖေ အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ပါဘူးထို့ ကတိပေးမှ ဥယျာဉ်ကို ထိုချင်တာနော်.....။ အစကပြောမထို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မစွတ်ဝင်း သရေ့က အေဂ္ဂွန်ကလုပ်ပေးမယ်ဆိုထို့.....”ဟု အက်ပီက ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ အမေကမပြောလဲ နင်က သိ
 တို့ သင့်ပါတယ် ဟယ်.....”။ဦးလေးမာနာလဲ အထိသား
 ဘဲ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင် သမျှတော့ လုပ်ပေး မှာပေါ့။
 ဦးလေးကလဲ ကျွန်တော် ကို မလုပ်ပေးနဲ့ ထို့ မပြောဘူး
 ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည် ပါတယ်” ဟု အေရုန်က
 ပြောလေသည်။

“ကဲ.....ဖေဖေ။ ဖေဖေ့အဖို့ လွယ်လွယ်ကလေးကျ
 တော့မှလုပ်ရမှာ။ဖေဖေနဲ့ ကျမကဘယ်နေရာမှာပန်းခင်း
 ရှိရမယ်ဆိုပြီးမှတ်ထားမယ်။ပြီးတော့ တွင်းတွေ ဘာတွေ
 တူပြီးသစ်ပင်တွေ စိုက်မယ်။ ပန်းတွေသာပွင့်မယ်ဆိုယင်
 ကျောက်တွင်းဟာ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းမှာဘဲ။ ပန်းပွင့်
 တာ့မျိုးဟာ ကျမတို့ကို မြင်နိုင်တယ်။ ကျမတို့ဘာပြော
 တယ်ဆိုတာလဲ သိနိုင်ကြတယ်။ ရို့စ်မေရီ (rosemary)
 ဘားဂေးမွတ်(bergamot)နဲ့ သိုင်းမ်(thyme) ပန်းပင်
 တွေ နဲ့နဲစိုက်မယ်။ ဒီပန်းတွေဟာ သိပ်မွှေးတာဘဲ။ ခေ
 မွှေးပန်း (lavender) ကတော့ ကြေးရေတတ်တွေရဲ့
 ဥယျာဉ်မှာသာ ရှိလို့ ရမှာမဟုတ်ဖူးလို့ ကျမတော့
 ထင်တာဘဲ”ဟု အက်ဝီကဆိုလေသည်။

“နင်ဘာဖြစ်လို့ မရနိုင်ရမှာလဲ။ ငါနင့်ဆီကို ဘယ်
 ပန်းမျိုးဖြစ်ဖြစ် နဲ့နဲပါးပါးစီတော့ ယူလာနိုင်တာဘဲ။ ငါ
 ဥယျာဉ်လုပ်တဲ့အခါ ပန်းပင်တွေကိုဖြတ်ဖြတ်ပြီးထွင့်ပစ်
 ရတာ မနဲပါဘူး။ အိမ်နိကြီးမှာ ရေမွှေး ပန်းခင်းကြီး

အကြီးကြီးတဲ့ ဒီပန်းကို အိမ်ရှင်မကြီးကသိပ်ကြိုက်တာပေါ့” ဟု အေဂ္ဂန်ကဆို၏။

ဆိုင်းလတ်က တည်ကြည်သော လေသံဖြင့် “အင်း-မင်းက ငါတို့အတွက် အလကားတောင်း မပေးစေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်နို့ကြီးနဲ့ တန်အောင်လဲ ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ မစ္စတာ ကက်စ်က ငါတို့အပေါ် ကောင်းရှာပေတယ်။ ငါတို့အတွက် တဲအစွန်း အသစ် ထုတ်ပေးတယ်။ အိပ်ရာတွေ ဘာတွေ လဲပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဥယျာဏ်အတွက် ပစ္စည်းတွေ တောင်းရမှာ စီးပိုးသလို ဖြစ်လို့ ငါတော့ မကြိုက်နိုင်ဘူးကွယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ စီးပိုးရာမကျပါဘူးခင်ဗျာ။ နယ်မှာ ဒီဥယျာဉ်လောက် ပေါတာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ အဲဒီက ပစ်လိုက်တဲ့ အပင်တွေကို ယူပြီး အသုံးပြုနိုင်တဲ့လူမရှိလို့ တောင် ခက်နေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် တခါ တခါ တွေးမိတယ်။ လူတွေဟာ မြေကိုသာ အစွမ်းကုန်အသုံးပြုမယ်ဆိုယင် အစားအသောက်ရှားမှာမဟုတ်ဖူး။ ရှိသမျှ အစာဟာ ပါးစပ်ထဲ မရောက်တာ မရှိစေချင်ဘူးပေါ့။ ဥယျာဉ်လုပ်တဲ့ ကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး အဲဒီလိုဘဲတွေးမိပါတယ်။ ကဲ.....ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါအုံးမယ်။ နို့၊ မိ၊ ယင်က ကျွန်တော် ပြန်မရောက်သေးဘူး ဆိုပြီး ဒုက္ခရောက်နေပါလိမ့်မယ်ဗျာ” ဟု အေဂ္ဂန်က ဆိုလေသည်။

“ဒီညနေ မင်းအမေကို ခေါ် ခဲ့စမ်း အေဂ္ဂန်။ သူ့ဘာမဆို ပထမ မသိရသေးဘဲနဲ့ ငါတို့ ဥယျာဉ်ကိစ္စအတွက်

မဆုံးဖြတ်သင့်သေးဘူး။ မဟုတ်မှူးလားဗေဗေ” ဟုအက်ဖီက ပြောလိုက်သည်။

“အင်း.....ခေါ် နိုင်ယင် ခေါ် ခွဲပါအေရူန့်။ ငါတို့ကို သူ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မှာ သေချာပါတယ်” ဟု ဆိုင်းလတ်က ဆိုလိုက်လေသည်။

+ + +

အက်ပီ၏ ဒေသ

အေဂ္ဂန်သည် ရွာဘက်တွင်ပြန်လေရာ ဆိုင်းလတ် နှင့်အက်ပီတို့သည် လူသူမရှိသောသစ်ပင်အကာအကွယ် ရှိသည့် လမ်းကြားကလေး တလျှောက် တက်သွားကြ သည်။

အက်ပီက သူတို့ချည်းရှိကြသောအခါ ဆိုင်းလတ်၏ လက်မောင်းကိုဆုတ်ကိုင်၍ ညှစ်ထိတ်ပြီးလျှင် ခုန်ပေါက် ပြီးနောက် အားရပါးရ နမ်းထိတ်လေသည်။ “အို..... ဒက်ဒီ.....ကျမဒက်ဒီကလေး.....ကျမတို့ ဥယျာဉ်ကလေး ရပြီးတဲ့နောက် ကျမဖြင့် နောက်ထပ်ဘာမျှမထိချင်တော့ မယ်မဟုတ်ဖူး။ အေဂ္ဂန်က ကျမတို့အတွက် မြေတူးပေး မယ်ဆိုတာ ကျမသိပါတယ်။ ကျမကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်”ဟု နောက်တီးနောက်တောက် အားရ ဝမ်း သာစွာ ပြောလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် မေတ္တာ သရဖူဆောင်းသော သူ့ အသက်အရွယ်၌ဖြစ်ပေါ်လာသော အရှိန်ပြင်းထန်ခြင်း မရှိ အိန္ဒြေရသော ရွှင်လန်းမှုဖြင့်ပြောလေသည်။

“နင်ဟာ အတော်ဥာဏ်ကောင်းတဲ့ ကြောင်မလေး ဘဲ။ နင့်ကိုယ်နင် အေဂ္ဂန်ကို ကျေးဇူးတင်ရအောင်လုပ် တယ်ပေါ့လေ.....”

“အို..... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျမဒီလိုမလုပ်ပါဘူး။ သူက ဒီလိုလုပ်ပေးရတာကြိုက်တယ်”ဟု အက်ဝီကရယ်မော ခုန်ပေါက်ယင်း ပြန်ပြောလေသည်။

“ကဲ.....ကဲ.....နှင့်ဆုတောင်းစာအုပ်ကို ငါ့ကိုင်းသွား ပါမယ်။ နှင့်ဒီလိုသာခုန်ပေါက်နေယင် စာအုပ်အောက်ကျ သွားထိခွဲအုံးမယ်”

ထိုအခါ အက်ဝီသည် သူ့ခုန်ပေါက်ဖြူးတူးနေသည် ကို ကြည့်နေကြောင်း သတိမူမိ၏။ ကြည့်နေသူမှာ ခြေ ထောက်တဖက်တွင် သစ်တုံးဆွဲထားသော မြက်စားနေ သည့် မြည်းတကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမြည်းသည်ကား လူတို့၏ပြုမူချက် အသေးအမွှားကို ဝေဖန်ရှုတ်ချလိုသော ဆန္ဒရှိသူ မဟုတ်ပေ။ ထို ရှုတ်နောက်ပြောင်မှုများတွင် နှာခေါင်း အခြစ်ခံရသည့် တိုင်အောင် ပါဝင်နိုင်သမျှ ပါဝင်လိုလှသည်။ အက်ဝီက သူ့အား ထုံးစံအတိုင်း အရေးယူ ဂရုစိုက်လိုက်ရာ၊ သူ့ ခြေမှာနှစ်သက်အားရ၍ ခြေထောက်တွင် သစ်တုံးကြီးဆွဲထားသဖြင့် အိမ်တံခါး ပေါက် အ ထိ ဆိုင်း လတ် နှင့် အက် ဝီ တို့ နောက် မှ တကောက်ကောက်လိုက်ရသည်မှာ မသက်သာလှချေ။

အက်ဝီက တံခါးကို သော့ဖွင့်နေစဉ် အိမ်ထဲမှ ခွေး ဟောင်သံကိုကြားရသောအခါ မြည်းသည် သူ့ထင်မြင် မြော်မှန်းချက်ကို ပြင်ထုတ်ပြီးလျှင် မည်သူကမျှ မခိုင်းဘဲ နှင့် အိမ်တံခါးဝမှ ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် ပြန်လှည့်သွား

လေတော့သည်။ ကျယ်လောင်သော ဟောင်သံမှာ ဆိုင်းလတ်နှင့် အက်ပီတို့အား ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုသော သိတတ်သည့် ခွေးညှိကလေး၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။ ခွေးကလေးသည် သူတို့၏ ခြေထောက်များ ကြားတွင် ခုန်ပေါက်မြူးတူးပြီးလျှင် ဒုက္ခပေးလိုသော အသံဖြင့် ရက်ကန်းစင်အောက်ရှိ ထိပ်ခွံရောင် ကြောင်ကလေးရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီးနောက် ပြန်လှည့်၍ပြေးလာပြီးလျှင် “မြင်တဲ့အတိုင်းဘဲ။ ကျွန်တော် ဒီညောင်နာနာ ကောင်ကလေးအတွက် ကျွန်တော့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပြီးပါပြီ” ဟုဆိုသည့်နှုတ် တချက်မျှ ဟောင်လိုက်လေသည်။

ကြောင်ကလေး၏ မိခင် ကြောင်မကြီး သည်ကား ပြုတင်းပေါက်တွင် သူ၏ဖြူဖွေးသော ရင်ကိုလှန်ထုတ်နေစာလှုံနေလေရာမှ အယုယ ခံလိုသော မြှော်လင့်ချက်ဖြင့် အိပ်မှုခံစားလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အယုယခံလိုသော်လည်း ခံရအောင် ကြိုးပမ်းမှုကိုကား ပြုမည်မဟုတ်ပေ။

ရှင်လန်းထွက်ရှိသော တိရစ္ဆာန်များ ရှိခြင်းသာလျှင် ကျောက်ထဲထဲ၌ ပြောင်းလဲခြင်း မဟုတ်။ ယခု ညွှန်ခန်းထဲတွင် အိပ်ရာ မရှိတော့ချေ။ ထိုအခန်း ကလေးမှာ သပ်ယပ်သော ပရိဘောဂများနှင့် ပြည့်ထွက်ရှိသည်။ ဒေါ်လီ ဝင်းသရေခွဲ၏ မျက်စိ၌ပင် ကျေနပ် လောက်အောင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၍ နေလေသည်။ ဝက်သစ်ချသားနှင့် လုပ်ထားသော စားပွဲနှင့် ဒေါင့်သုံးဒေါင့်ရှိသော

ဝက်သစ်ချသားနှင့် လုပ်ထားသည့် ကုလားထိုင် တို့မှာ ထိုမျှဆင်းရဲလှသော တဲမျိုးတွင် တွေ့မြင်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။ ထိုပစ္စည်းများသည် အိပ်ရာများ အခြား ပစ္စည်းများနှင့်အတူ အိမ်နီးကြီးမှ ရောက်လာကြသည်။ ရွာထဲရှိ လူတိုင်းက ပြောနေကြသည့်အတိုင်းပင်၊ မစ္စတာ ဂေါ့ဒ်ဖရီး ကက်စ်သည် ရက်ကန်းသည် ကြီးအား များစွာ ကောင်းကျိုး ပြုလေသည်။ တတ်နိုင် သူတို့က မိဘမဲ့ကလေးကို မိဘသဖွယ် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းလျက်ရှိသော လူတယောက်အား ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းမှာ လမ်းမှန်ကျပေသည်။ ထိုသို့ကလေးအား မွေးမြူ စောင့်ရှောက်နေသူမှာ ရှိသမျှ ငွေကြေးဆုံးပါး၍ ရက်သတ္တအပတ်စဉ် ရက်ကန်းခကလေးနှင့်သာ နေရရှာသည်။ ရက်ကန်းအလုပ်မှာလည်း ချည်ခင်များနည်းပါးသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းနေလေသည်။ ထိုပြင်လည်း ဦးမာနာမှာ ငယ်ရွယ်သူ မဟုတ်တော့ချေ။ ထိုကြောင့် သူ့အား ဝိုင်းဝန်းကူညီ စောင့်ရှောက်ထိုက်ပေသည်။ ရက်ကန်းသည်ကြီးမှာ ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ်တဦးဟု ထင်မြင်ယူဆသည့် အထောက် အိမ်နီးချင်း ဝတ္တရား ကြေငြိန်အောင် ပြုစုထိုက်ရာတွင် ရေးဗလိရွာ၌ သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူမရှိသည့်အားလျော်စွာ မာနကို မည်သူကမျှ မနာလိုမရှိကြပေ။ သူ့အပေါ် ၌ရှိနေသေးသော အယူသီးမှုတို့မှာ ယခုအခါ အသွင်တမျိုး ပြောင်း၍နေလေပြီ။ ယခု အသက်ရှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိ၍ အလွန် အိုမင်းချိနဲ့ လျက်ရှိသော

အဖိုးကြီးဖြစ်သဖြင့် သူ့ မီးဖိုအနီးမှ မခွါဘဲ သော်လည်းကောင်း၊ သူ့ တံခါးဝတွင် နေစာယုံ၍ သော်လည်းကောင်း နေသည်မှအပ အခြားနေရာတွင် သူ့ အားမတွေ့နိုင်သော မစ္စတာမေစီက ဆိုင်းကမိဘမဲ့ ကလေးကလေးကို ပြုသလို ပြုသော လူတယောက်အဖို့ သူ့ ငွေကို ပြန်တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ သူ့ခိုးမှာ ထိုပြစ်မှုကြောင့် အပြစ်ဒဏ် ခံရသည်ဖြစ်စေ၊ တချခုဖြစ်ရန်အကြောင်းအချက် ပေါ်လာ ထိခံမည် ဟုဆိုလေသည်။ မစ္စတာမေစီက သူ့ အတွေး အခေါ် ဥာဏ်တို့သည် ရှေးကကဲ့သို့ပင် သန်စွမ်း သေး သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် အက်ဝီကစားပွဲပေါ်တွင် သန့်ရှင်းဖြူစင်သော အဝတ်ကို ဖြန့်ခင်းပြီး ထျင်မီး မြှင်းမြှင်းပေါ်တွင် အိုးအခြောက်ကို ဒယ်အိုးအစားတင်၍ ပေါင်းထားသော အာလူးပိုင်မုန့်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်ကို ကြေ နပ်သော အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်နေလေသည်။ ဆိုင်းလတ်သည် ကျောက်မီးသွေးဖိုနှင့် ဒယ်အိုးတို့ကို သူ့ အိမ်တွင် ထားရန်သဘောမတူပေ။ သူ၏အုတ်ခဲဖိုခနောက်မီးဖိုကို သူ့ အိုးညိုကြီးနှင့် အလားတူခင်မင်လေသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ခင်မင်သည့်အကြောင်းကား၊ ထိုအုတ်ခဲမီးဖိုအနီးတွင် အက်ဝီကို ပထမ တွေ့ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် မီးဖိုနတ်ကို ယုံကြည် ကိုးစား ကြသည်။ ခေတ်အတွေး အခေါ်များသည် ဤ အယူသည်းမှုကို သည်းခံကြရပေမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ခေတ်ပေါ် အယူ

အဆာတို့သည် မိမိတို့၏ အရင်းအမြစ်ကို ပွန်းပဲ့အောင် လုပ်ရာကျချေမည်။

ဆိုင်းလတ်သည် သူ့ညနေစာကို ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်လေသည်။ သူသည် မကြာခင်ပင် ဒါးနှင့်ခက်ရင်းကိုချလိုက်တော့သည်။ ထိုနောက် သူသည်အက်ပီနှင့်စနက်(ခွေးကလေးအမည်)နှင့်ကြောင်တို့ ကစားယင်း စားသောက်နေသဖြင့် ပို၍ ကြာနေသည်ကို ငေး၍တွေး၍ကြည့်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် အက်ပီကိုကြည့်လိုက်ရလျှင် ရောက်ရက်ခတ်နေသော အတွေးများငြိမ်ဝပ်သွားဘွယ်ရာရှိပေသည်။ တွန့်ထိမ်၍တောက်ပြောင်နေသော သူ့ဆံပင်နှင့် ဖြူဖွေးသော သူ့မေးစေ့လုံးတုံးတုံးကလေးနှင့် လည်ချောင်းတို့သည် သူ၏ ညိုပြာပြာ ချည်ဂါဝန်ကလေးနှင့် ပန်သင့်လှပေသည်။ သူ့ပခုံးတဖက်ပေါ်တွင် ခြေဖဝါးကလေး လေးခုနှင့် တွယ်နေသော ကြောင်ကလေးမှာ ခရားလက်ကိုင်တွင် ရေးထားသောအရုပ်ကလေးနှင့်တူလှတော့သည်။ စနက်သည် သူ့လက်ျာဘက်တွင်နေ၍ ကြောင်မကြီးသည်သူ့လက်ဝဲဘက်တွင်နေကာ နှစ်ကောင်လုံးသည် အက်ပီက သူတို့မမိအောင် မြှောက်ကိုင် ထားသော ဟင်းဖတ်ကို လက်မြှောက်၍ လှမ်းနေကြသဖြင့် အက်ပီက ရယ်လေသည်။ စနက်သည် မကြာခဏ လက်ကိုချ၍ ကြောင်အား လောဘကြီး ရမည်လော၊ လှမ်း၍ မမိနိုင်ကြောင်း မသိလေသလော ဟူသော ကန့်ကွက် ခြင်းမျိုးပြုသည့် အနေနှင့်

အေးအေးသက်သာ တစာစာအော်နေလေသည်။နောက် ဆုံး၌ အက်ဝီသည် သနားလာသဖြင့် နှစ်ကောင်လုံးကို ကြောသပ်ပေးပြီးနောက် ဟင်းဖတ်ကို ခွဲ၍ ပေးလိုက် လေသည်။

အက်ဝီသည် နာရီကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီးနောက်၊ အကစားကို ရပ်ကာ၊ “အို.....ဖေဖေ.....ဖေဖေ ဆေးတံ သောက်ဖို့ နေရောင်ထဲ သွားချင်ရောပေါ့။ ကျမတော့ ဒါတွေထိမ်းရအုံးမယ်၊ဒီတော့မှ မေမေဒေါ်လီ လာယင် အိမ်သန့်သန့်ရှင်းရှင်းတွေ့မှာ၊ ကျမ မြန်မြန် လုပ်ပါမယ်။ မကြာရစေပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အက်ဝီ ငယ်စဉ်အခါက ဆိုင်းလတ်သည် သူ့အား မိန်းကလေးကျောင်းတွင် စာသင်နိုင်စေရန် တနေ့လျှင် နှစ်နာရီခွဲရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပထမက သင်ပေးသော် လည်း မဖြစ်ပေ။ ယခု အက်ဝီ ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ ယခုကဲ့သို့ ချစ်သူချင်း အတူနေကြရာဝယ် နှစ်ယောက် သား ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်ကြယင်း မေတ္တာပွားများနေ သောအချိန်မျိုး၌ဆိုင်းလတ်သည်အက်ဝီအားသူ့အတိတ် အကြောင်းကို ပြောနေမိတော့သည်။ အက်ဝီ မရောက် လာခင်က သူသည် တကိုယ်တည်းဘာကြောင့်နေခဲ့သည်၊ ဘယ်သို့နေခဲ့သည်စသည်တို့ကိုပြောပြလေသည်။အက်ဝီ သည် သူ၏ သမီးကလေး အစစ် မဟုတ်ကြောင်းကို ဖုံးကွယ်ထား၍ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ပြောပြရခြင်းဖြစ် ၏။ ရေးဗယိုရွာရှိ အတင်းအဖျဉ်းပြောတတ် သူတို့က

အက်ပီ၏ရှေ့တွင် အားနာလွန်း၍ မပြောဘဲနေသည့်တိုင် အောင် အက်ပီ ကိုယ် တိုင် က ကြီး ပြင်း လာ သည့် အလျောက်မေးသော သူ့မိခင်အကြောင်းများနှင့် ပတ် သက်သည့် မေးခွန်းများကိုမူ လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်ပါလျှင် အတိတ်ကာလကို လုံးလုံးလျားလျား ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်ရမည်ဖြစ်ရာ ယင်းသို့ ပြုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ စိတ်တွင် မသက်သာစရာ အတားအဆီးဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ထိုကြောင့်အက်ပီသည် သူ့မိခင်သည်နှင်းထူထပ်သောမြေပေါ်တွင် မည်သို့သေ ဆုံးခဲ့ကြောင်း၊ သူ့ကိုပခင်ဆိုင်းလတ်ကမီးဖိုရှေ့တွင်မည် သို့ တွေ့ရကြောင်း၊ ဆိုင်းလတ်က သူ့ရွှေရောင်ဆံပင်ထိပ် ကလေးများကို သူ့ပျောက်သွားသော ဝိနိစ္ဆဒင်္ဂါးများဟု ထင်မိကြောင်းစသည်တို့ကို သိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ့အား ကြင်နာ၍ ထူးခြားလှစွာသော မေတ္တာဖြင့် မခွဲခွါခဲ့ဘဲ ပြုစုကျွေးမွေး လာခဲ့ခြင်း၊ သူတို့၏ နေအိမ်ဂေဟာမှာ အခြားနေအိမ်များနှင့် နီးကပ်ခြင်း မရှိဘဲ သီးသန့် တည် နေခြင်းတို့ကြောင့်အက်ပီ၌ ရွာသူတို့၏စကား၊ ရွာသူတို့၏ အလေ့အကျင့်များကြောင့် ဖျက်ပြားခြင်းမရှိဘဲ အချို့ က တောကျသည်ဟု အဆိုခံရသောစိတ်၏ သန့်ရှင်းလန်း ဆတ်ခြင်းရှိနေလေသည်။

အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော မေတ္တာ၌ ပညာ အနည်းဆုံး လူများ၏ ဆက်ဆံမှုကို မွန်မြတ်အောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင် သော ကဗျာသဘောမျိုး ပါဝင်လေသည်။ ထိုကဗျာ

ဘဘောမျိုးသည် အက်ပီအား သူမီးရောင်ခြည်ကိုထိုက်၍ ဆိုင်းလတ်၏မီးဖိုရှေ့သည် ရောက်သည့် အချိန်ကတည်းက ပင်ဝန်းရံလျက်ရှိလေသည်။ ထိုကြောင့်ပင်လျှင် အက်ပီသည် နို့နယ်လှပသည်သာမက အခြားသော အမူအယာများတွင် သာမန် ကျေးတောသူကလေး မဟုတ်ပေ။ သူ့တွင် ယုယုစွာမွေးမြူ၍မြူစင်သော စေတနာတို့ကြောင့် အခြားအထူးအထွေ သင်ကြား မပေးရဘဲလျက်နှင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော ယဉ်ကျေးမှု စိတ်ထက်သန်မှုတို့၏ အစွန်းအစများရှိလေသည်။ သူသည် ကလေးဆန်လွန်း ရှိုးလွန်းလှသဖြင့် သူမသိသော ဖခင်နှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းများကို မေးမြန်းနိုင်လောက်အောင်စိတ်ကူးဥာဏ် မထက်သန်လှပေ။ ကာလအတန်ကြာမှပင် သူသည် သူ့၌အဖေရှိရမည်ဟူသော အချက်ကို မတွေးမိချေ။ သူ့မိခင်၌ လင်ယောက်ျားရှိသည့်အချက်မှာ ဆိုင်းလတ်က သူ့မိခင်၏ ပိန်ညှော်ပျက်ပြားနေသော လက်ချောင်းမှယူ၍ ဘိနပ်သဏ္ဍာန်ရှိသော ကျောက် ကာ သေတ္တာ ကလေး ထဲ၌ ထည့်၍ ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းထားသော လက်ထပ်လက်စွပ်ကို သူ့အားပြသည့်အခါကျမှ သူ့စိတ်တွင် ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဆိုင်းလတ်သည် ဤသေတ္တာ ကလေး ကို အက်ပီကြီးပြင်းလာသော အခါ ပေးအပ်ထားသည်။ သူသည် သေတ္တာကိုမကြာခဏဖွင့်၍ လက်စွပ်ကိုကြည့်လေသည်။ ယင်းသို့ ကြည့်သော်လည်း လက်စွပ်မှာ သူ့ဖခင်ရှိ

ကြောင်းကို ဖော်ပြသော အချက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူသည် သူ့ဖခင်အကြောင်းကို တွေးမိခဲလှသည်။ ရွာထဲတွင်ရှိသောဖခင်များက သူတို့သမီးများကိုချစ်သည်ထက် ပို၍ချစ်သော သူ့အနီးတွင်ရှိသည့်ဖခင်ကြီး သူ့နှိမ့်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။ (သူ့ဖခင် အကြောင်း မတွေးမိဘဲ) သူ့မိခင်မှာမည်သူနည်း။ အဘယ်ပုံဖြင့် ယင်းသို့တကိုယ်တည်းလာ၍ သေရသနည်းဟူသော အချက်တို့ကိုသာ မကြာခဏတွေးမိလေသည်။ ဆိုင်းလတ်မှအပ မရွစ်ဝင်းသရောမှာ သူ၏ အနီးဆုံး (အရင်းနှီးဆုံး) မိတ်ဆွေဖြစ်လေရာ၊ သူသည် မိခင်ဆိုသည်မှာ အလွန်မွန်မြတ်လှပေသည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။ (ထိုကြောင့်) သူသည် ဆိုင်းလတ်အားသူ့မိခင်၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အထပ်ထပ် အခါခါ မေးလေသည်။ သူ့မိခင်အား သူ့ခြေရာကလေးများနှင့် ဆန့်တန်းသော လက်ကလေးများ၏ ညွှန်ပြချက်ကြောင့် တွေ့ရသောအခါ ချုံအနီးတွင် ဘယ်သို့တွေ့ရသည်ဆိုသည့်အချက်ကိုလည်း မကြာခဏမေးလေသည်။ ထိုချုံသည်ကား ယခုထက်တိုင် ရှိနေ၏။ ထိုနေ့ မွန်းလွဲချိန်တွင် အက်ပီနှင့်ဆိုင်းလတ်တို့နေရောင်ထဲသို့ထွက်လာကြသောအခါဝယ်၊ ထိုချုံကို အက်ပီသည် ပထမဦးစွာ မြင်တွေ့၍ ရှေးဦးစွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။

+ + +

၁၅

အက်ပီသည် သူ့ နောင်ရေးကို ဆွေးနွေးသည်

အက်ပီက ဖျော်ဖျော် နေတတ်သော သူ့သဘာဝ တခါတရံဖြတ်၍လာသောဝမ်းနည်းဖြေးဆေးသော လေ သံဖြင့် တည်ကြည်စွာ ပြောသည်မှာ- “ဖေဖေ.....ဒီချုံ ကလေးကို ဥယျာဉ်ထဲ ရွှေ့သွားမယ် နော်.....။ သူ့ကို ချောင်ထဲမှာစိုက်ထားမယ်။ သူ့ရှေ့က နှင်းပန်းနဲ့ ဆဲနှင်း ပန်းတွေချမယ်။ အေဂျန်ကပြောဘယ် ဒီပန်းတွေဟာ ဘယ်တော့မှသေမသွားဘူး။ ပွားသထက် ပွားတာ ပါဘဲ တဲ့”-ဟူ၏။

ဆိုင်းလတ်မှာ ဆေးတံကို လက်တွင်ထားသောအခါ များ၌ အမြဲတမ်း စကားပြောရန်အသင့်ဖြစ်သည်။ သူ သည် ဆေးတံသောက်ခြင်းထက် ဆေးတံကို လက်တွင် ကိုင်၍ စကားပြောခြင်းကို ပို၍ နှစ်သက်ဟန် ရှိသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ခလေးရယ်ဒီချုံကို ချန်ထား ခဲ့ယို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူကပွင့်တဲ့အပွင့်ဝါကလေးတွေထက် ငှာတာမရှိဘူးယို့ ဖေဖေထင်တယ်။ မြီအတွက် ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အခုဘဲ ဖေဖေ ခေါင်းထဲ အကြံတခု ရောက်လာတယ်။ အေဂျန်လဲ အကြံ ဥာဏ် ပေးနိုင်

ထိခွဲ မယ် လို့ ထင် တယ်။ ခြံကတော့ ဂှိမှဘဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ယင် မြည်းတွေဘာတွေလာပြီး အားလုံးကို နင်း ပစ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ခြံဟာ လုပ်ဖို့ ခက်တယ်လို့ ငါ ထင်မိတာဘဲ” ဟုဆိုလေသည်။

အက်ပီသည် တမိနစ်ခန့် တွေးပြီးနောက် သူ့လက် များကို ရုတ်တရက် ဆုတ်၍ ပြောလေသည်။ “အို..... ကျမပြောအုံးမယ် ဖေဖေ.....။ ကျောက်ခဲအလွတ်တွေ ဒီ တဝိုက်မှာအများကြီးရှိတယ်။ ကျမတို့ ဒီကျောက်ခဲတွေ ကို တခုပေါ်တခုတင်ပြီး နံရံလုပ်ကြမယ်။ ဖေဖေနဲ့ ကျမ က အငယ်ဆုံးကျောက်ခဲတွေ သယ်ကြမယ်။ အေဂ္ဂန်က ကျန်တာသယ်ပေါ့။ သူ့သယ်မှာပါ။ ကျမအိပါတယ်”

“ အ မယ် လေး ဟဲ့..... အဖိုး တန်မ ကလေးရဲ့ ကျောက်ခဲတွေ လုံလောက်အောင် မရှိပါဘူး။ သယ်တို့ ဆိုတာကတော့ နင့်လို လက်မောင်းကလေးသေးသေးနဲ့ မုံလာဥထက်ကြီးတဲ့ ကျောက်ခဲကို သယ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါ ဘူးကွယ်။ နင်ဟာ နွဲ့နွဲ့နယ်နယ်ကလေးပါသမီးရယ်။ ဆဲဒီ လိုဘဲ မစွတ်ဝင်းသရော့က ဆိုတယ်” ဟု ဆိုင်းလတ်က ကြင်နာသောအသံဖြင့်ပြောလေသည်။

“အို.....ကျမ ဖေဖေထင်တာထက် ပိုပြီးသန်ပါတယ် ဂှင်။ ကျောက်ခဲတွေ လုံလုံလောက်လောက်မရှိအုံးတော့။ ခြံတပိုင်းအတွက်ဘော့လောက်မှာပေါ့။ ကျန်တဲ့ အပိုင်း အတွက်တော့ တုတ်ချောင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ လုပ်တာ

ပေါ့၊ကြည့်ပါအုံး။ ဒီတွင်းကြီးတဝိုက်မှာ ကျောက်ခဲတွေ
ဘယ်လောက်များသလဲလို့”ဟု အက်ဝီက ဆိုလေသည်။

သူသည် ကျောက်တွင်းဆီသို့ ခုန်ပေါက် ပြေးထွား
သွားလေသည်။ ကျောက်ခဲတလုံးကိုမပြီးလျှင် သူ့ အင်
အားကိုပြုသိုက်လေသည်။ထိုနောက် သူသည်အံ့အားသင့်
သဖြင့် နောက်သို့လန်၍ဆုတ်လိုက်သည်။

“အို.....ဖေဖေ၊ ဒီကိုလာကြည့်စမ်းပါ။မနေ့ကတည်း
က စပြီး ရေတွေ ခမ်းကုန်ပြီ။ မနေ့ကဆိုယင် ရေတွေ
အရင်တုန်းကလိုမြေ့နေတာဘဲ။ဘာကြောင့်ပါလိမ့်” ဟု
သူက အလန့်တကြားဆိုသည်။

ဆိုင်းလတ်သည်သူ့ ဘေးနားသို့လာပြီးလျှင်“ကောက်
ဆိမ်းပြီးကတည်းက ရေတွေသွယ်ထုတ်နေကြတယ်ထင်
တယ်။တနေ့က သူရင်းဌားကြီးနဲ့ တွေ့တော့ ‘ခင်ဗျားတို့
နေရာကို အရိုးထို ခြောက်သွားအောင်လုပ်ယင် ကျုပ်
တော့ဖြင့် မအံ့ဩပါဘူး’ လို့ ဆိုသွားတယ်။ မစ္စတာ
ဂေါ့ဒဖရီးကက်စ်က ရေတွေ သွယ်ထုတ်ဖို့ လုပ်ခိုင်းတာ
လို့ ပြောတာဘဲ။မစ္စတာကက်စ်က အော့စဂွတ်ရဲ့ လယ်
တွေကို ဆိမ်းယူလိုက်ပြီလေ” ဟု ပြောပြလေသည်။

“ ဒီတွင်းအိုကြီးတွေ ရေခမ်းသွားယင် ကြည့်ရတာ
ဘယ်လောက်ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေမလဲနော်”ဟု
ပြောကာ အက်ဝီသည် တဖက်သို့ဖွဲ့ပြီးလျှင် ခပ်ကြီး
ကြီး ကျောက်ခဲတလုံးကိုမရန် ငုံ့လိုက်လေသည်။“ကြည့်
စမ်း ဖေဖေ.....။ ကျမ ဒါကို ကောင်းကောင်းကြီးသယ်

နိုင်ပါတယ်”ဟုပြောကာ သူသည် ကျောက်ခဲကိုသယ်၍ ခြေထမ်းအနည်းငယ် အားနှင့် အင်နှင့် ဈေးကွက်သွားပြီး နောက် ကျောက်ခဲကို ထွတ်ချလိုက်လေသည်။

“အင်း.....နင် တော်တော် သန်သားပါတဲလား” ဟု ဆိုင်းလတ်ကပြောလိုက်ရာ၊ အက်ပီသည် သူ၏ နာကျင် ထျက်ရှိသော လက်မောင်းများကိုခါပြီးလျှင် ရယ်မောနေ လေသည်။ “ကဲ.....လာ၊ လာ။ ခြံတံခါး ဟိုဘက်က ကမ်းနားမှာသွားထိုင်ကြရအောင်။ နောက်ထပ် ကျောက်ခဲ မ၊ မရတော့ဘူး။ ကိုယ်တွေလက်တွေသိပ်နာနေပါအုံးမယ် သမီးရယ်.....။ နင်ဟာ နင့်အတွက်တယောက်ယောက်က အလုပ်ပေးတို့ထိုနေပြီ။ ငါ့လက်မောင်းတွေလဲ မသန်လှ တော့ဘူး”ဟု ဆိုင်းလတ်ကဆိုလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် နောက်ဆုံး စကားရပ်ကို ဖြေးဖြေး ကလေး ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားကို နားနှင့် ကြားရုံ မျှသာမဟုတ်ပဲ အဓိပ္ပာယ် ပိုမိုကောက်ယူရန်ဆိုလိုသည်။ သူတို့ ကမ်းနားတွင် ထိုင်ကြသောအခါ၊ အက် ပီ က ဆိုင်းလတ်အနီးတွင် ကပ်၍ထိုင်ပြီးလျှင် မသန်လှတော့ ဘူးဟုဆိုသည့် လက်မောင်းတဖက်ကိုကိုင်၍ သူ့ ရင်ခွင် တွင် ထည့်၍ပွတ်သပ်ပေးနေလေသည်။ ဆိုင်းလတ်သည် ကား အခြား လက် တဖက် က ဆေးတံကို ကိုင်ထုတ် ဝတ္ထရားအတိုင်းဆက်၍ဖွာနေလေသည်။ ခြံစည်းရိုးတန်း နောက်၌ရှိသော အက်ရှ် (Ash) သစ်ပင်ကြီး တပင်သည် အလင်းရောင်ပြောက်ကြားကွက်များ ထင်သည့် နေကာ

ပြုလုပ်ထုတ် သူတို့(နှစ်ယောက်) အပေါ်သို့ အရိပ်များ ထွက်ထွက်ရှားရှားကျရောက်စေလေသည်။

သူတို့အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပြီးမှ အက်ဝီက ညင်သာသောလေသံဖြင့် “ဖေဖေ.....ကျမလက်ထပ်တဲ့အခါဆိုယင်၊ ကျမ မေမေရဲ့လက်စွပ်နဲ့ လက်ထပ်သင့်သလား-ဟင်” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆိုင်းလတ်သည်မသိမသာ လန့်သွားလေသည်။ ယင်းသို့ လန့်သွား သော်လည်း သူ့တွေးနေသော အတွေး၏ အောက်ခံ သဘောနှင့် ထိုအမေးမှာ ကိုက်ညီနေလေ၏။ သူက လေသံနှိမ့်၍ “ဘယ်နှယ်.....အက်ဝီ.....နင် ဒီ အကြောင်း တွေးနေပြီလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

အက်ဝီကလိမ္မာစွာပြန်ပြောသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ တွေးမိတာပါ ဖေဖေရယ်။ အေရူန်က ကျမကို ဒီ အကြောင်းပြောပြတယ်”

ဆိုင်းလတ်က အက်ဝီအဖို့ မကောင်းသော လေသံမျိုးသို့ ရောက်သွားမည်စိုးသဖြင့် အသံနှိမ့်လျက်ပင် မေးလေသည်။ “ဒို့ သူက ဘာပြောသလဲ”

“သူက သူ့အသက်နှစ်ဆယ့် လေးနှစ်ထဲရောက်တော့ မှာမို့ လက်ထပ်ချင်ပြီတဲ့။ မစ္စတာမော့က ဥယျာဉ်အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲနေတာနဲ့ သူ့မှာဥယျာဉ်အလုပ်အများကြီးရသတဲ့။ မစ္စတာ ကက်စ်တို့ အိမ်ကို တပတ်နှစ်ခါ သွားရတယ်တဲ့။ မစ္စတာအော့ဂွတ်အိမ်ကိုတော့ တပတ်

တခါသွားရသတဲ့။ ပြီးတော့လဲ ဖုန်းတော်ကြီး ကျောင်း
မှာ သူ့ကိုအလုပ်ပေးကြမယ့်တဲ့။

“ဦး-သူက ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ် ချင်နေတာတဲ့
တုန်း”ဟု ဆိုင်းလတ်က ညှိုးငယ်သော အပြုံးကလေး
နှင့်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်၊ သမီးကိုပေါ့ ဖေဖေရှဲ့။ ဘယ်သူ့ကို
လက်ထပ် ချင်နေအုံးမှာလဲ” ဟု အက်ပီက ပါးကလေး
ချိုင့်အောင်ရယ်မောလျက် သူ့ဖခင်၏ ပါးကိုနမ်းပြီးလျှင်
ပြောသည်။

“နင်ကကော သူ့ကိုလိုချင်ရဲ့လား”ဟု ဆိုင်းလတ်
က မေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ တနေ့နေ့တော့လိုချင်တာပေါ့။ ဘယ်တော့
ရယ်လို့ တော့မသိဘူးလေ.....။ လူတိုင်း တနေ့နေ့တော့
လက်ထပ် ကြတာတဲ့လို့ အေရူန့်ကပြောတယ်။ ဒီတော့
သမီးက ဒါဟာ မမှန်ဘူး။ ဖေဖေကြည့်ပါလား၊ သူ့ဘယ်
တော့မှ လက်မထပ်ဖူးလို့ ပြန်ပြော လိုက်တာပေါ့”ဟု
အက်ပီကပြောလေသည်။

“မဟုတ်ဖူး သမီး.....။ နင့် ဖေဖေဟာ နင်မလာခင်က
တယောက်ထဲနေရတဲ့ လူတဲ့”ဟု ဆိုင်းလတ်ကဆိုသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရယ်.....ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ တ
ယောက်ထဲ မနေရတော့ပါဘူး။ အေရူန့်က ‘အက်ပီ.....
ငါနင့်ကို ဦးမာနာဆီက ခေါ်သွားတို့ ဘယ်တော့မျှ စိတ်
မကူးပါဘူးဟယ်’လို့ ပြောတယ်။ သမီးကလဲ ‘ခေါ်သွား

မယ်ကြွလဲ အလကားဘဲ၊ အေရူန့်' လို့ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။ သူက သမီးတို့ အားလုံး စုနေစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေက အလုပ်ဆိုလို့ ဘာမျှ မလုပ်စေချင်ဘူးတဲ့။ အပျော်ထမ်း အလုပ်သာ လုပ်ချင် လုပ်ပေါ့တဲ့။ သူက ဖေဖေကို သားတယောက်လို ကောင်းကောင်း ပြုစု စောင့်ရှောက် မယ်လို့ ပြောတယ်” ဟု အက်ဝီက ကြင်နာစွာ ပြောပြလေသည်။

ဆိုင်းလတ်က သူ့ကို ကြည့်လျက်၊ “အက်ဝီ..... သူပြောတာကို နင်က ကောသဘောကျခဲ့လား” ဟု မေးလေသည်။

“သမီးတော့ ကြိုက်တာပေါ့ဖေဖေ” ဟု အက်ဝီက ရိုးသားစွာ ပြန်ပြောသည်။

“သမီးကတော့ ဖေဖေ အလုပ် များများ မလုပ်ရအောင် အပြောင်း အလဲ ရှိယင် ကြိုက်တာဘဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ် ယင်တော့ အပြောင်း အလဲကို မကြိုက် နိုင်ပါဘူး။ သမီး အင်မတန် ပျော်တယ်။ အေရူန့်က သမီးကို ချစ်တယ် ဆိုတာကို သဘော ကျပါတယ်။ သမီးတို့ဆီ ခဏခဏလာလယ်တာကိုလဲ ကြိုက်တယ်။ သူ့အခုလို ဖေဖေ့ကို ရိုရိုသေသေ ရှိတာကို ကြိုက်တာဘဲ။ သူ့ဖေဖေ့ကို လေးလေးစားစား ရှိတယ် မဟုတ်လား ဖေဖေ’

“လေးစားပါတယ် သမီးရယ်.....။ ဘယ်သူမှ သူ့ထက် ပိုပြီး ဖေဖေ့ကို မလေးစားပါဘူး။ သူ့ဟာ သူ့အမေရဲ့

သားပေကိုး”ဟု ဆိုင်းလတ်က လေးနက်စွာ ပြန်ပြော
လိုက်လေသည်။

“သမီးတော့ ဘယ်လို အပြောင်းအလဲမျိုးကိုမျှ မလို
ချင်ဘူး။ နကိုအတိုင်း အကြာကြီး သွားနေ ချင်တာတဲ့။
အေဂ္ဂန်ကသာ အပြောင်းအလဲလိုချင်တာ။ သူက သမီးကို
ဆိုတယ်။ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဖူးဘဲ။ ဂရုသာစိုက်ယင် သူနဲ့
သမီးလက်ထပ်ဖို့ကို သူလိုလားသလို သမီးလဲလိုလား
မှာတဲ့တဲ့။ အဲဒီလိုပြောတော့ သမီးကငိုတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
နဲ့နဲ့ဘဲငိုပါတယ်”ဟု အက်ဝီကပြောလေသည်။

ဆေးတံ သောက်ဟန်ပြုရသည်မှာ အလကား သက်
သက် ဖြစ်နေသည့်အနေနှင့် ဆိုင်းလတ်သည် ဆေးတံကို
ချလိုက်ပြီးနောက် ပြောလေသည်။ “အင်း.....ငါ့ သမီး
ကလေး.....နင်ဟာ လက်ထပ်ဖို့ ငယ်လွန်းလှပါတယ်။ ငါ
တို့မရွှေစင်သရေ့ကို မေးကြည့်အုံးမယ်။ အေဂ္ဂန်အမေ
ကဒီကိစ္စမှာ ဘယ်လိုထင်တယ်ဆိုတာမေးကြည့်ရမယ်။ ဒီ
လိုမေးတာမှန်တယ်။ သူပြောလိမ့်မပေါ့။ ဒါပေမဲ့တခုကို
တော့စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ အက်ဝီ.....ငါ့ ကြိုကြိုကြိုက်
မကြိုက်ကြိုက် အပြောင်းအလဲ ဆိုတာတော့ ရှိမှာတဲ့။
ဘာမဆို နကိုအတိုင်း အကြာကြီးနေပြီး မပြောင်း မလဲ
တော့မရှိပေဘူး။ ငါဟာ တဖြေးဖြေး အိုအိုပြီး မလုပ်နိုင်
မကိုင်နိုင် ငိုပြီးဖြစ်လာတော့မယ်။ နင်တို့အိက ငါ အပြီး
သား ထွက်မသွားအုံးတော့၊ (ငါ သေမသွား အုံးတော့)
ငါ ဟာ နင်တို့အဖို့ တာဝန်ကြီး ဖြစ်နေ တော့ မယ်။

နှင့်တို့က ငါ့ကို တာဝန်ကြီးရယ်လို့ သဘောထားလိမ့် မယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ နှင်တို့ကငါ့ကိုပြုရုရုတာ မကြည်ဖြူမဖြစ်ဖူးဆိုတာ ငါ့ထိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင်တို့ အဖို့ ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီအကြောင်းကိုကြိုတင်စဉ်းစားမိ တဲ့အခါနှင့်အနားမှာငါ့အပြင် တယောက်ယောက်တော့ ရှိရမယ်လို့ ငါ့တွေးမိတယ်။ အဲဒီတယောက်ယောက်ဟာ အသက်အရွယ်ငယ်ပြီး သန်သန် စွမ်းစွမ်းရှိရမယ်။ နှင့် ထက်အသက်ရှည်ရမယ်။ နှင့်ကိုအသက် ထက်ဆုံးစောင့်ရှောက်သွားရမယ်”။ ဆိုင်းလတ်သည် အပြောရပ်လိုက် ပြီးလျှင် သူ့ လက်ကောက် ဝတ်များကို ခူးပေါ်တင်၍ လက်များကိုအတွေးနှင့်လှုပ်ယင်း မြေကြီးကိုစိုက်၍ကြည့် နေလေသည်။

“ဒီလိုဆိုယင် ဖေဖေက သမီးကို လက်ထပ်စေချင် သလား.....ဖေဖေ” ဟု အက်ပီက အသံအနည်းငယ် တုန်လျက် မေးလိုက်သည်။

“ငါကတော့ သာမဆို မလုပ်နဲ့လို့ ပြောတဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဖူး၊ အက်ပီ.....။ နှင့်အမေ ဒေါ်လီကို မေးကြည့်ကြ ရအောင်။ သူက နှင်နဲ့ သူ့သား ကောင်းစားတာကို လို လားပေတယ်” ဟု ဆိုင်းလတ်က လေးနက်စွာ ပြော လိုက်လေသည်။

“ဟော.....ဟိုမှာ သူတို့ လာကြပြီ။ သွားတွေ့ ကြရ အောင်။ အို.....ဆေးတံ.....ဖေဖေဆေးတံ ထပ်မညှိတော့

ဘူးလား”ဟု အက်ဖီက ဆေးတံကို မြေပေါ်မှ ကောက်ယူချက် ပြောလေသည်။

“မသောက်တော့ဘူးသမီး.....။ ဒီနေ့အဖို့တော်ပြီ။ နဲ့နဲ့ သောက်တာ အများကြီး သောက်တာထက် ကောင်းတယ်လို့ ဖေဖေထင်တယ်ကွယ်.....”ဟု ဆိုင်းလတ်က ဆိုလေသည်။

+ + +

၁၆

ဂေါ့ဒေဝရီး၏ ငြှိုငြက်ချက်

“နန်စိ..... ဟိုမှာထိုင်.....” ဟု ဂေါ့ဒေဝရီးက သူ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြော လေသည်။ “ဒီပြင်လူတွေ မင်းကို မပြောနှင့်နိုင်အောင် ငါမြန်နိုင်သလောက် မြန်အောင် လာခဲ့တာတဲ့။ ငါတော့ အတော်ကြီး လန့်သွားတာတဲ့။ မင်းလဲ လန့်သွားမလား လို့ ငါအများကြီးစိုးရိမ်မိတယ်”

“ဖေဖေနဲ့ ပရက်စိလာတို့အကြောင်းတော့ မဟုတ်ဖူး ပေါ့နော်.....” ဟု နန်စိက နှုတ်ခမ်းများထွက်၍ လက်နှစ် ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုတ်ပြီး ထိုင်သူ့ရင်ခွင်တွင် ထား လျက်မေးလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်သူတွေ အကြောင်း မဟုတ်ပါ ဘူး” ဟု ဂေါ့ဒေဝရီးက ပြောလေသည်။ သူက ထို အကြောင်းကို ပြောရာ၌ လိမ္မာစွာ ပြောကြားလိုသော် လည်း သူ့မှာ ထိုသို့ပြောနိုင်လောက်အောင် ကျင်လည် ခြင်းမရှိချေ။ “ဒန်စတန်အကြောင်းပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ် ခြောက်နှစ်က ပျောက်သွားတဲ့ ငါ့ညီ ဒန်စတန်ရဲ့ အ ကြောင်းတဲ့။ အခုသူ့ကိုတွေ့ပြီ။ သူ့အလောင်းကို တွေ့ပြီ ဆိုပါတော့။ အလောင်းရယ်မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့အရိုးစု ကို တွေ့ပြီ”

ဂေါ်ဒဖရီး မျက်နှာပျက်လာသည်ကိုမြင်ရသော နန်စီ
 မှာ အတော်ပင် လန့်သွားခဲ့၏။ ထိုစကားကြားလိုက်ရမှ
 သက်သာရာရသွားလေတော့သည်။ သူသည် နောက်ထပ်
 ဘာများကြားရဦးမည်လဲဟူသော အနေနှင့် အတော်ပင်
 ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေသည်။ ဂေါ်ဒဖရီးက ဆက်၍
 ပြောသည်။

“ကျောက်တွင်းတွေ့ရုတ်တရက် ရေခမ်းသွားတယ်။
 ရေသွယ်ယူထိုးဘဲ ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီ ကျောက်တွင်းတွေ
 ထဲမှာ ခန့်စတန်ကို တွေ့ရတယ်။ ကျောက်ထုံးကြီးတတုံး
 ကြားကြပြီး သေနေတာ ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိပြီပေါ့။ သူ့
 နာရီနဲ့ တံဆိပ်တွေကိုတွေ့ရတယ်။ ငါ့နာမည်ထိုးထားတဲ့
 ဣလက်ကိုင်နဲ့ အဲလိုက်နှင်တံကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ
 နှင်တံကို သူ့ပိုင်းလဲဒီဒိုင်းယားစီးပြီး အဲလိုက်ထွက်တဲ့
 နေ့က ငါမသိဘဲယူသွားတာပေါ့။ အဲဒီလို မြင်စီးပြီးထွက်
 သွားတာကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ကြရတယ်”

ဂေါ်ဒဖရီးသည် ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။ ရှေ့ဆက်
 ပြောရန်မှာကား မလွယ်လှချေ။

“သူ့ကိုယ်သူ ရေထဲချန်ချသေတာထိုး ထင်သလား”
 ဟု နန်စီက မေးလေသည်။ နန်စီသည် သူ့ညီထိုမျှထက်
 ပို၍ ဆိုးသော အဖြစ်မျိုး ရောက်ထိခဲ့မည်ဟု ထင်မြင်
 မြော်လင့်ထားပါလျက်နှင့် သူမချစ်သောညီ၏ နှစ်ပေါင်း
 များစွာကအဖြစ်အပျက်အတွက်သူ့ လင်ကထိုမျှတုန်လှုပ်
 ချောက်ချားနေသည်ကို အံ့ဩသလိုထိဖြစ်သွားလေသည်။

“မဟုတ်ဖူး။ သူလိမ့်ကျတာ.....” ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက ခပ်တိုးတိုးဖြစ်သော်လည်းပြတ်သားသော အသံဖြင့်ပြောလေသည်။ သူသည် ထို အချက်တွင် လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ပါရှိသည်ဟုယုံကြည်ဟန်ရှိ၏။ ထိုနောက်သူက ဆက်၍ “ဒန်စတန်ဟာ ဆိုင်းလတ်မာနာရဲ့ ရွှေကိုရိုးတဲ့ လူဘဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နန်စီ၏မျက်နှာနှင့်လည်ပင်းသို့သွေးများသည် အံ့အား သင့်ခြင်း ရှက်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြာတက်သွားလေသည်။ နန်စီသည် ခပ်ဝေးဝေးဆွေမျိုးပင်ဖြစ်စေ ရာဇဝတ်ဖြစ်မှု ကျူးလွန်သည် ဆိုလျှင် (မိမိအဖို့) ဂုဏ်ပျက်သည်ဟု ယူဆရမည် ဟု သော အယူ ဝါဒ ကို အခြေတည်၍ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်လေသည်။

ဂုဏ်ပျက်ခြင်း ဒဏ်ကို သူ့ခင်ပွန်းကပို၍ပင် ခံစားရမည်ဟု ချက်ခြင်း တွေးမိသည့်အထောက် (ဂေါ်ဒဖရီးအား) ကိုယ်ချင်းစာသော သဘောထားပါရှိသည့် အသံဖြင့် “အို.....ဂေါ်ဒဖရီးရယ်..... (ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ.....)” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

“တွင်းထဲမှာငွေတွေတွေ့ရတယ်။ အားလုံး ရက်ကန်းသယ်ကြီးရဲ့ ငွေတွေကြေးတွေဘဲ။ အားလုံးကို သိမ်းပြီး ကြပြီ။ အရိုးစုကိုတော့ သက်တန်ဆိုင်ကို ယူသွားကြတယ်။ ငါပြန်လာပြီး မင်းကိုပြောတာဘဲ။ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းသိရမှာဘဲ” ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက ဆက်၍ပြောလေသည်။

သူသည်ငြိမ်သက်နေပြီးလျှင် နှစ်မိနစ်ကြာမျှ မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ နန်စိက ထိုသို့ ဂုဏ်ပျက်ရသည့်အတွက် နှစ်ထိခိုက်ကား ပြောမည်ပြု၏။ သို့သော် ဂေါ်ဒေရီးက သူ့ကိုအခြားစကားပြောစရာရှိသေးသည်။ တချခု ကျန်နေ သေးသည် ဆိုသည်ကို အလိုထို ထိသောကြောင့် မည်သို့မျှမပြောဘဲနေလေသည်။ ချက်ခြင်းပင်လျှင် သူသည်မျက်လုံးများလှန်၍ နန်စိ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက်ပြောလေသည်။

“အားလုံးဘဲ အနှေးနဲ့ အမြန် ဆိုသလို ပေါ်စမြဲဘဲ။ နန်စိ.....။ ထုရားသခင်က အလိုတော်ရှိယင် ငါတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ ပေါ်လာကြတာချည်းဘဲ။ ငါဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တချစ်တ်ထဲမှာထားပြီးနေခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဒီအချက်ကို မင်းမထိအောင် ဖုံးကွယ် မထား တော့ ပါဘူး။ ဒီအကြောင်းကို သူများက မင်းကိုမပြောစေချင်ဘူး။ ငါကိုယ်တိုင်ဘဲ ပြောပြချင်တယ်။ ပြီးတော့ ငါသေပြီးမှ မင်းထိတာကိုလဲ ငါမကြိုက်ဖူး။ တသက်လုံးဘဲ ပြောမယ် မပြောဘူးနဲ့ ဝေခွဲမရခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ငါ့ကိုငါ သေချာအောင်လုပ်တော့မယ်”

နန်စိ၏ အကြီးကျယ်ဆုံးသော ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ပြန်၍လာလေသည်။ အရေး ကြုံသောအခါ၌ စိတ်အာရုံများကို ခေတ္တပယ်ထားသည့်နည်းတူ လင်နှင့်မယားတို့၏ မျက်လုံးများသည် အကြည့်ချင်း ဆုံကြလေသည်။ သူတို့ စိတ်တွင်း၌ကား ရွံ့စိုင်းခြင်းရှိလေသည်။

“နန်စိ.....ငါမင်းကို ယူတုန်းက မင်းမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အချက်တချို့တယ်။ အဲဒါကို ငါ(ခပ်စောစောက) ပြောသိသင့်တယ်။ အဲဒီအချက်ကတော့ နှင်းထဲမှာ သေနေတာကို မာနာတွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမဟာ.....အက်ပီရဲ့ အမေဟာ.....ဟို ဒုက္ခသည် မိန်းမဟာ.....ငါ့မယားဘဲ။ အက်ပီဟာ ငါ့သမီး” ဟု ဂေါ့ဒဖရီးက ခပ်ဖြေးဖြေး ပြောလေသည်။

သူသည် သူ့ ဖြောင့်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးတရားကို ကြောက်ရွံ့သည် အထောက် ငြိမ်၍နေလေသည်။ သို့ရာတွင် နန်စိမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်မဆုံတော့ဘဲ နန်စိ၏ မျက်လုံးများကား အောက်သို့ စိုက်၍သာ နေလေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်လျက် ရင်ခွင်တွင် ထားကာ စဉ်းစားနေသော ရုပ်တုသဖွယ် ဖြူလျော်လျော် ဖြစ်ကာ ငြိမ်၍နေရှာသည်။

“မင်း ငါ့ကိုအရင်တုန်းကထို သဘောထားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဖူးပေါ့နော်” ဟု ဂေါ့ဒဖရီးက အတန်ကြာသောအခါ တုန်ရီသောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

နန်စိသည်ကား ငြိမ်သက်လျက်ပင်။

“ငါ့ခလေးကို ငါ့ခလေးပါထို မပြောဘဲ ပစ်ထားဘို့ မထိုက်ဖူး။ ငါ မင်းကိုပြောမပြောဘဲနေဘို့မထိုက်ဖူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မပစ်ရက်ဖူးနန်စိ.....။ ငါ အဲဒီမိန်းမကိုယူဖြစ်

အောင် အထွန်းခံရလို့ ယူမိတာဘဲ။ ဒီအတွက် ငါ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါတယ်”

သို့ပင် ပြောစေကာမူလည်း နန်စီသည် ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်သက်ထွက်ပင်ရှိသေး၏။ သူက နန်စီသည် ချက်ခြင်းထ၍ သူ့ဖခင်၏အိမ်သို့ပြန်တော့မည်ဟုပြောလေမလားဟု မြော်လင့်မိသည်။ သူ့လိုရိုးသား၍ ကြပ်တည်းဖြောင့်မတ်သော အယူအဆမျိုးရှိသူအဖို့ ထိုမျှ ဆိုးဝါးသော အပြစ်များအတွက် အဘယ်သို့လျှင် ကရုဏာ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ နန်စီသည် မျက်လုံး များကို ထွန်၍ သူ့မျက်လုံးများနှင့်ဆုံပြီးလျှင် ပြောလေသည်။ သူ့အသံ၌ ဒေါသမပါ။ နက်နဲသော ဝမ်းနည်းခြင်းသာလျှင် ပါရှိလေသည်။

“ဂေါ့ဒဖရီး.....ရှင်ဒီအကြောင်းကို ဟိုအရင်နှစ်တွေက ပြောခဲ့ပင် ကျမတို့ခလေးကို ကျမတို့ရဲ့ ဝတ္တရားကြေပြွန်အောင်ပြုစုနိုင်မှာပေါ့။ သူဟာ ရှင်ခလေးမှန်းထိပင် သူ့ကိုခေါ်ထားတို့ကိစ္စမှာ ကျမက ငြင်းမယ်များထင်သလား”

ထိုအချိန်အခါတွင် ဂေါ့ဒဖရီးသည် အချည်းနှီး ဖြစ်ရုံသာမက၊ ရည်ရွယ်ချက်ကိုပါ ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်သော အမှားအတွက် စိတ်တွင် ပြင်းစွာထိခိုက်သွားလေသည်။ သူသည် ထိုမျှကြာရှည်စွာ ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော သူ့

ဇနီးသည်အကြောင်းကို မထိခွဲချေ။ နန်စီသည် စိတ်ထွင်
ရှားမှုပိုလျက် ပြောပြန်လေသည်။

“ပြီးတော့..... ဒို ဂေါ်ဒဖရီး.....ရှင်ဟာ ခလေးကို
ခေါ်ထိုက်သို အစကတည်းကသာခေါ်ထားမယ်ဆိုပင်
အခုနေမှာ ခလေးဟာ ကျမကို သူ့အခေလို အောက်မေ့
ပြီး ချစ်နေမှာတဲ့။ရှင်လဲ ကျမနဲ့ အတူနေရတာ အခုထက်
ပဲ ပိုပျော်မှာတဲ့။ ကျမမွေးတဲ့ခလေး ဆုံးသွားဆုံးတော့
ကျမတို့မှာ ခလေးရှိပင် ဘယ်လို နေကြမယ်လို့ တွေး
ထားတဲ့အတိုင်းနေနိုင်ကြမှာပေါ့!”

မျက်ရည်များကျလာပြီးလျှင် နန်စီသည် စကားပြော
ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့နန်စီရယ်.....ဒီလိုသာ ဖွင့်ပြောလိုက်ပင်လဲ
မင်း ငါ့ယူတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက
သူ့ကိုယ်သူ့အပြစ်တင်နေသည့်အထဲတွင် သူ့ရိုက်မှားမှု
မှာ ထိုမျှမကြီးမားလှသေးပါဟု ဖော်ပြလိုသည့်သဘော
နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ “အခုတော့ မင်းက ခလေးကို
လက်ခံမယ်ပြောတယ်။ ဟိုတုန်းကသာဆိုပင် မင်း ဒီလို
ပြောမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းမာနနဲ့ မင်းအဖေ့ဂုဏ်ကို
ထောက်ပြီး ငါဒီလိုပြောပင် ပြောပြီးတဲ့နောက် ငါ့ကို
ဆက်ဆံဘို့ရုန်းသွားမှာပါ” ဟုဆိုလေသည်။

“ကျမ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မယ်လို့တော့ မပြောတတ်
ဖူး။ ကျမတော့ ရှင့်အပြင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မယူဖြစ်မှာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျမအတွက် အများ တချို့ကို ပြုတို့ထိုက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ လောက ကြီးမှာ ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ် အများကိုတော့မပြုထိုက်ပေဘူး။ ပြီး တော့ ဘယ်ဟာမဆို အစကထင်ရသလောက်မကောင်း ဘူး။ ကျမတို့ အိမ်ထောင်ပြုတာဟာတောင်မှဒီလိုပါဘဲ” ဟု ပြောလေသည်။ နန်စီသည် နောက်ဆုံး စကားလုံးများ ကို ပြောသောအခါ သူ့ မျက်နှာတွင်ခပ်မှိန်မှိန်ပြုံးရောင် ရှိလေသည်။

“နန်စီ.....ငါဟာ မင်းထင်တာထက် ဆိုးတဲ့လူပါဘဲ။ မင်း ငါ့ကို ခွင့်ထွတ် နိုင်ပါ ရဲ့လား” ဟု ဂေါ့ဒဖရီးက တုန်တုန်ရိုရိုနှင့်မေးထိုက်လေသည်။

“ကျမအပေါ်ဆိုးတာက ဒီလောက်မဟုတ်လှပါဘူး။ ရှင် ကျမအပေါ်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ် လုံးလုံး ကောင်း ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရှင် နောက်တယောက်ပေါ် ဆိုးထားတာရှိတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ကျေ အောင် ဆပ်နိုင်မယ်မထင်မိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အက်ပီကိုအချခေါ်ထားနိုင်သားဘဲ။ လူထွေသိသွားတာကို ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အခုကစပြီး တသက်လုံး ငါတော့ ပြောင်ပြောင်ဘဲနေတော့မယ်” ဟု ဂေါ့ဒဖရီးကဆိုလေသည်။

“အခု သူကကြီးပြင်းနေပြီရဲ့ ကျမတို့ဆီလာနေတိုမှာ (အရင်ကတည်းကပွေးစားတာနဲ့) တူလိမ့်မယ် မဟုတ်

ဗူး”ဟု နန်စိကဝင်းနည်းစွာ ခေါင်းခါ၍ပြောလေသည်။
 “ဒါပေမဲ့ရှင်ဝတ္တရားက သူ့ကိုသမီးဖြစ်ကြောင်းဖွင့်ပြော
 ပြီး ထောက်ပံ့ဖို့ရှိတယ်။ ကျမတော့ သူ့အတွက် ကျမ
 တာဝန်ကြေအောင် လုပ်မယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့ကျမ
 ကို ချစ်အောင် စောင်မတော်မူဖို့ ဆုတောင်းမယ်” ဟု
 ဆိုလေသည်။

“ဒီဆိုဆိုယင် ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီည ကျောက်တွင်း
 တွေ့ထက်မှာ ငြိမ်သွား တာ နဲ့ တပြိုင်နက် ဆိုင်းလတ်
 မာနာရဲ့အိမ်ကိုသွားကြမယ်”

+

+

+

ဆိုင်းလတ်နှင့် အက်ဖီ

ထိုနေ့ညနေ ရှစ်နာရီနှင့် ကိုးနာရီကြားတွင် အက်ဖီနှင့် ဆိုင်းလတ်တို့သည် တဲတဲ၌ နှစ်ယောက်ထည်း ထိုင်နေကြသည်။ ထိုနေ့မွန်းလွဲချိန်၌ ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် စိတ်ထွပ်ရှားပြီးနောက် ရက်ကန်းသည်ကြီးသည် ဤသို့သောငြိမ်သတ်ခြင်းကို ထိုလားခုံလေသည်။ ထိုကြောင့်သူသည် သူနှင့်သူ့ ကလေးတို့ချည်း နေနိုင်ရန် သူတကာထက်နောက်ကျခံလေ့ ရှိသော မဇ္ဈစင်ဝင်းသရောနှင့် အရွှန်တို့ကိုပင် ပြန်ကြရန် တောင်းပန်ထွတ်လိုက်လေသည်။ စိတ်ထွပ်ရှားမှုသည် ကျော်လွန်၍ မသွားသေးပေ။ ယင်းသည် အာရုံခံယူရာ၌ စူးရှလာသဖြင့် အပြင်အပက ပယောဂကို လက်မခံနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်နေလေသည်။ ငြီးငွေ့ခြင်းအာရုံကင်းမဲ့၍ အတွင်းစိတ်ဓါတ် ပြင်းပြသောကြောင့် အိပ်မိမဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့ရသူအား စူးစိုက်၍ ကြည့်လျှင် အကြင်သူ၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင်၍ ကြမ်းထမ်းသော မျက်နှာတွင် ထိုစိတ်အာရုံ၏ ခဏမျှ ပေါ်ထွက်လာသော အချိန်ကြောင့် ထူးဆန်းလှသည့် တိကျမှု အမူအယာကို တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သောအခါ စိတ်ဓါတ်မှ ထွက်ပေါ်

လာသောအသံတို့ကိုကြားနိုင်သည့် သစ်လွင်သော နား၏ အကြည်ခါတ်ဆိုက်ကာ လူတကိုယ်လုံးတွင် အံ့ဘွယ်ကောင်းစွာသည့် အာရုံပျံ့နှံ့မှု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုအခါကား မပွင့်လင်းမထင်ရှားသော အသံကလေးများမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဣဋ္ဌာရုံခါတ်သည် ကြားရသူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့၍နေလေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် လက်တင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပင်းအက်ဝီကိုကြည့်ထိုက်စဉ်တွင် သူ့မျက်နှာမှာယင်း (ပြဆိုခဲ့ပြီးသော) ပြောင်းလဲချက်မျိုး ပေါ်လာလေသည်။ အက်ဝီသည် သူ၏ ကုလားထိုင်ကို ဆိုင်းလတ်၏အနီးသို့ဆွဲလာပြီးလျှင် ၅၅ သို့ကုန်း၍ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ မော့၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူတို့အနီးရှိ စာပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်တတိုင် မီးလင်းလျက်ရှိသည်။ ပြန်ရလာသော ရွှေသည်လည်း စာပွဲပေါ်တွင် ရှိလေသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ယခင်ကရွှေသာလျှင် သူ့အဖို့ ဖျော်စရာ ဖြစ်ခဲ့စဉ်ကဆိုင်းလတ်စီစဉ်ထားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ပင်စီစဉ်၍ ပုံထားလေသည်။ ဆိုင်းလတ်က အက်ဝီအား သူသည်ရွှေများကိုညှစ်စဉ်ဘယ်ကဲ့သို့ရေတွက်ခဲ့ပုံ၊ အက်ဝီမရောက်လာမီ သူ့မှာ စိတ်ညှိုးငယ်ခဲ့ရပုံတို့ကို ပြောပြလျက် ရှိလေသည်။

ပထမငါးစိတ်ထဲမှာ နင်ဟာ ရွှေပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ထိုထို ခဏခဏ ထင်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တခါတခါ ငါဘယ်ဘက်ပဲ လှည့်လှည့် ရွှေကိုချည်း မြင်

နေတယ်။ ဆဲဒီအခါမျိုးမှာ ရွှေပြန်ရောက်လာပြီး ငါ့ကိုင်
 ကြည့်ရယင် ကောင်းမှာတဲ့ လို့ ထွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဒီအတွေးဟာ မကြာလှပါဘူး။ တော်တော်လေး ကြာ
 တော့ ရွှေလာလို့ နင်ငါ့ဆီက ထွက်သွားရတယ်ဆိုယင်
 ကံဆိုးတာတဲ့လို့ ထင်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့
 ငါဟာ နင့်ကို မြင်နေချင်တယ်။ နင့်အသံကို ကြားနေချင်
 တယ်။ နင့်လက်ချောင်းကလေးတွေကို ထိနေချင်တယ်။
 အက်ပီ နင်က ငယ်သေးလို့ မသိဘူး။ နင့်အဖေအိုကြီး
 ဆိုင်းလတ်ဟာ နင့်ကို ဘယ်လောက် ခင်တယ်ဆိုတာ
 ဆွဲဒီတုန်းက နင်မသိသေးဘူး” ဟု ခိုင်းလတ်က အသံ
 နှိမ့်ထွက်ပြောနေလေသည်။

အက်ပီက “သမီး အခုသိပါပြီဖေဖေ.....။ ဖေဖေက
 သာ သမီးကို မွေးစားမထားယင် သူတို့သမီးကို စရပ်
 ပို့လိုက်ကြမှာ။ သမီးကို ချစ်မဲ့ ခင်မဲ့သူရှိမှာ မဟုတ်ဖူး”
 ဟု ဆိုလေသည်။

“အင်း.....အဖိုးတန်သမီးလေးရယ်.....။ မင်းကြောင့်
 ငါ့မှာကောင်းကျိုးရတာပါကွယ်။ နင်သာ ငါ့ကိုကယ်တို့
 ရောက်မလာယင် ငါဟာ ငါ့ဒုက္ခနဲ့ သင်းချိုင်း ရောက်
 သွားရောပေါ့။ ငွေကြေးကိုငါ့ဆီကအချိန်မီယူသွားတယ်။
 ကြည့်ပါလား၊ အခု နင့်အထွက်သုံးစရာ ပေါ်လာတော့
 ငွေလဲ ငါ့ဆီပြန်ရောက်လာတယ်။ အံ့စရာတဲ့။ ငါတို့ဘဝ
 ဟာ အံ့ဩစရာပေတဲ့နော်”

ဆိုင်းလတ်သည် (ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက်) မိနစ် အနည်းငယ်မျှ ငြိမ်၍နေကာ ရွှေငွေတို့ကို ကြည့်နေလေသည်။ သူသည် နက်နဲစွာ စဉ်းစားယင်း၊ “ဒီရွှေတွေ ငွေတွေဟာ အခုတော့ ငါ့ကိုမချုပ်ချယ်တော့ဘူး။ ငွေကြေးဟာ ငါ့ကိုတယ်တော့မျှ ချုပ်ချယ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ငါထင်မိတယ်။ အက်ပီ.....နင့်ကို ဆုံးပြီး ရွှေကို ခယင် ရွှေက ငါ့ကို ချုပ်ချယ်နိုင်တို့ ခဲယဉ်း ပါတယ်။ နင်သာမရှိတော့ဘူးဆိုယင်၊ ငါဟာ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့လူ ဖြန် ဖြစ်ပြီး ဘုရားသခင်ကပေးထားတဲ့ (နေချင်)ပိတ်ရှိတော့ မယ်မဟုတ်ဖူးကွယ်.....” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါး ခေါက်သံ ကြားကြ ရသည်။ အက်ပီသည် ဆိုင်းလတ်စကားကို ဖြန်ကြားပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ထ၍ (တံခါးဆီသို့) သွားရ လေတော့သည်။ သူတံခါးဖွင့်တို့ ထသွားသောအခါ မြင်လိုက်ရသည်တွင် သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ရွဲ၍ သူ့ပါးကလေးမှာ အတန်ငယ် နီမြန်းနေသဖြင့် သူသည် လှနေလေတော့သည်။ သူ့ပါး၌နီမြန်းခြင်းမှာ မစွတာကက်နှင့်ဖုန်းတို့ကို မြင်သောအခါ ပို၍ပင် နီမြန်းလာတော့၏။ သူသည် တောထုခံအတိုင်း ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာနိုင်အောင် တံခါးကို ဟပေးလေသည်။

“ငါတို့ ညီးတို့ကို ညကြီးမင်းကြီး အနှောက်အယှက် ပေးရာကျနေပြီနော်” ဟု မစွပ်ကက်စိက အက်ပီ၏ လက်

ကို ကိုင်၍ဖိုးရိမ်သော စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် နှစ်သက်မှုတို့ကို ဖော်ပြသောမျက်နှာထားနှင့် အက်ပီ၏မျက်နှာကို ကြည့်လျက် ပြောလေသည်။ နန်စီမှာကား မျက်နှာဖြူလျော်လျော်နှင့် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေလေသည်။

မစ္စတာကက်စ်နှင့်ဇနီးတို့အဖို့ ကုလားထိုင်များ ချပေးပြီးနောက်၊ အက်ပီသည် ဆိုင်းလတ် နောက်ပါးတွင် ရပ်ကာ သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေလေသည်။

ဂေါ်ဒဖရီးက တည်ကြည်စွာပြောရန် ကြိုးပမ်းလျက် “ကဲ-မာနာ.....ခင်ဗျား (နှစ်ပေါင်းများစွာဆုံးရှုံး) ငွေခင်ဗျား ပြန်ရတာ ထွေရယို ကျွန်တော် အများကြီး ကျေနပ်အားရပဲ၊ ကယ်။ ကျွန်တော် မိသားထဲက ခင်ဗျားကို မသမာပြုတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ထိပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ဒီအတွက် ဘယ်နည်းနဲ့ ဘဲဖြစ်ဖြစ်ကြံအောင်ဆပ်ရမဲ့ ဝတ္တရားရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် ဘာဘဲ လုပ်ပေးရပေးရ၊ အဲဒီထို လုပ်ပေးတာဟာ ငွေခိုးတဲ့ ကိစ္စကိုသာ စဉ်းစားအုံးတော့ ကြွေးဆပ်သလိုပဲ၊ ဘဲ။ ဒါတွင် မကဘူး။ ဒီပြင်၊ ကိစ္စတွေမှာလဲ ကျွန်တော် အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ကျေးဇူးရှိပါသေးတယ်။ နောင်လဲ ကျေးဇူး ရှိနေအုံးမှာ ပါဘဲ။ မာနာ.....” ဟု ဆိုလေသည်။

ဂေါ်ဒဖရီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်တည်းထိုက်သည်။ သူနှင့်သူ့ ဇနီးတို့သည် (အက်ပီ၏) ဖခင်ကိစ္စကို ဖြေးဖြေးဆွယ်၍ ပြောရန်၊ တတ်နိုင်လျှင် နောင်မှ အက်ပီကို

တဖြည်းဖြည်းဖွင့်၍ပြောတို့ချန်ထားခဲ့ရန်သဘောတူခဲ့ကြသည်။ နန်စီက ထိုသို့ပြုရန် အထူး တိုက်တွန်း ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရုတ်တရက်ဖွင့်ပြောလိုက်ပါက အက်ပီမှာ သူ့ဖခင်နှင့်မိခင်တို့ ဆက်ဆံမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ရှာထိခဲ့မည်ကို စိုးမိမ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ထက်သာသူတဦးဖြစ်သော မဂ္ဂတာကကပ်စံကဲ့သို့ သော အရပ်ရှည်ရှည် ခံ့ခံ့ညားညားနှင့် များသောအားဖြင့် မြင်းစီးလေ့ရှိသူက သူ့အား စကားပြောလာသည်အတွက် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သော ဆိုင်းလတ်က အတော်အားစိုက်၍ ပြန်ပြောခဲ့လေသည်-

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကိုကျေးဇူးတင်တို့အများကြီး ရှိနေပါပြီခင်ဗျား.....။ ဆိုတဲ့ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်က ဆုံးရှုံးသွားတယ်လို့ မမှတ်ထင်ပါဘူး။ မှတ်ထင်ယင်လဲ ခင်ဗျားဘာမျှမတတ်နိုင်ပေဘူးပေါ့။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားမှာ တာဝန်မရှိပါဘူး။”

“မာနာ.....ခင်ဗျားက ဒီလိုတွက်ချင်ယင်တွက်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဒီလို ဘယ်တော့မှမတွက်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တရားတယ်ထင်တဲ့အတိုင်းဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုမယ်ဆိုတာ မြော်လင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျားက တသက်လုံး အပင်တပန်းလုပ်ကိုင်လာတဲ့ လူတယောက် မို့ ရောင့်ရဲလွယ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။”

မာနာက တွေး၍ “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ.....ဟုတ်ပါ

တယ်။ ကျွန်တော်တော့ အလုပ်မလုပ်ရယင် ဒုက္ခရောက်
မှာတဲ့။ အလုပ်ဟာ ကျွန်တော် အဖို့ တခြားပစ္စည်းတွေ
ကုန်ဆုံးသွားအုံးတော့ (အမြဲတမ်း) ကိုင်ထားရတဲ့ ဥစ္စာ
ပါတဲ့” ဟု ဆိုလေသည်။

ဂေါ်ဒဖရီးက မာနာ၏စကားကို ကိုယ်ကာယသိအင်
အတွက်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ပြီးလျှင်၊ “အင်း.....ဒီနယ်
မှာ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ဟာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ရက်ကန်းအလုပ်အများကြီး လုပ်စရာရှိတာ
တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နိုင်တဲ့
အရွယ်ကလွန်ပြီ။ မာနာ..... ခင်ဗျားအလုပ်ကို ချထားပြီး
အနားယူဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ခင်ဗျားဟာ လူအိုကြီးမဟုတ်
သေးပေမဲ့ အင်မတန် ကျသွားတယ်။ မဟုတ်ဖူးလား
ဟင်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ကျွန်တော် တွက်လို့ ရသလောက်မှာ ကျွန်တော်
အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပါပြီခင်ဗျာ.....” ဟုဆိုင်းလတ်
က ပြောလေသည်။

“အို.....ဒီလိုဆိုယင် ခင်ဗျား နောက် အနှစ်သုံးဆယ်
နေနိုင်သေးတယ်။ အဖိုးကြီး မေစိကို ကြည့်ပါလား။
စာပွဲပေါ်က ငွေဟာ တကယ်တော့ နဲ့နဲကလေးတဲ့ရှိ
တယ်။ ဘယ်လောက်မျှ ခရီးရောက်မှာမဟုတ်ဖူး။ အတိုး
နဲ့ ထားထား။ ကုန်တဲ့အထိ သုံးစား သွားသွား။ ခရီး
မရောက်နိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ကျွေးစရာလူတယောက်မျှ
မရှိဘူးဆိုတာတောင် ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်ဖူး။ အခု

ခင်ဗျားမှာ နှစ်ပေါင်း အကြာကြီး နှစ်ယောက် စား
သောက် သွားတို့ လိုသေးတယ်”

ဆိုင်းလတ်သည် ဂေါ်ဒဖရီးပြောသည့် စကားကြောင့်
ဘာမျှမတုန်လှုပ်မထိခိုက်ပဲ “ကျွန်တော်တော့ မရှိဆင်းရဲ
မှာ မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ အက်ပီတို့ ကောင်း
ကောင်း နေနိုင်ပါထိခိုက်မယ်။ လက်လုပ်လက်စားတွေထဲ
မှာ ဒီငွေကြေးလောက် စုမိတာ အတော် ရှားပါတယ်။
ဒီလောက်ငွေဟာ အထက်တန်းစား လူများအဖို့ ဘယ်
လောက်ရယ်လို့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော်တော့ အတော် များတယ်လို့ ယူဆ ပါတယ်။
များတောင်များလွန်းတယ်ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ကတော့ လိုအင်ဆန္ဒ နည်းပါးတာကိုဗျာ..... ” ဟု ဆို
လိုက်လေသည်။

“ကျမလိုချင်တာ ဥယျာဉ်ဘဲဖေဖေ.....” ဟု အက်ပီ
က ပြောလိုက်ပြီးမှ ရှက်၍နားရွက်ကလေးများနီလာလေ
သည်။

“ထြော်.....ဦး ဥယျာဉ်ကိုသဘောကျသလား။ ဒီနေ
ရာမှာ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် သဘောချင်းတူတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်လဲ
ဥယျာဉ်အတွက် အချိန်အများကြီးပေးတယ်။ (ဝါသနာ
ပါတယ်။ ဂရုစိုက်တယ်။)” ဟု နန်စီက ယင်းသို့ စကား
ဆက် ပြောင်းလိုက်လျှင် သူ့ခင်ပွန်းအတွက် အကူအညီ
ရမည်အထင်နှင့်ပြောလေသည်။

ဥစ္စာများပေးခြင်း

“အင်း.....အိမ်နီးကြီးမှာ ဥယျာဉ်အလုပ်တွေ အများကြီးပါတဲ”ဟု ဂေါ်ဒဖရီးကပြောလိုက်သည်။ သူသည် အဝေးက လွယ်သည်ဟုထင်ခဲ့သောကိစ္စကို စတင်ပြောဆို၍ အခက် ကြုံနေသဖြင့် အံ့အား သင့်လျက် ရှိသည်။

“မာနာ.....ခင်ဗျား အက်ပီကို ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ပြုစုကျွေးမွေးလာတာ တော်ပါပေတယ်။ အက်ပီ ပြည့်ပြည့် စုံစုံ ရှိတာကိုမြင်ရယင် ခင်ဗျား သိပ်ကြေနှပ်မှာဘဲ နော်၊မဟုတ်ဖူးလား။ အက်ပီဟာ လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ကျန်းကျန်းမာမာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ဖို့ မသင့်လျော်ဘူး။ သူဟာ လက်လုပ်လက်စား မိဘများက မွေးထားတဲ့ တွားတွားကြိုင်းကြိုင်း ကလေးမကလေးမျိုး တော့မဟုတ်ဖူး။ သူ့ကို တတ်နိုင်သူတွေကစောင့်ရှောက်ပေးပြီး လူတုံထံ အမျိုးသမီးကလေးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာကို ခင်ဗျားကြိုက်မှာပေါ့။ သူဟာ နောက်နှစ် မကြာခင်(ဆင်းရဲသားဘဝ)ကြမ်းကြမ်းထမ်းထမ်း နေရတော့မှာမို့။ အဲလိုနေဖို့ထက် လူတုံထံ အမျိုးသမီးလို နေဖို့ ပိုသင့်လျော်တယ်”

မာနာ၏ မျက်နှာတွင် မီးရောင် ဖြတ်သွား သကဲ့သို့ အတန်ငယ် သွေးဖြာသွားသေးသည်။ အက်ပီက မရွံတာ

ကက်စ်သည် တကယ်အဖြစ်အပျက်နှင့် မည်သို့မျှမသက်ဆိုင်သည့်စကားများ ဘာကြောင့် ပြောနေပါသနည်းဟု အံ့ဩနေလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆိုင်းလတ်မှာ (ကက်စ်၏ စကားတို့ကြောင့်) နာနေသည်။ နေ့မထိထိုင်မသာဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် မစ္စတာကက်စ်၏စကားများကိုကြားရသော အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ရောဂါဖြစ်ပွားနေသော စိတ်အာရုံတို့ကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်းသည့် စကားလုံးများမရစွမ်းနိုင်သည့်အလျောက် “ကျွန်တော် ခင်ဗျား ပြောတဲ့ စကားကို အဓိပ္ပါယ်မကောက်တတ်ဖူးခင်ဗျာ.....” ဟုဆိုလေသည်။

“ဂေါ်ဒဗရီးကလည်း ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင်၊ “အဓိပ္ပါယ်ကဒီလိုပါ။ မာနာ-ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့ဇနီးမှာ ခင်ဗျားထိတဲ့ အတိုင်းဘဲ။ ကလေးမရှိကြဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အိမ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုကျွန်တော်တို့အပြင် သုံးစွဲခဲ့လူမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာပစ္စည်းတွေဟာ လိုတာထက်ပိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးအဖြစ်နေရာယူမဲ့ လူတယောက်လောက် ကျွန်တော်တို့လိုချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အက်ပီကိုလိုချင်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့သမီးအစစ်လိုအစစအရာရာ ကျွေးမွေးပြုစုချင်ကြပါတယ်။ အက်ပီကို ခင်ဗျား ဒုက္ခခံပြီး ကြီးပြင်းအောင် ပြုစု လာခဲ့ ပြီးတော့၊ အခုလို အက်ပီ ချမ်းချမ်း သာသာ နေတာကိုမြင်ရတာ ခင်ဗျား အဖို့ ကြေနှပ်စရာကြီးဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက သူ့ကို

ပြုစုလာခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးခံစားရပေမယ့်ပေါ့။ အက်ပီက ခင်ဗျားကို ချစ်ခင် ကျေးဇူးတင်မှာတဲ့ဆိုတာ ကျွန်တော် သေသေချာချာသိပါတယ်။ သူ ခင်ဗျားကို ခဏခဏ လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ခင်ဗျား သက်သောင့်သက်သာနေထိုင်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့အသင့်ပါတဲ့”

ပြောင်ပြောင်မိုးမိုးပြောတတ်သော ဂေါ်ဒဖရီးကကပ်စ်ကဲ့သို့သောသူသည် စိတ်ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ်ဖြစ်လျက် ပြောဆိုရသောအခါ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ထက် ပို၍ကြမ်းထမ်းသော စကားလုံးများ၊ ထိခိုက်လွယ်သော စိတ်ကို ထိခိုက်နိုင်သောစကားလုံးများကိုပြောမိမှားပေမည် ရချတည်း။ သူပြောနေခိုက်တွင် အက်ပီသည် ဆိုင်းလတ်၏လည်ကို ဖြည်းညှင်းစွာဖက်၍ထားလိုက်ရာ၊ ဆိုင်းလတ်မှာ အကြီးအကျယ်တုန်ယှုပ်နေကြောင်း သိရလေသည်။ မစွတာကကပ်စ်ပြော၍ပြီးဆုံးသည့်နောက် အတော်ကြာမျှ ဆိုင်းလတ်သည် ငြိမ်၍ နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အာရုံများသည် စစ်ခင်းနေသဖြင့် သူ့ခမျာမှာ ဝေဒနာခံစားရကာ ဘာမျှ မပြောနိုင် မလုပ်နိုင် ဖြစ်နေရှာသည်။ သူ့ဖခင် ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း သိရသော အက်ပီ၏ နှလုံးသားမှာ ယောင်ကြွ၍ နေလေသည်။ (အက်ပီသည် သူ့ဖခင် ဒုက္ခရောက်နေမှန်း သိရ၍ ရင်ဆို့၍ နေလေသည်။) သူက ဆိုင်းလတ်ကို စကားပြောရန် ဝှံ့လိုက်သည်တွင် ဆိုင်းလတ်၌ စိုးရိမ်ခြင်း အချက်တခုသည် အခြား

စိတ်အာရုံများနှင့်စစ်ခင်းရာမှ အနိုင်ရသဖြင့် ဆိုင်းလတ်က ညှိုးနွမ်းသောအသံဖြင့်-

“အက်ဝီ၊ ငါ့သမီး၊ ပြောလေ.....။ ငါ့ နင့်ကို မတားဆီး မပိတ်ပင်ပါဘူး။ မစွတာ ကက်စ်နဲ့ ဇနီးတို့ကို ကျေးဇူး တင်စကား ပြောလိုက်လေ.....”

အက်ဝီသည် သူ့လက်ကို သူ့ဖခင်၏ ဦးခေါင်း နောက်မှ ရုတ်ထိုက်ပြီးလျှင်၊ ရှေ့သို့ တလှမ်း ထွက်လာ လေသည်။ သူ့ပါးကလေး များသည် နိမြန်း၍ နေလေ သည်။ ယခုအခါ နိမြန်းခြင်းမှာ ကား ရှက်၍ မဟုတ်ပေ။ သူ့ ဖခင်က သူ့ထိုက်သွားလေ မလားဟု သံသယ ဖြစ်ကာ ဒုက္ခရောက်နေမှန်း သိသဖြင့် သူသည် ရှက်ကြောက်ခြင်း ကို နှင်ပစ်လိုက်လေသည်။ သူသည် ပထမ မစွစ် ကက်စ် ကို ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီးလျှင် စွတာ ကက်စ်ကို ဆက် လက် ဦးညွှတ် အလေး ပြုလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူက ပြောလေသည်-

“ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်.....။ ကျေးဇူး တင် ပါတယ် ဦးလေး.....။ ဒါပေမဲ့ ကျမ ဖေဖေ့ကို ထား မပစ်ခဲ့နိုင် ပါဘူးရှင်။ သူ့အပြင် ဘယ်သူ့ ကိုမျှ မိဘ မတော်နိုင်ပါ။ ကျမ လူကုထံအမျိုးသမီး မလုပ်လိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” (ဤနေရာတွင် အက်ဝီက တချက် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။) “ကျမ အမြဲ တမ်းပေါင်းသင်းလာတဲ့ လူတွေကို မပစ်ပယ် နိုင်ပါ ဘူးရှင်.....”

အက်ပီ၏ နှုတ်ခမ်းသည် နောက်ဆုံး စကားလုံးများ ပြောလိုက်သည်တွင် အနည်းငယ် ထွပ်လာ လေသည်။ သူသည် သူ့ဖခင်၏ ကုလားထိုင်ဘက်သို့ ပြန်သွားပြီး ထိုင် သူ့ဖခင်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဆိုင်းလတ်သည် မထိမသာ ရှိက်ပြီးထိုင် အက်ပီ၏လက် ကို ကိုင်ရန်၊ သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်လေသည်။

နန်စီ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် သူကအက်ပီကို သနားခြင်းသည် သူ့ခင်ပွန်း သည်အတွက် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ခြင်းနှင့် ဝေမျှနေလေ တော့သည်။ (နန်စီသည် အက်ပီကို သနားသော်လည်း၊ သူ့ခင်ပွန်းအတွက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေသောကြောင့် အက်ပီကို လုံးလုံးလျားလျားမသနားနိုင်ချေ။) သူ့ခင်ပွန်း ၏ စိတ်ထဲတွင် ဘာရှိနေမှန်းမထိသဖြင့် သူသည် စကား မပြောခဲ့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးထိုလိုပင် မမြော်လင့်သောအတား အဆီးကိုတွေ့ရသောအခါ ဒေါသဖြစ်ကြရသည်။ ထိုနည်း အတူပင် ဂေါ်ဒရီးသည်လည်း ဒေါသ ဖြစ်လေတော့၏။ သူသည် နောင်တကြီးစွာရကာ သူ့၌ အချိန်ရသမျှ သူ့ အမှားကိုပြုပြင်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားခဲ့လေသည်။ သူ သည် အလွန်အလွန် အရေးကြီးသော စိတ်ဝါတ်တို့ဖြင့် ပြည့်ဝနေကာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးထိုင် ကြို တင် ကြံစည်ထားသော လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်းဆောင်ရွက် မည်ပြုခဲ့သည်။ သူက အကောင်းလုပ်သည်ကို အခြားသူ

များက ဘာကြောင့် ကန့်ကွက်ကြသည်။ သူတို့၏ သဘော
ဘယ်သို့ရှိသည်ဆိုသည့် အချက်ကိုကောင်းစွာ နားလည်
ခြင်း မရှိချေ။ သူပြောသောအသံ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ဒေါသ
စိတ် မနှောဘူးဟု မဆိုသာပေ။

“ဒါပေမဲ့ ငါနှင့်ကို ခေါ်ယူနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိ
တယ်။ အက်ပီ.....။ အခိုင်လုံဆုံး အခွင့်အရေးရှိတယ်။
မာနာ.....အက်ပီဟာ ကျွန်တော် သမီး အစစ်ယို ဖွင့်
ပြောပြီး သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရား ကျွန်တော်
မှာရှိတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့သမီး၊ သူ့အမေဟာ ကျွန်
တော် မိန်းမ၊ ကျွန်တော် မှာ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သူများ
တကာထက်ရှိတယ်”

အက်ပီသည် အကြီးအကျယ် လန့်သွားပြီးလျှင် မျက်
နှာ ဖြူလျော်လျော် ဖြစ်သွား လေသည်။ ဆိုင်းလတ်က မူ
အက်ပီ၏အဖြေကြောင့် သူနှင့်အက်ပီတို့ အတွေးအခေါ်
ခြင်း ဆန့်ကျင်နေမလားဟူသော စိုးရိမ်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်
သွားသဖြင့် သမီးကိုထိလျှင် ပြင်းထန်စွာခုခံမည်ဆိုသည့်
သဘောမျိုး မကင်းသော တော်ထွန် ခုခံချင်စိတ် သူ့၌
လွတ်လပ်စွာပေါ်လာလေသည်။ ကာလ အတော်ကြာမှ
မသုံးခဲ့သော စိတ်နာသော လေသံဖြင့် သူကပြန်ဖြေလေ
သည်။ “ဒီလိုဆိုယင်ခင်ဗျား.....။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ခြောက်
နှစ်က ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားမျိုး မပြောခဲ့ပါသလဲ။
ကျွန်တော် သူ့ကို မခင်မင်ခင်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုခေါ်
မမေးစားဘဲ အခုမှ ကျွန်တော် ဆီက ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်

ချင်ရပါသလဲ။ အခုခေါ်တော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော် အသဲ
 နှလုံးကို ကျွန်တော် ကိုယ်ထဲက နှုတ်ယူသလို ဖြစ်တော့
 မှာပေါ့။ ခင်ဗျားက သူ့ကိုကြောပေးပြီးပစ်ခဲ့လို့ ဘုရား
 သခင်က ကျွန်တော် ကို ပေးခဲ့ပေတယ်။ ဒီတော့ ဘုရား
 သခင်က သူ့ကို ကျွန်တော် သမီးလို့ အနှုတ်ပြုတော်မူ
 ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျား သူ့ကို ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။
 (ဘုရားသခင်ကပေးတဲ့ ဆုတော်လာဘ်တော်ကို လက်မခံ
 တဲ။ အိမ်တံခါးဝက ပြန်ထွက်လိုက်တယ်ဆိုယင်၊ လက်ခံ
 တဲ့ လူသာလျှင် ရစမြဲပါ”)

“မာနာ.....ကျွန်တော် မှားမှန်းသိပါတယ်။ဒါကြောင့်
 မို့ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ပြုမူချက်ကို နောင်တရပါပြီ” ဟု
 ဂေါ်ဒဖရီးက မာနာ၏ထက်လှသောစကားလုံးတို့၏ ဒဏ်
 ကို မခံဘဲ မနေသာသည့်အလျောက် ဝန်ခံလေသည်။

ဆိုင်းလတ်က တဖြည်းဖြည်းပို၍ စိတ်ထွပ်ရှား တက်
 ကြွလာကာ၊ “နောင်တရတယ် ဆိုတာ ကြားရလို့ ဝမ်း
 မြောက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နောင်တရရုံကလေးနဲ့
 ဆယ် မြောက်နှစ်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်တာတွေကို ပြောင်း
 ပစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူး။ ခင်ဗျားက အခုလာပြီး “ကျွန်
 တော် သူ့အဖေပါ” လို့ ဆိုရုံနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အက်ပီ
 တို့ စိတ်ထားပြောင်းသွားမှာ မဟုတ်ဖူး။ သူ့စကားပြော
 တတ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက သူက အဖေလို့ ခေါ်လာခဲ့
 တာက ကျွန်တော် ကိုယ့်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဂေါ်ဒဖရီးသည် ရက်ကန်းသည်ကြီးက အမှန်ကို

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်သဖြင့်မမြင်လင့်ဘဲကြောက်
 ရွံ့ သွားပြီးလျှင်၊ “မာနာ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စမှာ အကျိုးသင့်
 အကြောင်းသင့် ဝေဖန် သုံးသပ်ပင် ကောင်းမယ် ထင်
 တယ်။ အက်ပီကို ခင်ဗျားဆီကခေါ်သွားပြီး ခင်ဗျားနဲ့သူ
 ဘယ်တော့မျှမတွေ့ရတော့ဘူးဆိုတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ခင်ဗျား
 အနားမှာဘဲနေမှာပါ။ ခင်ဗျားဆီကို မကြာခဏ လာတွေ့
 မှာပါ။ ခင်ဗျားကို သူက အခုခင်သလိုဘဲ ခင်မင်နေမှာပါ
 ဗျာ.....” ဟု ဆိုလေသည်။

“မာနာကပို၍ စိတ်နာလာပြီးလျှင်၊ “အခုခင်သလိုဘဲ
 ခင်မယ် ဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တဖဲထဲ
 ဝေစား၊ တခွက်ထဲကရေကိုအတူသောက်၊ တနေ့တနေ့မှာ
 တွေးစရာစဉ်းစားစရာရှိပင် အတူတူတွေးကြ စဉ်းစား
 ကြနဲ့ နေနေတာကို သူက (ခွဲသွားပြီးမှ) အခု ခင်သလို
 ခင်ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ အခုအတိုင်း
 ဘဲတဲ့။ ဟင်း..... အလကားစကား၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်
 တို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲပစ်တာ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

မာနာ၏ ရိုးသားစွာပြောလိုက်သော စကားရပ်တွင်
 လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ပါရှိကြောင်းကို အတွေ့အကြုံ
 နည်းသဖြင့်ထိမြင်နိုင်သော စွမ်းရည်မျိုး မရှိလေရကား၊
 ထပ်မံ၍ ဒေါသသာ ဖြစ်လာလေတော့သည်။ သူသည်
 အက်ပီ၏ကောင်းကျိုးဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားတွယ်မရှိသည့်
 ကိစ္စတွင် ကန့်ကွက်နေသည့်အတွက် ရက်ကန်းသည်
 ကြီးအား တကိုယ်ကောင်းကြံ့သူ (တဖိုတည်းသာသိတတ်

သူ)ဟုထင်မိလေသည်။(မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကဘယ်အခါမျှ အနစ်နာ မခံခဲ့ဘူးသူတို့က ဆုံးဖြတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက် တရပ်ပင် ဖြစ်သည်။)သူသည် အက်ပီ အကျိုးအတွက် သူ့အာဏာကို အသုံးပြုရပေလိမ့်မည် ဟု အောက်မေ့ လေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျား အက်ပီ ပေါ်မှာထား နှိတဲ့မေတ္တာကြောင့် သူ့ကောင်းတို့အရေးမှာ ခင်ဗျားက အနစ်နာခံရစေအုံးတော့ ဝမ်းသာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိခဲ့ တာတဲ့။ ခင်ဗျား နောက်ဘယ်လောက်နေရအုံးမယ် ဆို တာ မသေချာဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားထိတို့သင့်တယ်။အက်ပီ ဟာ အရှယ် ရောက် ဖြီ မိ့ သူ့အဖေအိမ်မှာ နေယင် သူ့ကုသိုလ်ဟာ တမျိုးတမည်ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ အခုထို နေ ယင် တမျိုးတမည်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကိုလဲ သိတို့ သင့် ပါတယ်။ သူ(အခုအတိုင်းဆိုယင်) အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ အလုပ်သမားတယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ချင် လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်သူ့ကို ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဖူး။ ခင်ဗျားဟာ သူ့ကြီးပွားရေးလမ်းမှာကာဆီးနေတယ်။ခင်ဗျားအခုထိ ပြုစုလာခဲ့လို့ ခင်ဗျားစိတ်နာအောင် ပြောရမှာ ဝမ်းနည်း ပါတယ်။ကျွန်တော်မပြုခဲ့မိတဲ့ ဝတ္တရားများအတွက် အခု ကျွန်တော်ကျွန်တော် သမီးကို စောင့်ရှောက်ရမှ ဖြစ်မယ် လို့ တောင်းဆိုရမှာ ကျွန်တော် ဝတ္တရားပါတဲ့”ဟု ဂေါ်ဒဖရီးက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောလိုက်လေသည်။

၁၉

အက်ပီ၏ ရွေးချယ်ချက်

ဂေါ့ဒဖရီး၏ နောက်ဆုံးပိတ် စကားကြောင့် ဆိုင်းလတ်တွင် ပို၍ထိခိုက်ထွပ်ရှားသလော။ သို့တည်းမဟုတ် အက်ပီတွင်ပို၍ ထိခိုက်ထွပ်ရှားသလော ဟူ၍ ပြောရန် ခက်လှသည်။ သူ ကာလကြာရှည်စွာချစ်ခင်လာခဲ့သော သူ့ဖခင်ဟောင်းနှင့်သူ့ မိခင်၏လက်ချောင်းတွင်လက်စွပ် ဝတ်ပေးသော မေ့မောင်၍ မကွဲမပြား မထင်ရှားသော အရိပ်အရောင်အဖြစ်မှ ရုတ်တရက် အကောင်အထည်ပေါ်လာသော သူနှင့် မကွမ်းသည့် ဖခင် သစ် တို့ အပြိုင်အဆိုင် ပြောဆိုနေကြသည်ကို နားထောင်နေစဉ် အတွေးသည် အက်ပီ၏ အတွင်း သန္တာန်တွင် အလွန်အလုပ်များနေလေသည်။ ယခုကဲ့သို့ သူ့ဖခင်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်ကူးဥာဏ်သည် အတိတ်ကာလကအဖြစ်အပျက်တို့ကိုမှန်းဆကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရှေ့ကာလ၌ဖြစ်ပျက်မည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ရော်ရမ်းမှန်းဆကြည့်လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ အနာဂါတ်ကာလကို မှန်းဆရာ၌ဂေါ့ဒဖရီး၏ နောက်ဆုံးစကားတွင်ပါသော စကားလုံးများက ထိုမှန်းဆချက်ကို အထူးပင် သေချာ ဖြစ်သားစေလေသည်။ ထိုအတွေးများဖြစ်သော အတိတ်ကာလနှင့်ပတ်သက်သော အတွေးများနှင့်အနာဂတ်

ကာလနှင့် ပတ်သက်သောအတွေးများက သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြုပြင်ပေးသည်ဟုမဆိုလိုပါ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြုပြင်ပေးသည့်အရာမှာကား ဆိုင်းလတ်ပြောသော စကားလုံးများတွင် ပါရှိသော စိတ်ထား အာရုံပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအတွေးများသည် ဤစိတ်ထားအာရုံများ၏ ပယောဂ မပါဘဲ ထျက် နှင့် ပင် သူ့အားပေးထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာအခြေအနေနှင့် (ယင်းတို့ကို ပေးသည့်) အသစ်ပေါ်ပေါက်လာသော ဖခင်ကိုပါ မလိုလားသော စိတ်ဆန္ဒမျိုး ပေါ် ပေါက် စေ လေ သည်။ (အက်ပီသည် ရှေ့ရေးနောက်ရေးတို့ကို တွေးလိုက်ပြီးနောက် သူ့အားပေးလာသည့် အခြေအနေ သစ်နှင့် ထိုအခြေအနေ သစ်ကို ပေးသော ယခုမှပေါ်လာသည့် သူ့အဖေ (ဂေါ်ဒဖရီး) တို့ကိုမလိုလားပေ။ သို့သော် သူ့စိတ်၌ ပိုင်းဖြတ်ထားသည့် အချက်မှာ ထိုအကြောင်းကြောင့်မဟုတ်။ သူ့ဖခင်ဆိုင်းလတ်၏ လေးနက်သော စေတနာကို ထောက်ထားသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။)

ဆိုင်းလတ်ကမူ ထိပ်ပြာမလိုဖြစ်နေသည်။ ဂေါ်ဒဖရီး၏ စွပ်စွဲချက်မှန်နေမည်လားဟု ကြောက် လန့် နေသည်။ အက်ပီ၏ကောင်းစားရေးကိုတားဆီးသည့်အနေနှင့် သူ့ဆန္ဒကို ဖော် ပြနေရာကျနေမည်လားဟု စိုးရိမ် မိသည်။ သူသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်၍နေသည်။ ခက်ခဲသော စကားလုံးများကိုဆိုရန် လိုအပ်သော မိမိကိုယ်ကို ချုပ်

တီးမှုအတွက် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိလေသည်။ ထိုစကားများသည် ထုန်ထုန်နီရီနှင့်ထွက်လာကြကုန်၏။

“ကျွန်တော် ဘာမျှမဆိုတော့ပါဘူး။ခင်ဗျားသဘောအတိုင်းပါတဲ့။ ပြောလိုက်ပေတော့ သမီးရေ.....။ ငါဘာမျှမတားဆီးတော့ပါဘူး။”

ခင်မင်တတ်သောသဘော ထူးကဲစွာရှိသည့် နန်စီပင်ထျှင် အက်ပီ၏အဖေရင်း တွေနေပြီဖြစ်၍ ဆိုင်းလတ်ကခေါ် မထားထိုက် ဟူသော သူ့ခင်ပွန်း၏ အတွေးကို သဘောတူ နှစ်သက်၍နေလေသည်။ ရက်ကန်းသည်ကြီးအဖို့ အက်ပီနှင့်ခွဲရမည်မှာ အလွန်ပင် ခက်ခဲလှကြောင်း သူ တွေးမိ ပါ၏။ သို့သော် သူ့စည်းကမ်း ဥပဒေကမူ၊ သွေးရင်းသားရင်းဖခင်ထက် မွေးစားဖခင်က ပို၍အခွင့်အရေး ရထိုက်သည်ဆိုသော အချက်ကို လက်မခံပေ။ ထိုပြင်လည်း တသက်လုံး ပေါပေါများများနှင့် လူကုန်တို့ အခွင့်အရေးများကို ရရှိလာခဲ့သော နန်စီသည် မွေးကလည်းက ဆင်းရဲလာသော ဆင်းရဲ သားတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကလေးများ ကြိုးပမ်းမှု ကလေးများနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသော ပြုစုပျိုးထောင်မှု၊ အလေ့အကျင့်တို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ချမ်းသာမှု ဖျော်ရွှင်မှုတို့ကို မသုံးသပ်မဆင်ခြင်တတ်ပေ။ (နကိုက ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ရသော နန်စီသည် ဆင်းရဲသားတို့၏ ချမ်းသာ သုခကလေးများကိုနားမလည်ပေ။) သူ သဘောအရ ဆိုလျှင်၊ အက်ပီသည် လူကုန် အမျိုးတွင် ဖြစ်၍ ယခု

ထိုအမျိုးသို့ ပြန်ရောက်လာရသဖြင့် သူ့ရထိုက်ပါထွက် နှင့် ကြာရှည်စွာ မရသေးခဲ့သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ကောင်းမွန် လှသည့် ကောင်းစား မှုကို ရရှိတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကြောင့် ဆိုင်းလတ်က အက်ပီအား သဘောအတိုင်းပါဘဲဟု ဆိုလိုက်သော စကားကို ကြား ရသည့်အခါ စိတ်သက်သာရာရပြီးလျှင် ဂေါ့ဒဖရီးနည်း တူပင် သူတို့၏ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီဟု အောက် မေ့မိလိုက်လေသည်။ (အက်ပီက ဆိုင်းလတ် ကာဆီး ခြင်းမရှိလျှင် ချမ်းသာသည့်ဘဝကို အားရ ဝမ်းသာစွာ လက်ခံလိမ့်မည် မလွဲဟု သူတို့ လင်မယားက ထင်ကြ သည်။)

ဂေါ့ဒဖရီးသည် သူ့ သမီးကို ခပ်လန့်လန့်နှင့် ကြည့် လေသည်။ လန့်သည်မှာ သူ့ သမီးသည် သူ့တယ်လို လူ စားဆိုသည်ကို ချင့်ချိန် ဆုံးဖြတ်တတ်သည့် အရွယ်သို့ ရောက်ပြီ ဆိုသည်ကို သိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဂေါ့ဒဖရီးက-

‘ ချစ်သမီးအက်ပီ.....မင်းကိုနှစ်ပေါင်းများစွာ အဖေ ထို ပြုစုလာခဲ့တဲ့လူကို မင်း ချစ်ခင်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြာရှိ ငါတို့အမြဲတမ်း ထိုလားတယ်။ သူ့ ကို သက်သောင့် သက်သာ နေတို့ဆောင်ရွက်ရာမှာ ငါတို့ အနည်းနည်းနဲ့ အကူအညီ ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ငါတို့ ကိုလဲ ချစ်ခင်လာလိမ့်မယ်လို့ မြော်လင့်ပါတယ်။ ငါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေမှာ မင်းကို အဖေတယောက်ပြုအပ်တာ

မပြုခဲ့ပေမဲ့ အခုကစပြီး ငါနေရသမျှကာလပတ်လုံး၊မင်း အတွက် ငါ့မှာ ရှိသမျှစွမ်းအားရှိသလောက် ဆောင်ရွက် ချင်ပါတယ်။ ငါ့ရဲ့တဦးတည်း သမီးအဖြစ်နဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့မိန်းမဟာ မင်းအဖို့ အကောင်းဆုံးအမေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မင်း သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက မရခဲ့တဲ့ (အမေရှိတဲ့) ကောင်းကျိုးကို မင်းခံစားရပေလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေသည်။

နန်စီကညှင်သာသော အသံဖြင့် “ခလေးရယ်.....ညှီးဟာ ငါ့အဖို့ရတနာတခုဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ငါတို့မှာ ငါတို့ သမီးသာရယောင် တခြားဘာမျှမထိုချင်တော့ပါဘူး” ဟု ဆိုလေသည်။

အက်ဝီသည် ရှေးနည်းတူ ရှေ့သို့လာ၍ ဦးမညွတ် တော့ပေ။ သူသည် ဆိုင်းလတ်၏ လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုတ်ကိုင်ထားလေသည်။ ဆိုင်းလတ်၏ လက်သည်ကား ရက်ကန်းသည်၏ လက်ဖြစ်သည့် အလျောက် ယင်းသို့ ဆုတ်ထားသည်ကို သိရှိ ခံစားတတ်ပေသည်။ သူသည် ယခင်ကထက်ပို၍ တိကျပြတ်သားစွာဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြောလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ် ဒေါ်.....ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး..... ရှင်တို့ပေးတဲ့ ဆုလာဘ်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီဆုလာဘ်ဟာ အလွန်ကြီးထွားပါတယ်။ ကျမထိုချင်တာထက် အများကြီးပိုနေပါတယ်။ ကျမအဖေဆီက ထွက်သွားရမယ်လို့ အတင်းခိုင်းလို့

ထွက်သွားပြီး ဖေဖေကအိမ်မှာ တယောက်ထဲထိုင်ပင်း ကျမအကြောင်းကို တွေးနေတာ သိရတော့ ကျမဟာ လူ့ဘဝမှာ မပျော်တော့ဘူး။ ကျမတို့ဟာ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့ကြတာမို့ ဖေဖေနဲ့ အတူ မနေရယင် ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေပြောတဲ့ အတိုင်းဘဲ ကျမ မရောက်လာခင်က သူ့မှာ ကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ တယောက်မျှမရှိဘူး။ ကျမ ထွက်သွား ယင်လဲ သူ့မှာဘာမျှရှိမှာမဟုတ်ဖူး။ သူက ကျမကိုပထမ ကတည်းက စောင့်ရှောက်လာတယ်။ ချစ်ခင်လာတယ်။ ဒီတော့ ကျမ သူ့အသက်ရှင်နေသမျှတော့ သူနဲ့ မခွဲဘဲ အမြဲတွဲနေမယ်။ ကျမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တယ်သူမျှ အဝင်မခံနိုင်ဘူး”

ဆိုင်းလတ်က အသံနိမ့်ဖြင့်- “ဒါပေမဲ့ အက်ပီ..... နောက်ကျမှ နောင်တမရရအောင် ဂရုထားရလိမ့်မယ်။ နင်အခုလိုရွေးချယ်လိုက်ယင် ဆင်းရဲသားတွေနဲ့ နေရ လိမ့်မယ်။ အဝတ်အစား ပစ္စည်းပစ္စယတွေဟာ ချို့ချို့ တဲ့တဲ့ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ နို့ မို့ယင် နင်အကောင်းဆုံးတွေ ချည်းရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဆိုင်းလတ်သည် အက်ပီ၏ သစ္စာရှိသော မေတ္တာ စကားကို ကြားရသောအခါ အက်ပီအဖို့ ဆင်းရဲမည် ဆိုသည့် အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ထိခိုက်မှု ပိုမိုလာ လေသည်။

“ကျမနောင်တ ဘယ်တော့မျှ ရမ္မာမဟုတ်ဖူး ဖေဖေ
 ရယ်..... ကျမက အကောင်းတွေ ဝတ်ဖို့ စားဘို့ဆိုတာ
 ဝတ်မှမဝတ်ဖူး စားမှမစားဘူးဘဲနဲ့ တွေးတတ်မှာလိုချင်
 တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လဲ ကျမဟာ ကောင်း
 ကောင်းဝတ်စားပြီးရထားကြီးမီးလို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
 မှာ သီးသန့်နေရာမှာထိုင်လို့ ရှိယင်ကော ကျမကို သူတို့
 နဲ့ မတူဘူး မတန်ဘူးလို့ ထင်နေကြမှာပါဘဲ။ ကျမကလဲ
 သူတို့ကို ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ” ဟု အက်ဖီက ဆိုလိုက်
 လေသည်။

နန်စီသည် ဂေါ်ဒဖရီးကို ထိခိုက်နာကျင်၍ ဘယ်သို့ပြု
 ရမည်နည်းဟူသော အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။
 ဂေါ်ဒဖရီး၏ မျက်လုံးများသည် ကြမ်းပေါ်တွင် သူ့ဒုတ်
 အဖျားရွှေ့သွားရာ နေရာကို စိုက်ကြည့် နေလေသည်။
 တချချ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေသည်။
 နန်စီက ဂေါ်ဒဖရီး၏ နှုတ်ခမ်းထက် မိမိ၏ နှုတ်ခမ်းမှ
 စကားတခွန်းထွက်လာခြင်းက ပို၍ ကောင်းသည်ဟု ထင်
 မိလေသည်။ (နန်စီက ဂေါ်ဒဖရီးက ပြန်ပြောသည်ထက်
 သူကပင်ပြန်ပြောလိုက်သည်ကပို၍ သင့်မည်ထင်သည်။)

“ညီးပြောတာ သဘာဝကျပါတယ် သမီးရယ်.....”
 ညီးကို ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တဲ့ လူတွေနဲ့ အတူနေတယ်
 ဆိုတာဟာ သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီးမှာ ညီး
 အဖေအရင်းကိုပြုရမဲ့ ဝတ္တရားရှိတယ်။ တဖက်တွင်မက
 အဖက်ဖက်မှာ ပစ်ပယ်လိုက်ရမှာတွေတော့ ရှိတာပေါ့။

ဦးအဖေက သူ့အိမ်ကိုခေါ် ယင် ဦးကလေးထွက်သွား
တို့ မသင့်လျော်ဘူးလို့ ခေါ် ခေါ် ထင်ပါတယ်” ဟု နန်စိ
က ဖြည်းဖြည်းသက်သာပြောလေသည်။

“ကျမဟာ အဖေတယောက်ထက်ပိုပြီး ရှိတယ်လို့
မထင်နိုင်ပါဘူး” ဟုအက်ပီက မျက်ရည်များ ရွှဲလာလျက်
ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျမတော့ဖေဖေက ဒေါင့်တဒေါင့်မှာထိုင်ပြီး ကျမ
က အစစအရာရာပြုစုပေးရတဲ့ အိမ်ကလေးကိုသာအမြဲ
တမ်းတောင့်တတယ်။ ဒီပြင်အိမ်ကို မမြော်မှန်းမိပါဘူး။
ကျမဟာ လူကုန်ထံ သမီး အဖြစ်နဲ့ ကြီးပြင်း လာခဲ့ရ
တာ မဟုတ်တော့ လူကုန်ထံ စိတ်မျိုး မထားနိုင်ပါဘူး
ရှင်.....ကျမတော့အလုပ်သမားဆင်းရဲသားတွေကိုကြိုက်
တယ်။ သူတို့ အစား အသောက် အနေအထိုင်တွေကို
ကြိုက်တယ်” ဟု ဆိုပြီးလျှင် မျက်ရည်များ ကျလာလျက်
စိတ်ပါလက်ပါဆက်၍ ပြောလေသည်။ “ပြီးတော့ ကျမ
အလုပ်သမားတယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတို့ ကတိပေး
လိုက်ပြီးပါပြီ။ သူက ဖေဖေနဲ့ အတူနေပြီး ဖေဖေ ကို ပြုစု
ရာမှာ ကျမကို ကူညီလိမ့်မယ်”

ဂေါ်ဒဖရီးသည် နိမြန်းသော မျက်နှာ၊ ကြိမ်းစပ်ပြုံး
ကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် နန်စိကို မော့ကြည့်လိုက်
သည်။ သူ့ဘဝတွင်အကြီးကျယ်ဆုံးသော မကောင်းမှုကို
ကောင်းမှုနှင့်ချေတော့မည်ဟု ထက်သန်သော စိတ်ထား
ဖြင့် ပြုလုပ်သော ရည်ရွယ်ချက်တခု ပျက်ပြားရခြင်း

ကြောင့် အခန်းမှာ အသက်ရှုကြပ်သည်ဟု ထင်မိလေသည်။

“သွားကြရအောင်”ဟု သူက ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။

“ဒီအကြောင်းဆက်မပြောကြတော့ပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဟာ ညီးကိုထိုလား... လူတွေပါ။ ရှင့်ကိုလဲထိုလားကြတယ် မာနာ..... ကျမတို့ရှင့်ကို လာတွေ့ကြပါအုံးမယ်။ အခုတော့ အချိန်နောက်ကျနေပြီ”ဟု နန်စီက ပြောလေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် နန်စီက သူ့ခင်ပွန်း ချက်ခြင်းထွက်သွားခြင်းကို ဖုံးကွယ်ထိုက်လေသည်။ ဂေါ်ဒဖရီးသည် ကား ဘာမျှထပ်၍ မပြောတော့ဘဲ တံခါးဆီသို့ထသွားလေသည်။

+ +

၂၀

အက်ပီ၏ လက်ထပ်ပွဲ

ဤအချိန်သည်ကား ရေးဗလိရွာ၌ တနှစ်အတွင်းတွင် မင်္ဂလာဆောင် ကျင်းပရန် အထူးသင့်လျော်သောအချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ရှေးရိုးကျသော ဥယျာဉ် များတွင် “လီလက်” ခေါ် နှင်းပန်း အကြီးစားများနှင့် “လဘား နမ်း” ခေါ် ဂျပန်းများသည် ရွှေဝါရောင်လျှမ်း၍ သစ်ကပ် မှော်များဖြင့် စိမ်းနေသော နံရံများပေါ်တွင် လှိုင်လှိုင် ကြီး ပွင့်နေ ကြလေသည်။ နွားငယ်တို့သည် ငယ်သေး သဖြင့် မွှေးလှသောနွားနို့ ရည်ကို သံပုန်းအပြည့်သောက် ရန် လိုနေကြလေသည်။ လူတို့သည်လည်း ဒိန်လုပ်ချိန် မြက်ရိပ်ချိန်များ ရောက်လာသည့် အချိန်အခါမှာ ကဲ့သို့ အလုပ်များသည်မဟုတ်ပေ။ ထိုပြင်လည်း၊ ထိုအချိန်သည် မင်္ဂလာဆောင် အဝတ်အစား ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကို ဝတ် နိုင်သည့်အချိန်၊ ဝတ်လျှင်လည်း ကြည့်၍ ကောင်းသည့် အချိန်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ကံအားလျော်စွာပင်၊ အက်ပီလက်ထပ်သောနံနက်၌ နေရောင်သည် နှင်းပန်းများ ပေါ်သို့ ပို၍ ပူနွေးစွာ ကျ ရောက်လေသည်။ အက်ပီ၏ မင်္ဂလာဆောင် ဝတ်စုံ မှာ လည်း အတော်ပင်ပေါ့ပါးလှသည်။ မည်သည့်အဝတ်မျိုး စံစေ လက်ခံမည် ဟူသော စိတ်မျိုးကို အခြေခံ ထား

သော်လည်း၊ အက်ဒီသည် မင်္ဂလာဆောင် ဝတ်စုံ အကောင်းဆုံးမှာ ချည်အဖြူဖြစ်၍ ပန်းရောင် အခက် ကလေးများ ကြဲကြဲပါရပေမည်ဟု မကြာခဏတွေးထင် မိလေသည်။ ထိုကြောင့် မစ္စတာ ဂေါ်ဒဖရီးကတ်စ် က မင်္ဂလာ ဝတ်စုံကို ပေးပါရစေဟု တောင်းပန် ပြီးလျှင် အက်ဒီနှစ်သက်ရာကိုရွေးပါဟုဆိုသောအခါ၊ အက်ဒီမှာ ယခင်က တွေးထားပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် မည်သည့် ဝတ်စုံမျိုးကို လိုချင်သည်ဟု ချက်ခြင်းပင် ဖြတ်ဖြတ် သားသား ဖြေကြားလိုက်နိုင်လေသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းမှ ရွာထဲသို့ ယွှောက်လာသော အက်ဒီကို အဝေးကမြင်ရလျှင်၊ သူသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ ဝတ်စုံကို ဝတ်လာသည်ဟု ထင်ကြရ၏။ သူ့ဆံပင်မှာ ဖြူဖွေးသောနှင်းပန်းထိပ်တွင် ရွှေဝတ်ဆံကဲ့သို့ရွှေရောင် ဝင်းလျက်ရှိလေသည်။ သူ့လက်တဖက်သည် သူ့ခင်ပွန်း သည်၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် တင်လျက်ရှိ၍၊ အခြား တဖက်မှာ သူ့ဖခင်ဆိုင်းလတ်၏လက်ကို ဆုတ်ထားလေ သည်။

သူတို့ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသို့ မသွားခင် အက်ဒီက ဆိုင်းလတ်ကိုပြောသည်။ “ဖေဖေ.....ဖေဖေက သမီးကို ပေးလိုက်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေက အေဂ္ဂန်ကို သား အဖြစ်ယူလိုက်ရမှာပါ”

ဒေါ်လီဝင်းသရောသည် သူ့ခင်ပွန်းနှင့်တူ၍ နောက် က ယွှောက်လာလေသည်။ မင်္ဂလာဆောင် စိတန်းလမ်း

လျှောက်သည့်အဖွဲ့သည် သူတို့တွင်ဆုံးလေပြီ။ (မင်္ဂလာဆောင် အဖွဲ့မှာ သူတို့ငါးယောက်မျှသာဖြစ်သည်။ တစ်တတန်းကြီးမဟုတ်ပေ။)

(သို့ရာတွင်)မင်္ဂလာဆောင်အဖွဲ့ စိတန်းလျှောက်ခြင်းကို ထွက်ကြည့် နေသူ များသည် များစွာပင် ရှိလေ၏။ မစ္စပရစ်စီလာလမ်မီတားသည် သူနှင့် သူ့ဖခင်တို့အိမ်နီးကြီး ဝင်းတံခါးရှေ့သို့ ရထားနှင့်ရောက်လာရာတွင်၊ ထိုလှပသောအမြင်ကို ကြည့်ရှုနိုင်ရန် အချိန် သင့်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်မိလေသည်။ ထိုနေ့တွင် သူတို့သည် နန်စီနှင့်အဖော်အဖြစ်နေရန်လာခဲ့ကြသည်။ မစ္စတာကက်စ်မှာ အကြောင်းထူးရှိသဖြင့် လိုင်သားလေး (Lytherley) ရွာသို့သွားရသောကြောင့် နန်စီ၏ အဖော်အဖြစ် လာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ထွက်ခွာသွားရခြင်းမှာ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် မစ္စတာကရက်ကင်သော့နှင့် မစ္စတာ အော့စဂွတ် တို့ နည်းတူ သက်တန်ဆိုင်တွင် သူကိုယ်တိုင် မှာထားသော မင်္ဂလာစားပွဲသို့လာရောက်ပြီးလျှင် (လူအများ စားသောက်ကုန်ကြသည်ကို) ကြည့်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ မင်္ဂလာပွဲကို သူက အကုန်ခံ၍ ပေးသည်မှာ သူ့အိမ်သား တဦးက ရက်ကန်းသည်ကြီးအပေါ်တွင် မတရား ပြုခဲ့ဘူးသဖြင့် ရက်ကန်းသည်ကြီးအပေါ်တွင် စေတနာကြီးစွာ ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“နန်စီလဲဒီကလေးမကလေးလိုကလေးမျိုးတယောက်
လောက် ရပြီး ပြုရပျိုးထောင်လာနိုင်တဲ့ကုသိုလ်မျိုးရှိစေ
ချင်ပါတယ်။ (အိမ်သားထဲမှာ) သိုးကလေး နွားကလေး
တွေအစား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တယောက်လောက် ရှိစေ
ချင်တယ်” ဟု ပရက်စီလာက သူ့ဖခင်က ရထားထဲတွင်
ထိုင်နေစဉ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ အသက်ကြီးလာယင် ဒီလိုစိတ်မျိုး
ဖြစ်တာဘဲ။ အိုတဲ့လူတွေအဖို့ အားလုံးဟာ မှုံ့မှုံ့မွှားမွှား
ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့ လောကကြီးဟာ အရင်တုန်းက
အတိုင်းဘဲ ဆိုတာ ထိချအောင် ငယ်ရွယ်တဲ့ မျက်လုံး
ကလေးများ အနားမှာ ရှိစေချင်တာပေါ့” ဟု မစ္စတာ
လမ်းမိတားက ပြောလေသည်။

နန်စီသည် သူ့ဖခင်နှင့် ညီမတို့ကို ကြိုဆိုရန် ထွက်
လာလေသည်။ မင်္ဂလာဆောင် အဖွဲ့သည်လည်း အိမ်နိ
ကြီးကို ကျော်၍ ရွာ၏ဆင်းရဲသားပိုင်းဘက်ဆီသို့ ထွက်
သွားလေပြီ။

ဒေါ်လီဝင်းသရော့ကစ၍ သူ့အိမ်ရှေ့တွင်လက်တင်
ကုလားထိုင်နှင့်ထိုင်ထားသော အဖိုးကြီး မစ္စတာမေစီကို
မြင်လေသည်။ အဖိုးကြီးက သူတို့ဖြတ်သွားသည့် အခါ
သူ့ကို အထူးဂရုစိုက် နှုတ်ဆက်ဖို့ မြှော်လင့်လေသည်။
သူ့ခမျာမှာ အိုလွန်းလှ၍မင်္ဂလာ စားပွဲကို မတက်ရောက်
နိုင်တော့ချေ။

“မဂ္ဂတာမေဓိက ကျုပ်တို့စကားတလုံး နှစ်လုံးပြောပြီး နှုတ်ဆက်တာကို မြော်လင့် နေတယ်။ ကျုပ်တို့ သူ့နားက ဖြတ်သွားပြီး ဘာမျှမပြောမဆို နှုတ်မဆက်ဖူးဆိုယင် သူစိတ်မကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ့ခမျာ နုလာထနေရှာတယ်”

ထိုကြောင့် သူတို့သည် အဖိုးကြီးနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရန် ငှာညှိဝင်ကြလေသည်။ မေဓိသည် ထိုသို့ နှုတ်ဆက် ကြလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့် ပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ကြိုတင်၍ စဉ်းစားထားသော စကားများကို ပြောကြားလေသည်။

“အင်း.....မောင်မာနာ.....ကျုပ်ပြောတဲ့ စကား မှန်တယ် ဆိုတာကို ကျုပ်မသေခင် တွေ့သွား ရတာပေါ့လေ.....။ မောင်ရင့် မျက်နှာကြောင့် လူတွေက အထင်မှားကြတဲ့အခါ မောင်ရင်ဟာ အန္တရာယ်ပြုမဲ့ လူမဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျုပ်က ပထမ ပြောခဲ့တယ်။ ပြီးတော့လဲ မောင်ရင့် ငွေကြေးကို မောင်ရင် ပြန်ရ လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ကဘဲ ပထမ ပြောခဲ့တယ်။ ပြန်လဲ ရထိုက်ပါပေတယ်။ ကျုပ်လဲ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကို တက်ဖို့ပေါ့။ ရောဂါ ထနေလို့ ပါဘဲ။ မောင်ရင့်မှာ ကံဆိုးစရာ အကြောင်း တခုမျှမရှိတော့ ပါဘူးလို့ ကျုပ်အောက်မေ့မိပါတယ်”

“သက်တန့်” ဆိုင်ရှေ့ ကွက်လပ်တွင် ဧည့်သည်တစ်ဦးသည် ချိန်းဆိုထားသည့် စားပွဲစသည့်အချိန်ထက် တနာရီ

နီးပါးစော၍ရောက်နေကြသည်။ ယင်းသို့ အချိန်စောလာသဖြင့် သူတို့သည် စားသောက်မှု စည်းစိမ်ကို ဖြေးဖြေးဆေးဆေးခံစားရရှိသာမက၊ ဆိုင်းလက်မာနာ၏ထူးဆန်းသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အချိန်များများ ပြောဆို ကြပြီးလျှင် မိခင်မဲ့ သောခိုကိုးရာမဲ့ ကလေးကို ဖခင်သဖွယ်ပြုစု ကျွေးမွေးခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့မှာ အကျိုး ကျေးဇူးခံစားရသည်ဆိုသည့် နိဂုံးချုပ်စကားသို့ ရောက်အောင်ပြောဆို နိုင်ကြလေသည်။ မြင်းသံခွါရိုက်သမားကပင်လျှင်၊ ထိုအချက်ကို မငြင်းဆိုသည့်အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင်က ငြင်းရဲသူရှိလျှင် ထွက်ခဲ့ဟု ကြီးဝါးလိုက်ပေသေးသည်။ ငြင်းဆိုသူကား မရှိပေ။ အားလုံးသောသဘောကဲ့လွဲချက်ကို မရွတ်စနဲလ်၏ ထင်မြင်ချက်ဖြင့် ပူးပေါင်း၍ ညီညွတ်သွားကြလေတော့သည်။ မရွတ်စနဲလ်၏ ထင်မြင်ချက်ကား လူတယောက် ကုသိုလ်ကံ ကောင်းလာလျှင် အိမ်နီးချင်းတို့၏ တာဝန်မှာ သူ့အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်-ဟူ၏တည်း။

မင်္ဂလာဆောင် အဖွဲ့အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ၊ သက်တန်ဆိုင် ကွက်လပ်မှ အားရဝမ်းသာ ကောင်းချီးဩဘာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူ့ပျက်လုံးများမှာ မရိုးလှသေး၍ လက်ခံနိုင်စရာအကြောင်းလမ်းရှိသေးရကား၊ ဘင်ဝင်းသရော့သည် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ခြင်းများကို ခံယူရန် (ညွှတ်သည်စုထဲတွင်) ဝင်၍ နေခဲ့သည်။ ညွှတ်သည်များ ထံသို့ မဝင်မီ ကျောက်တွင်းများ

အနီး၌ နားနေပြီးမည်ဆိုသည့် အချက်မှာ ဘင်ဝင်သရော့ အဖို့မလိုချေ။

အက်ပီမှာ ကျောက်တွင်းများအနီးတွင် သူ့မြော်လင့် သည်ထက် ကြီးသော ဥယျာဉ်တခုကို ရရှိလော့ သည်။ ဆိုင်းလတ်၏ပို၍ကြီးလာသော အိမ်ထောင်နှင့် သင့်ထျော် အောင် အခြားချဲ့ထွင်မှုများကိုလည်း မစွတာ ကက်စ်က စရိတ်အကုန်ခံ၍ပြုပြင်ပေးပေသည်။ ဆိုင်းလတ်နှင့်အက် ပီတို့က အိမ်သစ်သို့မပြောင်းလို၊ကျောက်တွင်းများအနီး ရှိ(ကျောက်တဲကလေး) ၌သာ နေလိုသည်ဆို၍ ထိုသို့ချဲ့ ထွင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်မှာ နှစ် ဖက်တွင် ကျောက်တံတိုင်းများဖြင့် ကာထားသည်။ ရှေ့ တွင်ကား ခြံနိမ့်ကလေးရှိ၏။ထိုခြံစည်းရိုးတန်းထဲမှ ပန်း ပွင့်ကလေး များသည် ပူးပေါင်းပြီး ဖြစ်သော လေးဦး သူတို့ကို မြင်ရသောအခါ ဆီးကြိုသည့်အနေနှင့် ဝင်းထိန် ထျက်ရှိကြလေသည်။

“အို.....ဖေဖေ.....ကျမတို့ အိမ်ဟာ သိပ်လှတဲ့ အိမ် ဘဲနော် ကျမဖြင့် ကျမတို့ထို ဘယ်သူမျှ ဖျော်နိုင်ကြ မှာ မဟုတ်ဖူးလို့ ထင်တာဘဲ” ဟု အက်ပီက ပြောထိုက် လေသည်။

ဖြူးဖြူး